

alfred bester

omul demolat

N

premiul hugo

ALFRED BESTER (1913–1987) s-a născut în New York și a urmat Pennsylvania University. În anul 1939 a debutat cu o povestire în revista *Thrilling Wonder Stories* și a continuat să publice texte de proză scurtă, mai ales în revista *Astounding Science Fiction*. Din anul 1942 a început să lucreze la DC Comics, ca scenarist pentru *Superman*, *Green Lantern* și alte seriale de benzi desenate. Apoi, Bester a trecut în domeniul scenariilor pentru radio, scriind pentru celebrele seriale *The Shadow*, *Nick Carter Master Detective* și *Charlie Chan*, iar între anii 1950 și 1970 a fost redactor la revista *Holiday*. A scris opt romane, dar a rămas celebru pentru *Omul demolat*, care în 1953 a primit cel dintâi Premiu Hugo din istoria *fandom*-ului, și *Destinația mea – stelele*, cărți prin care a pus practic bazele curentelor New Wave și cyberpunk. Referințele la persoana sa sunt multiple, de la polițistul-psi Alfred Bester din serialul TV *Babylon 5*, până la ultimul roman al lui Stephen King, *Lisey's Story* (*Povestea lui Lisey* – în curs de apariție la Editura Nemira). Bester și-a lăsat toată averea barmanului din localul său favorit.

alfred
bester

omul demolat

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BESTER, ALFRED

 Omul demolat / Alfred Bester; trad.: Mihai Dan Pavelescu
București, Nemira & Co, 2007

 ISBN (13) 978-973-569-954-3

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111-31=135.1

Alfred Bester

THE DEMOLISHED MAN

© Alfred Bester, 1953

© Editura Nemira & Co. 2007

Redactor: Mihaela SIPOȘ

Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN (13) 978-973-569-954-3

Lui Horace Gold

În universul nesfârșit nu există nimic nou, nimic original. Ceea ce pentru mintea mărginită a unui om pare o excepție poate reprezenta predestinarea, înaintea infinitului Ochi al lui Dumnezeu. O clipă stranie a vieții, un eveniment neobișnuit, câteva remarcabile coincidențe de mediu, circumstanță și asociere... toate pot fi reproduse, iar și iar, pe planeta unui soare a cărui galaxie încheie o mișcare de revoluție la două sute de milioane de ani și care a parcurs până acum nouă asemenea revoluții.

Există, și au existat, nenumărate lumi și societăți, fiecare întreținând iluzia mândră a unicității în spațiu și timp. Au existat nenumărați oameni, suferind de aceeași megalomanie; oameni care s-au închipuit inegalabili, de neînlocuit, irepetabili. Vor apărea și mai mulți... mai mulți, plus o infinitate. Aceasta este istoria unui asemenea timp și a unui asemenea om...

OMUL DEMOLAT

Explozie! Șoc! Ușile seifului sar cât colo. Iar înăuntru, banii așteaptă să fie furați, jefuiți, prădați. Cine-i acolo? Cine-i în seif? Dumnezeuule! Omul Fără Chip! Privind. Așteptând. Tăcut. Oribil. Fugi... Fugi...

Să fug, pentru că altfel voi scăpa Pneumaticul de Paris și fata aceea cu chip de floare și totuși pasional. Am timp dacă fug. Numai să nu fie Garda la poartă. Hristoase! Omul Fără Chip. Privind. Așteptând. Tăcut. Nu țipa... Nu mai țipa...

Nu țip. Cânt pe o scenă din marmură strălucitoare, în timp ce muzica se avântă și luminile strălucesc. Dar pe fotolii nu stă nimeni. O sală mare, întunecoasă și... goală, cu excepția unui spectator. Tăcut. Privind. Așteptând. Omul Fără Chip.

*

Acum, strigătul se auzi.

Ben Reich se deșteaptă.

Rămase nemișcat în culcușul hidropatic, în vreme ce inima îi bubuia, iar ochii i se opreau asupra diferitelor obiecte din încăpere, simulând un calm pe care nu-l

simțea. Pereții de jad verde, lumina din mandarinul de porțelan, al cărui cap se legăna întruna când era atins, multiceasul indicând timpul pe trei planete și șase sateliți, patul însuși, bazinul de cristal, plin cu glicerină carbonată la treizeci și opt de grade Celsius...

Ușa se deschise încetișor și în penumbră apăru Jonas, în pijama – o siluetă cu figură de cal și cu ținuta unui antreprenor de pompe funebre.

– Din nou ? întrebă Reich.

– Da, domnule.

– Tare ?

– Foarte tare, domnule. Și înspăimântat.

– Fi-ți-ar ale dracului urechile alea de măgar, mormăi Reich. Eu nu mă-nspăimânt niciodată.

– Nu, domnule.

– Afară !

– Da, domnule. Noapte bună, domnule !

Jonas ieși, închizând ușa.

– Jonas ! strigă Reich.

Valetul reapăru.

– Scuză-mă, Jonas.

– Nu face nimic, domnule.

– Nu-i chiar așa, zâmbi Reich. Te consider un fel de rudă. Nu plătesc îndeajuns privilegiul ăsta.

– Ba da, domnule.

– Data viitoare când strig la tine, strigă și tu. De ce să se distreze numai unul ?

– Vai, domnule...

– Fă așa și-o să-ți crească leafa. Surâse iarăși. Asta-i tot, Jonas. Mulțumesc.

– Mulțumesc, domnule.

Valetul se retrase.

Reich se ridică din pat și se șterse înaintea oglinzii mobile, exersându-și zâmbetul.

– Alege-ți dușmanii, mormăi el, nu ți-i face din întâmplare. Își privi în oglindă umerii masivi, soldurile înguste, picioarele lungi... capul prelung cu ochi mari, nasul drept, gura mică, sensibilă și intransigentă. De ce? se întrebă. Nu mi-e teamă de diavol. N-aș schimba situația mea nici pentru cea a lui Dumnezeu. Atunci, de ce țiip?

Îmbracă un halat și se uită la ceas, fără să-și dea seama că înregistra panorama sistemului solar cu o ușurință ce i-ar fi uluit strămoșii. Cadranele indicau:

E.N. 2301

VENUS		PĂMÂNT		MARTE	
Ziua Solară Principală 22		15 februarie		35 Duodecembrie	
Amiază + 09		02.05 Greenwich		22.20 Central Syrtis	
LUNA	IO	GANYMEDE	CALLYSTO	TITAN	TRITON
2z 3h	1z 1h	6z 8h	13z 12h	15z 3h	4z 9h
		(eclipsă)		(tranzit)	

Noapte, amiază, vară, iarnă... fără să gândească, Reich putea ști ora și anotimpul pe orice meridian sau corp planetar din sistemul solar. Aici, în New York, era o dimineață rea de iarnă, urmând unei nopți cu vise rele. Trebuia să-și facă timp pentru o analiză cu psihiatrul său Esper. Trebuia să înceteze cu țipetele și coșmarurile.

– E de la Esper, murmură el. Esper, de la ExtraSensorial PERceptiv... pentru Telepați, Cititori de Minți, Sondatori de Creiere. Crezi că un doctor cititor de minți îți poate opri urletele. Ai zice că un Dr. Esper își va câștiga banii și-ți va sonda creierul, curmând zbieretele... Bles-temații ăștia de telepați despre care se zice că reprezintă cea mai măreață evoluție după cea a lui **homo sapiens**. „E“ de la Evoluție... Nenorociții! „E“ de la Exploatare! Deschise ușa, tremurând de furie.

– Dar nu mi-e frică, răcni. Nu mi-e frică niciodată!

Coborî prin coridor, pocnind sandalele pe podeaua din argint, chi-ta-chi-tachi-ta, fără să-i pese că-și trezea servitorii, că matinalul clinchet metalic menținea douăsprezece inimi între spaimă și ură. Deschise ușa apartamentului psihiatrului său, intră și se întinse imediat pe canapea.

Carson Breen, doctor Esper 2, era deja treaz și-l aștepta. Ca psihanalist al lui Reich, dormea „somnul infirmierei”, rămânând *en rapport* cu pacientul lui și putând fi sculat numai pentru problemele acestuia. Strigătul îi fusese suficient lui Breen. Acum stătea lângă canapea, elegant într-un halat brodat (era plătit cu douăzeci de mii de credite pe an), extrem de atent (pacientul său era generos, dar pretențios).

– Da, domnule Reich...

– Iarăși Omul Fără Chip, mormăi Reich.

– Coșmaruri?

– Idiotule, sondează-mă și află singur! Nu. Scuză-mă. Mă port copilărește. Da, din nou coșmaruri. Încercam să jefuiesc o bancă. Apoi, încercam să prind un tren. După aceea, cânta cineva. Eu, presupun. Încerc să-ți descriu cât mai bine. Nu cred c-am uitat nimic... Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Reich izbucni: Ei? Vezi ceva?

– Continuați să nu-l puteți identifica pe Omul Fără Chip, domnule Reich?

– Cum aș putea? Nu-i văd figura niciodată. Știu numai că...

– Cred că ați putea, dar nu doriți.

– Ascultă, explodă Reich, cu o furie vinovată. Te plătesc cu douăzeci de mii pe an. Dacă nu poți face altceva decât afirmații idioate...

– Chiar credeți asta, domnule Reich, sau face doar parte din sindromul general de anxietate?

– Nu-i nicio anxietate! Nu mi-e teamă. Niciodată... Se opri, dându-și seama de inutilitatea vorbelor, cât timp

mintea ageră a sondatorului citea înapoia lor. Oricum, greșești, roști el posac. Nu știu cine este... E un Om Fără Chip. Atâta tot.

– Respingeți punctele esențiale, domnule Reich. Trebuie să fiți silit să le vedeți. Să încercăm niște asociații libere. Fără cuvinte, vă rog. Doar gândiți. Jaf...

– **Bijuterii – ceasuri – diamante – acțiuni – ipoteci – sovereigni – falsuri – bani gheață – lingouri – dort...**

– Ce-a fost ultimul?

– **Am luat-o razna. Voiam să mă gândesc la bort... pietre neșlefuite...**

– N-a fost o întâmplare, ci o corecție importantă; mai exact, o alterare. Să continuăm. Pneumatic...

– **Lung – vagon – compartiment – aer condiționat...** N-au niciun sens.

– Ba da, domnule Reich. Este un simbol falic. Puneți în loc de aer un cuvânt ce conține... hm... „aie” și veți înțelege. Să continuăm, vă rog.

– Ai dracu’ de deștepți sunteți voi, sondatorii. Să vedem... Pneumatic... **tren – metrou – aer comprimat – viteză supersonică – „Vă Transportăm În Timp Ce Sunteți Transportat”, lozinca... Cum naiba îi zice la compania aia? Nu-mi amintesc. De unde mi-a venit în cap?**

– Din subconștient, domnule Reich. Încă o încercare și veți începe să pricepeți. Amfiteatru...

– **Locuri – loje – balcoane – staluri – boxe – boxe pentru cai – cai marțieni – pampasul marțian...**

– Asta-i, domnule Reich. Marte! În ultimele șase luni, ați avut nouăzeci și șapte de coșmaruri cu Omul Fără Chip. V-a fost întruna dușman și sursă de teroare în vise conținând trei factori comuni... Finanțe, Transporturi și Marte. Mereu aceleași... Omul Fără Chip, Finanțe, Transporturi, Marte.

– Asta nu-mi spune nimic.

– Totuși, are o semnificație, domnule Reich. Trebuie să identificați acest chip. Altfel, de ce încercați să vă eschivați, respingându-i înfățișarea?

– Nu resping nimic.

– Vă ofer alte indicii: cuvântul alterat „dort” și numele companiei cu lozinca „Vă Transportăm În Timp...”

– Îți spun că nu știu cine e. Reich se ridică brusc de pe canapea. Indiciile tale nu mă ajută. Nu-l pot identifica.

– Omul Fără Chip nu vă înspăimântă pentru că nu are figură. Știți cine este. Îl urâți și vă temeți de el, totuși știți cine este.

– Tu ești sondatorul. Spune-mi tu.

– Capacitățile mele au niște limite, domnule Reich. Fără ajutor, nu pot pătrunde mai adânc în mintea dumneavoastră.

– Cum adică, ajutor? Ești cel mai bun Dr. E pe care l-am putut angaja! Dacă...

– Domnule Reich, cunoașteți și dumneavoastră adevărul adevărat. În mod deliberat ați angajat un Esper 2, pentru a vă feri de asemenea situații. Acum, plătiți această prudență. Dacă doriți să nu mai aveți coșmaruri, consultați un E1... De pildă, Augustus Tate, sau Gart, sau Samuel @kins...

– O să mă mai gândesc, murmură Reich și se întoarce să iasă.

Când deschise ușa, Breen rosti:

– Apropo... „Vă Transportăm În Timp Ce Sunteți Transportat” este deviza cartelului D’Courtney. Cum se leagă asta de alterarea lui „bort” în „dort”? Mai gândiți-vă...

– Omul Fără Chip!

Fără să ezite, Reich trânti ușa, retezând legătura dintre mintea sa și a lui Breen, apoi se grăbi pe coridor, spre apartamentul lui. Îl inundă un val de ură sălbatică.

Are dreptate. Din cauza lui D'Courtney am coșmaruri. Nu pentru că mi-e teamă de el. Mi-e teamă de mine. Am știut-o tot timpul, o țineam adânc ascunsă în mine. Știam că dacă va ieși la iveală, va trebui să-lucid pe blestematul de D'Courtney. N-are chip, pentru că-i chipul crimei.

Complet îmbrăcat și nervos, Reich ieși din apartament și coborî în stradă, unde un Jumper Monarch îl transportă cu un salt grațios până la turnul uriaș ce cuprindea sutele de etaje și miile de angajați ale societății Monarch din New York. Turnul Monarch era sistemul nervos central al unei corporații incredibil de vaste, o piramidă de transporturi, comunicații, industrie grea, manufactură, comerț, cercetare, explorări și importuri. Monarch Utilities & Resources Inc. cumpăra, vindea, mijlocea afaceri, crea și distrugea. Companiile subsidiare și subordonate erau atât de numeroase, încât pentru urmărirea labirintului financiar erau necesare serviciile permanente ale unui contabil Esper 2.

Reich intră în cabinet, urmat de secretara-șefă (Esper 3) și ajutoarele acesteia, purtând hârtiile cu afacerile zilei.

– Lăsați-le și ștergeți-o, mormăi el.

Lăsară pe masă hârtiile și cristalele înregistrate și ieșiră grăbiți, însă fără resentimente. Erau obișnuiți cu toanele patronului. Acesta se așeză la birou, tremurând de ură împotriva lui D'Courtney. În cele din urmă, murmură:

– Îi mai dau nenorocitului o șansă.

Descuie biroul, deschise sertarul-seif și scoase Cifrul Executiv, destinat numai șefilor firmelor catalogate de Lloyds cu patru de A-l-*. La mijlocul cărții, găsi cea mai mare parte a materialului necesar.

QQBA.....	ASOCIERE
RRCB.....	NOȘTRI/NOASTRE
SSDC.....	VOȘTRI/VOASTRE
TTED.....	FUZIUNE
UUFE.....	INTERESE
WGF.....	INFORMAȚIE
WWHG.....	OFERTĂ ACCEPTATĂ
XXIH.....	ÎN GENERAL CUNOSCUT
YYJI.....	PROPUNERE
ZZKJ.....	CONFIDENȚIAL
AALK.....	EGAL
BBML.....	CONTRACT

Lăsând manualul deschis, Reich comută v-telefonul și se adresează operatorului de interior:

– Codurile.

Imaginea se întunecă, apoi se luminează într-o cameră plină de fum, ticsită cu cărți și benzi. Un bărbat cu părul oxigenat, îmbrăcat într-o cămașă decolorată, privește spre ecran și se ridică în picioare.

– Da, domnule Reich?

– Bună dimineața, Hassop. Arăți de parcă ai avea nevoie de un concediu. **Alege-ți dușmanii.** Ia-ți o săptămână în Spaceland. Pe banii lui Monarch.

– Mulțumesc, domnule Reich. Mulțumesc foarte mult.

– Trimit ceva strict confidențial. Pentru Craye D’Courtney. Textul este... Reich consultă Cifrul. YYJI TTED UUFE RRCB QQBA AALK. Îmi comunică imediat răspunsul. Ai înțeles?

– Da, domnule Reich. I-am dat drumul.

Reich închise telefonul. Afundă mâna în maldărul de hârtii și cristale de pe birou, ridică un cristal și-l introduce în lector. Se auzi vocea secretarei-șefă:

– Monarch scade cu doi virgulă unu unu trei patru la sută. D’Courtney crește cu doi virgulă unu unu trei zero la sută...

– La dracu’! izbucni bărbatul. Din buzunarul meu într-al lui.

Închise aparatul și se ridică, ros de nerăbdare. Până la primirea răspunsului aveau să mai treacă niște ore. Viața lui depindea de ceea ce urma să-i răspundă D’Courtney. Părăsi cabinetul și începu să hoinărească prin etajele și departamentele Turnului Monarch, sub pretextul nemilosului control personal, efectuat adesea. Secretara Esper îl urma, aidoma unui cățeluș ascultător.

Cățea dresată! gândi Reich. Apoi cu voce tare:

– Scuză-mă. M-ai citit?

– E-n regulă, domnule Reich. Înțeleg.

– Oare? Nici eu nu-nțeleg. La dracu’ cu D’Courtney!

La Personal, verifica și examina obișnuita masă de solicitanți de slujbe – funcționari, tehnicieni, specialiști, administratori executivi, experți. Selecția preliminară se făcea prin teste standard, totuși nu spre mulțumirea Esperului Șef de Personal, care, în momentul intrării lui Reich, măsură încăperea, furios. Nu-l domolise nici măcar primirea unui anunț telepatic, din partea secretarei lui Reich, referitor la inspecție.

– Pentru întrevvedere finală, țipa el la un asistent, am acordat câte zece minute de persoană. Șase pe oră, patruzeci și opt pe zi. Dacă procentajul meu de respingeri scade sub treizeci și cinci, îmi irosesc timpul, ceea ce înseamnă că voi irosiți timpul lui Monarch. Nu sunt angajat aici ca să-i audiez pe toți incompetenții. Asta-i datoria voastră. Poți să pleci. Se întoarce către Reich și înclină din cap: Bună dimineața, domnule Reich.

– Bună. Necazuri?

– Nimic de nerezolvat, dacă oamenii ăștia ar înțelege că percepția extrasenzorială nu este un miracol, ci un

talent, limitat și el de timp. Ce-ați hotărât în legătură cu Blonn, domnule Reich?

Secretara:

– Încă nu v-a citit memoriul.
– Să-ți repet și ție, domnișoară, că dacă nu sunt utilizat cu maximă eficiență mă irosesc zadarnic? Memoriul Blonn i-a fost trimis domnului Reich de trei zile.

– Cine naiba mai e și Blonn? întrebă Reich.

– Mai întâi, perspectiva, domnule Reich. În Ghilda Esperilor există aproximativ o sută de mii (100 000) de Esperii 3. Un Esper 3 poate pătrunde la nivelul conștient al minții – poate afla gândurile subiectului la un moment dat. Clasa 3 reprezintă nivelul inferior de telepatie. Majoritatea posturilor din securitatea Monarch sunt ocupate de clasa 3. Avem peste cinci sute...

– Cunoaște și el toate astea. Toți le știu. Treci la subiect, vorbă-lungă!

– Dă-mi voie s-o fac în felul meu. În continuare, sunt aproape zece mii de Esperii 2 în Ghildă, continuă tăios șeful Personalului. Ca și mine, ei sunt experți care pot penetra dincolo de nivelul conștient al minții, în preconștient. Cei mai mulți din această clasă aparțin păturii profesionale: doctori, avocați, ingineri, profesori, economiști, arhitecți, și-așa mai departe.

– Și toți costă o avere, mormăi Reich.

– Bineînțeles. Vindem o marfă unică, nu? Monarch apreciază lucrul acesta. În prezent are angajați peste o sută de E 2.

– Nu mai termini odată?

– În sfârșit, din Ghildă fac parte mai puțin de o mie de Esperii 1. Aceștia sunt capabili să pătrundă adânc prin straturile conștiente și preconștiente, până în subconștient – la cele mai ascunse niveluri ale minții. Dorințele primare fundamentale, și altele... Bineînțeles, ei ocupă poziții speciale. Învățăământ, servicii medicale aparte...

psihanaliști ca Tate, Gart, @kins, Moselle... criminaliști precum Lincoln Powell din brigada psihotică... analiști politici, negociatori interstatali, consilieri guvernamentali etc. Până acum Monarch Utilities n-a avut ocazia să angajeze un E 1.

– Și ? murmură Reich.

– O asemenea ocazie s-a ivit, domnule Reich, și cred că Blonn ar fi disponibil. Pe scurt...

– **Hai odată !**

– Pe scurt, domnule Reich, Monarch angajează atât de mulți Esperii, încât am sugerat înființarea unui departament special pentru personalul Esper, condus de un E 1, ca Blonn, care să se ocupe exclusiv de testarea telepaților.

– **Se întreabă de ce n-ai putea face tu asta...**

– Domnule Reich, v-am oferit fundalul acesta pentru a explica de ce nu pot îndeplini eu funcția respectivă. Sunt un E 2. Pot lucra rapid și eficient cu solicitanți obișnuiți, dar nu pot avea aceeași viteză și randament în relațiile cu alți Esperii. Toți telepații sunt obișnuiți să folosească ecrane mintale, a căror eficiență depinde de clasa lor. Analizarea corectă a unui E 3 îmi poate lua o oră. Pentru un E 2 am nevoie de trei ore, și nu pot străpunge blocajul mental al unui E 1. De aceea trebuie angajat un individ precum Blonn. Evident, prețul va fi enorm, dar necesitatea este urgentă.

– De ce-i așa urgentă ?

– **Pentru Dumnezeu ! Nu-i aduce aminte ! Dezgropi securea de luptă. Și-așa e destul de furios.**

– **Trebuie să-mi fac slujba, madam.** Adevărul este, domnule, continuă el, că nu angajăm cei mai buni Esperii. Cartelul D'Courtney ia crema. Din cauza lipsei de mijloace adecvate, am fost înșelați în repetate rânduri de D'Courtney, angajând talente inferioare, în timp ce el îi lua pe cei mai buni.

– Lua-v-ar dracu'! urlă Reich. Pe tine și pe D'Courtney! Perfect. Aranjează totul. Și spune-i lui Blonn asta să-nceapă să-l trișeze pe D'Courtney. Ai putea face și tu același lucru!

Reich ieși de la Personal și trecu la Desfacere. Îl aștepta aceeași informație neplăcută. Monarch Utilities & Resources pierdea lupta cu cartelul D'Courtney. O pierdea în toate direcțiile: Reclamă, Inginerie, Cercetare, Relații Publice. Înfrângerea era sigură. Reich știa că se găsea cu spatele la zid.

Reveni în cabinet și-l străbătu furios, vreme de cinci minute.

– Inutil, murmură el. Trebuie să-l lichidez. N-o să accepte fuziunea. De ce ar face-o? Mă curăță și-o știe. Trebuie să scap de el și am nevoie de ajutor. Ajutorul unui sondator.

Deschise v-telefonul și ceru:

– Agrementul.

Pe ecran apăru un salon scânteietor, decorat în crom și email, mobilat cu mese de joc și un bar. Părea a fi o sală de recreere și, de altfel, era utilizat ca atare. În realitate, constituia cartierul general al Departamentului de spionaj Monarch. Directorul Agrementului, un intelectual bărbos, pe nume West, ridică ochii de la o problemă de șah, apoi se sculă în picioare:

– Bună dimineața, domnule Reich.

– Bună dimineața, domnule West. O verificare de rutină. Părintească. Cum merg distracțiile?

– Obișnuit, domnule Reich. Oricum, am o sesizare, domnule. Apreciez că există prea multe jocuri de noroc. West continuă cu o voce afectată, până când doi nevinovați funcționari Monarch își terminară băuturile și plecară. Atunci se relaxă și se tolăni în scaun: E-n regulă, Ben. Zi-i!

– Hassop n-a decodificat încă cifrul confidențial?

Sondatorul clătină din cap.

– Lucrează?

West zâmbi și încuviință.

– Unde-i D’Courtney?

– În drum spre Pământ, la bordul „Astrei”.

– Îi cunoști planurile? Știi unde va sta?

– Nu. Vrei să mă interesez?

– Nu știu. Depinde...

– Depinde de ce? West îl privi curios. Păcat că telepatia nu funcționează prin telefon, Ben. Mi-ar plăcea să știu la ce te gândești.

Reich surâse crispat.

– Slavă Domnului pentru telefon! El ne e singura apărare împotriva cititorilor de minți. Ellery, care-i poziția ta vizavi de delikte?

– Cea obișnuită.

– La fel ca a noastră, a tuturor?

– Ca a Ghildei. Ghildei nu-i plac deliktele, Ben.

– Ce-i așa nemaipomenit cu Ghilda Esper? Știi ce înseamnă banii, succesul... De ce nu te deștepți? De ce lași Ghilda să gândească pentru tine?

– Nu înțelegi. Noi ne-am născut în Ghildă. Trăim în Ghildă. Murim în Ghildă. Avem dreptul de a alege membrii ei și-atât. Ghilda ne dirijează viețile profesionale. Ne instruiește, ne clasifică, ne stabilește normele etice și are grijă să le respectăm. Ne protejează, apărând legea precum medicii. Avem și noi un echivalent al jurământului lui Hipocrat. Se numește Jurământul Esper. Nu știu ce s-ar putea întâmpla cu cel care-l încalcă... așa cum bănuiesc eu că-mi sugerezi.

– Poate, rosti Reich. Poate-ți sugerez c-ar merita să-ncalci legământul. Poate mă gândesc la bani... mai mulți decât ai văzut vreodată tu sau oricare alt sondator 2.

– Las-o baltă, Ben. Nu mă interesează.

– Să presupunem că nu respectați jurământul. Ce se întâmplă?

– Sunt proscris.

– Atâta tot? Și-i așa îngrozitor? Cu o avere în buzunar? Unii sondatori deștepți au rupt-o cu Ghilda și-n alte rânduri. Au fost proscriși. Și ce dacă? Fii deștept, Ellery.

West zâmbi strâmb:

– N-o să înțelegi, Ben.

– Fă-mă să-nțeleg.

– Sondatorii proscriși despre care pomeneai... Jerry Church, de pildă. Nu au fost chiar așa deștepți. Este ca și cum... West căzu pe gânduri. Înainte de dezvoltarea microchirurgiei, existau oameni handicapați, denumiți surdomuți.

– N-auzeau și nu vorbeau?

– Exact. Comunicaau printr-un limbaj gestual. Asta însemna că nu puteau comunica decât tot cu surdomuți. Pricepi? Trebuiau să trăiască în comunitatea lor... sau deloc. Un om înnebunește dacă n-are prieteni cu care să vorbească.

– Și?

– Unii dintre ei au început un fel de șantaj. Cereau surdomuților bogați să-i plătească săptămânal. Dacă aceștia refuzau, îi ostracizau. Până la urmă, victimele plăteau. Aveau de ales între a plăti și a trăi în izolare până ce înnebuneau.

– Adică voi, sondatorii, sunteți asemănători surdomuților?

– Nu, Ben. Surdomuții sunteți voi, cei „normali“. Am înnebuni dac-am încerca să trăim numai cu voi. Așa încât, lasă-mă în pace. Dacă pui la cale ceva murdar, este mai bine să nu știi.

West închise telefonul. Cu un urlet de furie, Reich apucă un press-papier din aur și-l azvârli în ecranul de cristal. Înainte ca toate cioburile să fi căzut, ieșise pe coridor, apoi afară din clădire.

Secretara-sondator știa unde voia să meargă. Șoferul-sondator știa de asemenea. Reich ajunsese în apartamentul lui și fu întâmpinat de majordomul-șef, tot sondator, care anunță imediat masa și comandă prânzul conform dorințelor nerostite ale stăpânului. Simțindu-se ceva mai puțin iritat, bărbatul intră în bibliotecă și se apropie de seif – o luminiță clipind într-un colț.

Seiful era un simplu raft hexagonal, scos din faza temporală cu o pulsație monociclică. În secunda când faza lui coincidea cu cea temporală, raftul clipea cu o lumină strălucitoare. Putea fi deschis numai de amprenta degetului arătător stâng al lui Reich.

Reich puse vârful degetului în centrul luminiței. Aceasta se stinse și raftul apărui. Ținând degetul în același loc, luă cu cealaltă mână un carnețel negru și un plic mare, roșu. Îndepărtă degetul și seiful dispăru, lăsând loc luminiței.

Frunzări grăbit paginile carnețelului... ANARHIȘTI... INCENDIATORI... MITUIRI (DOVEDITE)... MITUIRI (POSIBILE)... Sub (POSIBILE) găsi o listă de cincizeci și șapte de personalități proeminente. Unul dintre nume era Augustus Tate, Dr. Esper 1. Încuviință mulțumit.

Deschise apoi plicul roșu și-i examinează conținutul. Înăuntru se aflau cinci file scrise mărunt, de mână, cu secole în urmă. Era un mesaj din partea fondatorului clanului Reich și al lui Monarch Utilities. Patru file purtau titlurile: PLANUL A, PLANUL B, PLANUL C, PLANUL D. A cincea filă era intitulată: INSTRUCȚIUNI. Reich citi pe îndelete scrisul străvechi.

Urmașilor mei: Testul inteligenței este refuzul de a prelucra datele evidente. Dacă ai deschis plicul, ne vom înțelege unul pe celălalt. Am pregătit patru planuri generale, care te-ar putea ajuta. Ți le las, ca parte a moștenirii Reich. Sunt schițate în linii mari. Detaliile trebuie

adăugate de tine, în funcție de timpul, mediul și necesitățile existente.

Atenție! Esența delictului nu se schimbă niciodată. Conflictul dintre infractor și societate există în fiecare epocă, cu victima drept miză. Iar ABC-ul conflictului cu societatea rămâne același. Fii agresiv, brutal, cutezător și nu vei da greș. În fața acestor calități, societatea nu are apărare.

Geoffry Reich

Reich cercetă încetișor planurile, plin de admirație pentru cel mai îndepărtat strămoș al său, care avusese grija pregătirii pentru orice urgență posibilă. Planurile erau depășite de timp, dar stimulau imaginația, iar ideile începuseră să se formeze și să se cristalizeze, să fie examinate, respinse și înlocuite. O frază îi atrăsese atenția:

Dacă te consideri un criminal înnăscut, evită planurile prea amănunțite. Lasă detaliile pe seama instinctului. Inteligența poate da greș, însă instinctul ucigaș este infailibil.

– Instinctul ucigaș, răsuflă Reich. Dumnezeuule, îl am! Telefonul sună o dată, apoi interveni automatul. Urmă un țăcănit rapid și banda începu să iasă din imprimator. Reich se repezi la birou și-o examinează. Mesajul era laconic și nimicitor:

COD PENTRU REICH: RĂSPUNS WWHG.

– WWHG. „Oferta respinsă“. Respinsă! RESPINSĂ! Știam eu! urlă Reich. Bine, D’Courtney! Dacă n-ai vrut fuzionarea, atunci va fi moartea!

2

Augustus Tate, Dr. E 1, primea 1 000 de credite pe ora de analiză... Nu prea mult, considerând că rareori vreun pacient îi răpea mai mult de-o oră, iar asta îi ducea venitul la 8 000 de credite pe zi sau peste 2 milioane de credite anual. Puțini știau cât la sută din acest venit era donat Ghildei Esper, pentru educația altor telepați și pentru Planul Eugenic al Ghildei de a oferi lumii percepția extrasenzorială.

Augustus Tate știa, iar cei 95% donați îl nemulțumeau. În consecință, aparținea „Ligii Patrioților Esper”, un grup politic de extremă dreaptă din interiorul Ghildei, preocupat de păstrarea autocrației și veniturilor Esperilor superiori. Apartenența respectivă îl plasase în categoria MITUIRE (POSIBILĂ) a patronului Monarch. Reich intră în luxosul cabinet de consultații al lui Tate, privi o singură dată spre bărbatul scund – puțin cam durduliu, dar cu rotunjimile bine ascunse de arta croitorilor – se așează și mormăi:

- Sondează-mă repede.

Privi concentrat spre Tate, în timp ce micuțul și elegantul sondator îl examina cu ochi scânteietori, vorbind în rafale scurte:

– Sunteți Ben Reich de la Monarch. Firmă de zece miliarde de credite. Cred că ar trebui să vă cunosc. Da. Sunteți angajat într-o luptă pe viață și pe moarte cu cartelul D’Courtney. Da? Sunteți extrem de ostil față de D’Courtney. Da? Azi-dimineață i-ați propus fuziunea. Mesajul codificat: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Oferta respinsă. Da? În disperare, v-ați hotărât să... Tate se întrerupse brusc.

– Continuă, făcu Reich.

– Să-l ucideți pe Craye D’Courtney, ca un prim pas în acapararea cartelului său. Doriți ajutorul meu... Domnule Reich, e ridicol! Dacă veți continua să gândiți astfel, voi fi nevoit să vă reclam. Cunoașteți legea.

– Fii deștept, Tate. Mă vei ajuta să evit legea.

– Nu, domnule Reich. Nu sunt în măsură.

– Tu spui asta? Un Esper 1? Și eu să te cred? Să cred că ești incapabil de a întrece orice om, orice grupare, întreaga lume?

– Nadă pentru fâțe, zâmbi Tate. Caracteristic...

– Hai, sondează-mă, îl întrerupse Reich. Câștigăm timp. Citește ce-am în minte. Talentul tău. Resursele mele. O combinație infailibilă. Dumnezeu! Lumea întreagă are noroc că mă voi opri după o singură crimă. Împreună putem silui universul.

– Nu, spuse decis psihiatrul. Nu. Va trebui să vă reclam, domnule Reich.

– Așteaptă. Nu vrei să vezi ce-ți ofer? Citește mai adânc. Cât sunt în stare să plătesc? Care-i plafo-nul-limită?

Tate închise ochii. Fața lui spilcuită se crispa dureros. Apoi deschise ochii, privind surprins:

– Nu puteți fi serios! exclamă el.

– Ba da, mormăi Reich. Și-n plus, ai văzut că-i o afacere cinstită, nu?

Interlocutorul său încuviință încet din cap.

– Și-ți dai seama că Monarch plus D’Courtney reprezintă o garanție bună?

– Aproape că vă cred.

– Mă poți crede. Finanțez Liga Patrioților Esper de cinci ani. Dacă m-ai pătruns suficient de adânc, cunoști motivul. Urăsc Ghilda aia blestemată, la fel de mult ca și tine. Etica ei nu-i potrivită în afaceri... e prostească. Liga voastră e o organizație care-ar putea s-o înlocuiască într-o bună zi.

– Am văzut toate astea, rosti tăios Tate.

– Cu Monarch și D’Courtney în buzunar, aș putea face cu mult mai mult decât să vă ajut. Te pot face președintele, ales pe viață, al unei noi Ghilde Esper. Este o promisiune lipsită de o garanție certă. Poți face și singur asta, dar și cu mine.

Tate închise ochii și murmură:

– De șaptezeci și nouă de ani n-a mai reușit o crimă premeditată. Datorită Esperilor, tănuirea intenției de infracțiune a devenit imposibilă. Sau, dacă Esperii au putut fi evitați înainte de comiterea delictului, aceasta este imposibil de ascuns în continuare.

– Dovezile Esper nu sunt admise în tribunal.

– Adevărat, însă odată ce un Esper descoperă vinovăția, poate găsi fapte obiective, care să sprijine cele aflate. Prefectul brigăzii psihotice, Lincoln Powell, este neîndurător. Psihiatrul deschise ochii: Doriți să uit această conversație?

– Nu, mârâi Reich. Mai întâi, ascultă-mă. De ce sunt împiedicate delicturile? Deoarece sondatorii patrulează prin lume. Ce poate opri un sondator? Un altul asemenea lui. Dar niciun infractor nu s-a gândit să angajeze un telepat bun, care să-l ecraneze sau, dacă s-a gândit, n-a putut face târgul. Eu l-am făcut.

– Oare?

– Voi porni un război, continuă Reich. O încheștare dură cu societatea. S-o privim ca pe o problemă de tactică

și strategie. Am aceleași dificultăți pe care le are orice armată. Nu sunt suficiente agresivitatea, brutalitatea și cutezanța. O armată are nevoie de un serviciu de spionaj. Un război se câștigă cu cercetașii, cu iscoadele.

– De acord.

– Eu o să lupt. Tu vei spiona. Trebuie să știu unde va fi D’Courtney, unde și când pot ataca. Eu voi comite crima, dar tu trebuie să-mi spui unde și când se ivește ocazia.

– Am înțeles.

– Va trebui, mai întâi, să mă strecur prin rețeaua defensivă din jurul lui D’Courtney. Asta înseamnă o recunoaștere prealabilă a terenului, pe care-o vei face tu. Îi vei verifica pe normali, îi vei identifica pe sondatori, mă vei avertiza și mă vei ecrana, dacă nu-i pot ocoli. După asasinat, va trebui să mă retrag prin altă rețea de normali și telepați. Tu o să rămâi în ariergardă. Vei sta acolo. Vei afla pe cine suspectează poliția și de ce. Dacă știu că sunt bănuir, mă pot apăra. Dacă știu că este bănuir un altul, îl pot înfunda. Pot lupta în acest război și, cu spionajul tău, îl pot câștiga. Nu-i adevărat? Citește-mă.

După o pauză lungă, Tate încuviință:

– Este adevărat. O putem face.

– Mă ajuți?

Telepatul ezită, apoi rosti hotărât:

– Da.

– Bun, răsuflă adânc Reich. Uite la ce m-am gândit. Pentru înscenare, cred că pot folosi un joc vechi, numit „Sardeluța“. El îmi va oferi ocazia de-a ajunge la D’Courtney. Am, de asemenea, un mijloc de a-l ucide; știu cum să utilizez o străveche armă detonatoare, cu gloanțe.

– Stop, interveni brusc Tate. Cum vă veți tăinui toate aceste gânduri? Eu vă pot ecrana doar când suntem împreună, însă asta nu poate fi ceva permanent.

– Pot obține un blocaj mental temporar. Cunoscut un compozitor din Melody Lane, care mă poate ajuta.

– Ar merge, aprobă Tate, după o clipă de sondare. Se mai ridică o problemă. Dacă D’Courtney este păzit? Credeți că puteți înfrunța garda lui?

– Nu. Sper că nu va fi necesar. Un fiziolog de la Monarch, Jordan, a realizat somnifere vizuale. Intenționăm să le utilizăm la spargerea grevelor. Le voi lua pentru neutralizarea gorilelor.

– Am priceput.

– Vei lucra tot timpul cu mine... cercetare și ecranare, dar mai întâi îmi trebuie o informație. Când vine în oraș, D’Courtney este găzduit de obicei la Maria Beaumont.

– Cadavrul Poleit?

– Exact. Doresc să aflu dacă și de data asta intenționează să rămână la ea. De acest amănunt depinde totul.

– Destul de ușor. Pot afla destinația și planurile lui D’Courtney. Diseară are loc o serată la locuința lui Lincoln Powell. Va participa, probabil, și medicul lui D’Courtney. A sosit pe Terra, pentru o vizită de o săptămână. O să încep spionarea cu el.

– Nu ți-e teamă de Powell?

Tate zâmbi disprețuitor:

– Domnule Reich, dacă mi-ar fi fost teamă, nu m-aș fi încumetat. Faceți o greșală. Eu nu sunt Jerry Church.

– Church!?

– Exact. Nu vă prefaceți surprins. Church, E 2. Acum zece ani a fost expulzat din Ghildă pentru afacerea cu dumneavoastră.

– Dracu’ să te ia! Ai citit asta în mintea mea?

– În minte și în istorie.

– Ei bine, acum n-o să se mai repete. Ești mai inteligent și mai tare decât Church. Ai nevoie de ceva special pentru petrecerea de la Powell? Femei? Haine? Bijuterii? Bani? Cere la Monarch.

- Nimic, dar vă mulțumesc foarte mult.
- Criminal, dar generos, ăsta sunt, zâmbi Reich și se pregăti de plecare.

Nu-i întinse mâna.

- Domnule Reich! strigă Tate.

Bărbatul se întoarse în pragul ușii.

- Coșmarurile vor continua. Omul Fără Chip nu este simbolul crimei.

– Ce? Hristoase! Coșmarurile? Încă? Sondator blestemat! De unde știi? Cum...

- Nu vă prostiți. Credeați că puteți minți un E 1?
- Cine te minte, nenorocitul? Ce-i cu coșmarurile?
- Nu, domnule Reich, n-o să vă spun. Numai un E 1 v-ar putea spune, și nu cred că după discuția noastră veți consulta un altul.

- **Pentru Dumnezeu, omule! Nu vrei să mă ajuți?**

– Nu, domnule Reich, surâse răutăcios psihiatrul. Acesta va fi micul meu atu. Ne va menține egali. Cunoașteți balanța puterilor, nu? Dependența reciprocă aduce încredere reciprocă. Criminal, dar sondator... ăsta sunt.

*

Precum toți Esperii de grad superior, Lincoln Powell, Dr. E 1, trăia într-o locuință particulară. Nu era vorba de măsuri de conspirativitate, ci mai mult de o problemă de izolare. Deși gândurile nu puteau trece prin zidărie, apartamentele obișnuite, cu pereții din plastic, nu blocau transmisia lor. Într-un bloc cu asemenea apartamente, viața ar fi fost, pentru orice Esper, un infern de emoții dezgolate.

Prefect de poliție, Powell își putea permite o căsuță cu pereți de piatră pe Hudson Ramp, cu vedere spre North River. Casa avea numai patru încăperi: dormitorul și biroul – la etaj, sufrageria și bucătăria – la parter. Aidoma

majorității Esperilor de gradul său, Powell avea nevoie de cât mai multă singurătate. Prefera să se gospodărească singur. Acum se afla în bucătărie, preparând băuturile pentru petrecere și fredonând fals un refren.

Se apropia de patruzeci de ani și era un bărbat înalt, zvelt, neglijent, cu gesturi lente. Gura mare părea permanent gata să râdă, deși acum purta expresia unei triste dezamăgiri. Reflecta la prostia și stupiditatea cusurului său cel mai neplăcut.

Esența unui Esper este sensibilitatea. Personalitatea sa adoptă întotdeauna culoarea mediului. Necazul lui Powell era simțul pronunțat al umorului, conducându-l la răspunsuri permanent exagerate. Avea stări și reacții pe care le autodenumise „Firea Potlogarului Abe”. Uneori, când cineva îi punea o întrebare nevinovată lui Lincoln Powell, răspunsul venea din partea Potlogarului Abe. Imaginația lui debordantă închipuia o istorie stupefiantă, pe care-o debita cu o sinceritate desăvârșită. Nu putea învinge mincinosul din el.

Chiar în acea după-amiază, comisarul Crabbe se interesase de un banal șantaj și, doar pentru că pronunțase greșit un nume, Powell fusese inspirat să fabrice o relatare dramatică, incluzând o tentativă de asasinat, un îndrăzneț raid nocturn și eroismul unui imaginar locotenent Kopenick. Acum, comisarul dorea să-l decoreze pe locotenentul Kopenick.

– Potlogarule, murmură cu amărăciune Powell. Și tu-mi dai bătăi de cap.

Sonerie țârâi. Bărbatul privi surprins ceasul (era prea devreme pentru musafiri), apoi comandă **Deschis**, în do diez, spre încuietoarea-senzor TP. Aceasta răspunse comenzii telepatice, așa cum un diapazon vibrează la nota exactă și ușa glisă, deschizându-se.

Imediat sosi un impact senzorial familiar: Zăpadă/mentă/lalele/tafta.

– Mary Noyes! Ai venit să ajuți un burlac să pregătească serata? FII BINECUVÂNTATĂ!

– Speram să ai nevoie de mine, Linc.

– Niciun amfitrion fără o amfitrioană. Mary, ce sandvișuri să fac? S.O.S.?

– Inventăm o rețetă nouă. Lasă-mă pe mine. Șnițele cu maioneză &.

– &?

– Așa se spune, iubitule.

Intră în bucătărie – o fată micuță de statură, dar înaltă și unduioasă în gând; brunetă, însă de un alb înghețat în minte. În ciuda pielii oacheșe, aproape o călugăriță imaculată; totuși, realitatea aparține minții. Ești ceea ce gândești.

– Aș vrea să pot regândi, scumpule. Să am alt fundal psi!

– Vrei să (te sărut așa cum ești) te schimbi, Mary?

– Dacă aș (n-o faci niciodată cu adevărat, Linc) putea... M-am plictisit să simt cum simți mentă ori de câte ori ne întâlnim.

– Data viitoare o să pun coniac și gheață. Agit bine... Voilá! Cocteil-Mary!

– Așa să faci.

– De ce strici zăpada? Eu iubesc zăpada.

– Dar eu te iubesc pe tine.

– Și eu te iubesc, Mary.

– Mulțumesc, Linc.

Dar o rostise. Întotdeauna o spunea cu glas tare. N-o gândea niciodată. Se răsuci repede. Lacrimile ei îl arseră.

– Din nou, Mary?

– Nu din nou. Întotdeauna. Întotdeauna. Iar cele mai adânci niveluri ale minții ei strigară: Te iubesc, Lincoln. Te iubesc. Imaginea tatălui meu. Simbolul siguranței. Al căldurii. Al iubirii protectoare. Nu mă respinge întotdeauna... Întotdeauna... pentru totdeauna...

- Ascultă-mă, Mary.
- Nu vorbi. Te rog, Linc. Nu rosti cuvinte. N-aș putea suporta ca între noi să apară cuvintele.
- Ești prietena mea, Mary. Întotdeauna. La fiecare necaz. La fiecare bucurie.
- Dar nu în dragoste.
- Nu, scumpa mea. Nu fi atât de rănită. Nu în dragoste.
- Am destulă iubire, Doamne iartă-mă, pentru amândoi.
- Unul, Doamne iartă-ne, nu-i poate înlocui pe amândoi, Mary.
- Înainte de patruzeci de ani trebuie să te căsătorești cu un Esper, Linc. Ghilda insistă. Știi asta.
- Știu.
- Atunci, lasă prietenia să răspundă. Însoară-te cu mine, Lincoln. Acordă-mi un an, doar atât. Un an micuț, să te iubesc. Te voi lăsa să pleci. Nu mă voi agăța de tine. Nu te voi face să mă urăști. Iubitule, cer atât de puțin... și e atât de puțin de dat...

Sonerie țârâi. Powell privi neajutorat înspre fată.

– Oaspeți, murmură el și comandă Deschis, în do diez, spre încuietoarea-senzor TP. În aceeași clipă, Mary Noyes emise Închis, cu o cvintă mai sus. Armoniile se împletiră și ușa rămase blocată.

– Întâi răspunde-mi, Lincoln.

– Nu-ți pot da răspunsul dorit, Mary.

Sonerie țârâi din nou.

O strânse pe fată de umeri, o apropie de el și-o privi adânc în ochi.

– Ești o E 2. Citește-mă cât poți de adânc. Ce-i în mintea mea? Ce-i în inima mea? Care mi-e răspunsul?

Își îndepărtă toate blocajele. Adâncimile răsunătoare ale minții sale căzură peste Mary precum o înspăimântătoare

cascadă caldă... înspăimântătoare, totuși magnetică și doritoare, însă...

– Zăpadă. Mentă. Lalele. Tafta, rosti ea obosită. Du-te și primește-ți musafirii. Fac eu sandvișurile. Măcar la asta mă pricep.

O sărută, apoi pași în sufragerie și deschise ușa. Imediat, o arteziană scânteietoare umplu casa, urmată de invitați. Serata Esper începea.

Sincer		Sandvișuri?		Cum?
vorbind,		Mulțumesc delicioase.		Da.
Ellery,		Mary, sunt		Tate
L-am	nu			îl
adus	cred		tratez	
pe	c-o	Sandvișuri?	pe	
Galen	să	D'Courtney.		
să-l	mai		Îl	
sărbătorim.	lucrezi		aștept	
Tocmai	mult		în	
și-a	pentru		curând	
Dacă	luat	Monarch.		în
te	examenul	și Ghilda		oraș.
interesează	este	l-a		
Powell,	suntem gata	clasificat		
	să	E 2.		
	te	denunțe		
	susținem	imoralitatea		
	pentru	spionajului		
președinția		Monarch.		
Ghildei.		Sandvișuri?		
		Sandvișuri?		
		Da, da.		
		Sandvișuri?		Mulțumesc,
				Mary...

– @kins! Chervil! Tate! Stați așa! Uitați-vă puțin ce configurație (?) a ieșit!

Flecăreala TP încetă. Oaspeții reflectară puțin, apoi izbucniră în râs:

– Asta-mi aduce aminte de vremea grădiniței. Vă rog, aveți puținică milă pentru gazdă. Mă sui pe pereți, dacă mai continuă talmeș-balmeșul ăsta. Să facem un pic de ordine. N-am pretenția s-arate cine știe ce frumos.

– Zi-i o schemă, Linc.

– Voi ce vreți?

– Rețele? Funcții? Muzică? Design arhitectural?

– Orice. Orice. Numai să nu mă doară capul.

Scuze, Lincoln	N-am fost atenți	Îndeajuns
Tate,	înțeleș	de
dar	c-ar	mulți
Nu știu să se	fi ales președinți	burlaci
pot	avut	Esper
dezvălui	chef	pot
despre	ca	dăuna
D’Courtney trebuie	să vină conform	planului
absolut	și	eugenic
nimic	Alan	al
Deocamdată cred că	Seaver e nesuferitul	Ghildei
	aici	

Urmă o altă explozie de râsete, când Mary Noyes rămase suspendată în afara schemei cu „aici”. Soneria țârâi din nou și intră un Avocat de Echitate Solară 2, însoțit de prietena lui. Era micuță și sfioasă, surprinzător de atractivă, extravertită și nouă pentru toți. Schema ei TP era naivă și nu prea sensibilă. Evident, un E 3.

– Salut. Salut. Mii de scuze pentru întârziere. Cauza: flori de lămâiță & verighete. Le-am propus pe drum.

– Iar eu mă tem că le-am acceptat, roști fata zâmbind.

– Nu vorbi, strigă avocatul. Aici nu-i recreație la clasa 3 E, ți-am spus să nu folosești cuvinte.

– Am uitat, gafă ea încă o dată, și încălzi încăperea cu teama și rușinea ei.

Powell păși înainte și luă mâna tremurătoare a fetei.

– Ignoră-l, e un E 2 snob. Eu sunt Lincoln Powell, gazda. Sherlock, pentru polițiști. Dacă te va bate logodnicul, o să-l ajut să-și regrete fapta. Vino să ți-i prezint pe ceilalți ciudați... O conduse împrejurul salonului. Țsta-i Gus Tate, un vraci 1. Lângă el, Sam & Sally @kins. Sam e de aceeași teapă. Ea e o bonă 2. Tocmai au venit de pe Venus. Sunt în vizită...

– C-ce... Ce mai faceți?

– Grasul de pe podea e Wally Chervil, arhitect 2. Blonda care-i stă în (braț)² e June, nevastă-sa. June e editor 2. Cel de colo – fiul lor, Galen, discutând cu Ellery West. Gally e tehnician 3...

Indignat, tânărul Galen Chervil începu să explice că tocmai obținuse calificarea a 2-a și că, de peste un an, nu mai avea nevoie de cuvinte. Powell îl întrerupse și, depășind percepțiile fetei, explică motivul erorii sale.

– Ah, făcu Kalen. Da, frați și surori 3, ăștia suntem. Mă bucur că ești aici. Sondatorii ăștia profunzi au început să mă sperie.

– Oh, nu știu. La început, eram speriată, dar acum mi-a trecut.

– Iar aceasta este amfitrioana, Mary Noyes.

– Bună. Sandvișuri?

– Mulțumesc. Arată delicios, doamnă Powell.

– Ce-ar fi să jucăm ceva? interveni repede Powell.

Rebus?

*

Afară, ghemuit în umbra arcadei, Jerry Church se lipise de poarta grădinii lui Powell, ascultând cu tot sufletul. Era înghețat, tăcut, imobil și flămând. Era plin de

nemulțumire, ură, dispreț și foame. Era un Esper flămând. Cauza înfometării era ostracizarea lui.

Prin ușa subțire din lemn de arțar răzbătea complexul tipar TP al petrecerii: o structură tremurătoare, în permanentă transformare. Iar Church, Esper 2, trăind în ultimii zece ani dintr-un tain mizerabil de cuvinte, flămânzea după cei asemenea lui, după pierduta lume Esper.

– L-am amintit pe D’Courtney, deoarece am întâlnit un caz oarecum similar.

Augustus Tate, învârtindu-se în jurul lui @kins.

– Da? Foarte interesant. Mi-ar plăcea să compar și eu cazurile. De fapt, am venit pe Terra pentru că sosește D’Courtney. Păcat că nu va fi... mă rog, disponibil.

În mod vădit, @kins păstra discreția și se părea că Tate urmărea ceva. Sau poate că nu, se gândi Church, dar blocajele și antiblocajele se succedau cu eleganță, aidoma unor dueliști luptând cu complicate paveze.

– Ia ascultă, sondator. Cred c-ai fost cam dur cu biata fată.

– Auzi, auzi, murmură Church. Powell, scârba cea neprihănită, care m-a alungat pe mine, îi ține predici avocatului...

– Biată? Vrei să spui proastă, Powell. Dumnezeu! Cât de orbit poți fi?

– Este doar o E 3. Poartă-te frumos.

– Mă ia durerea de cap cu ea.

– Crezi că-i decent să... te-nsori cu o fată, când crezi așa ceva despre ea?

– Nu mai face pe romanticul, Powell. Trebuie să ne căsătorim între sondatori. Dar cel puțin să fie drăguță!

În salon, rebusul continua. Mary Noyes construia o imagine camuflată, cu ajutorul unui vechi poem.

Astă		lunecoase
seară	în	și
oceanul	golful liniștit	Uriașe
este	Vino la fereastră	sclipesc
liniștit,	aerul nopții e dulce	Angliei
Valul	Spuma valurilor	stâncile
este	se înalță	dispare;
rotund		și
luna		Apare
strălucește		lumina

Peste strâmtori; – pe coasta franceză

Ce naiba mai e și asta? Un U cu un O. Sau un U cu un ochi. Aha! Unu' cu un ochi. Ciclop. Simplu.

– Ellery, ce zici de numirea lui Powell?

Vorbea Chervil, cu zâmbetul său fals și burta imensă, de pontif.

– Ca președinte al Ghildei?

– Da.

– Un bărbat al naibii de eficient. Romantic, dar eficient. Un candidat perfect, dacă s-ar însura.

– Aici stă romantismul lui. Nu-și găsește o fată.

– Nu așa sunteți voi, toți sondatorii profunzi?

Slavă Domnului că nu sunt un E 1.

Se auzi după aceea un pahar spărgându-se în bucătărie, și iarăși Pastorul Powell, predicând mucosului de Gus Tate.

– Nu contează paharul, Gus. L-am spart intenționat, ca să te acopăr. Radiezi neliniște precum o novă.

– Pe dracu', Powell!

– Ba bine că nu. Ce-i cu Ben Reich?

Mărunțelul se pusese în gardă. Îi puteai simți carapacea mentală întărindu-se.

– Ben Reich? Cine a pomenit ceva de el?

– Tu, Gus. Îți stă în minte de când ai venit. N-am putut să nu-l observ.

– Nu-i de la mine, Powell. Poate ai citit alt TP.

Imaginea unui cal răsând.

– Powell, jur că nu eu...

– Te-ai încurcat cu Reich, Gus?

– Nu.

Dar blocajele ecranau.

– Ascultă la moșu', Gus. Reich te poate vâri în bucluc. Ai grijă. Ți-l amintești pe Jerry Church? Reich l-a nenorocit. Nu lăsa să ți se întâmple și ție la fel.

Tate reveni în salon. Powell rămase în bucătărie, calm, măturând încet cioburile paharului. Church înghețase lângă ușa din spate, înfrânându-și ura ce-i cotropea inima. Puștiul Chervil îi făcea curte prietenei avocatului, cântând o baladă de dragoste și parodiind-o cu imagini vizuale. Copilării... Soțiile se contraziceau în curbe sinusoidale. @kins și West purtau o conversație în cruce, cu o fascinantă schemă de imagini senzoriale, amplificând și mai tare foamea lui Church.

– Bei ceva, Jerry?

Ușa dinspre grădină se deschise. Silueta lui Powell se contura pe dreptunghiul luminos, ținând un pahar de șampanie în mână. Stelele îi luminau ușor chipul. Ochii adânciți în orbite erau plini de milă și de înțelegere. Amețit, Church se ridică și luă cu sfială paharul.

– Să nu mă pâraști Ghildei, Jerry. M-ar lua naiba c-am încălcat legea. Întotdeauna am trecut peste reguli. Bietul Jerry... Trebuie să facem ceva pentru tine. Zece ani e prea mult.

Brusc, Church azvârli băutura în obrazul lui Powell, apoi se întoarse și fugi.

3

Luni dimineața, la ora nouă, chipul spilcuit al lui Tate apăru pe ecranul v-telefonului lui Reich.

– Linia este sigură ? întrebă el, tăios.

Reich arată sigiliul de confidențialitate.

– În regulă, făcu psihiatrul. Cred c-am reușit. Aseară l-am sondat pe @kins. Mai întâi, însă, trebuie să te avertizez. Atunci când sondezi adânc un E1, există un coeficient de eroare. @kins a blocat destul de atent.

– Înțeleg.

– Miercurea viitoare, Craye D’Courtney sosește de pe Marte la bordul „Astrei“. Merge direct la Maria Beaumont, unde va fi oaspete secret pentru o noapte. Nu mai mult...

– O noapte, murmură Reich. Apoi ? Ce planuri are ?

– Nu știu. Se pare că plănuiește o acțiune extremă.

– Împotriva mea ! horcăi Reich.

– Posibil. După @kins, D’Courtney este dominat de un impuls de violență și schema lui de adaptare se zgâlțâie. Instinctul Vieții și cel al Morții s-au separat și el regresează extrem de rapid sub falimentul emotiv.

– La dracu’ ! De asta depinde viața mea. Vorbește mai limpede...

– E destul de simplu. Orice individ reprezintă balanța a două porniri contrarii: Instinctul Vieții și Instinctul Morții. Ambele au același scop – cucerirea Nirvanei. Instinctul Vieții luptă pentru Nirvana, zdrobind orice împotrivire. Instinctul Morții încearcă dobândirea acesteia prin autodistrugere. De obicei, ambele porniri se contopesc în individul echilibrat. Sub stres, ele se separă. Asta s-a întâmplat și cu D’Courtney.

– Aha! Și-acum se aruncă asupra mea!

– Joi dimineață, @kins se întâlnește cu D’Courtney, încercând să-l oprească de a acționa în direcția autodistrugerii. @kins se teme de starea lui și este hotărât să-l oprească. A venit de pe Venus special pentru asta.

– N-o să mai fie nevoie. Am să-l opresc eu însumi. Nu va trebui să mă protejeze nimeni. Mă voi apăra singur. Asta-i autoapărare, Tate... nu crimă! Autoapărare! Ai făcut o treabă bună. E tot ce doream să știu.

– Mai ai nevoie de multe lucruri, Reich. Printre altele, de timp. Azi e luni. Până miercuri trebuie să fii gata.

– Voi fi, mormăi patronul lui Monarch. Mai bine pregătește-te tu.

– Nu ne putem permite greșeli, Reich. Ne așteaptă... Demolarea... Îți dai seama de asta?

– Demolarea, știu... Glasul lui Reich începuse să ezite. Da, Tate, ești împreună cu mine, iar eu voi merge până la capăt... până la Demolare.

*

Toată ziua de luni, plănui cu agresivitate, brutalitate și cutezanță. Trasă liniile generale, aidoma unui artist care schițează tușele principale, înainte de-a începe migala interioară. Pe aceasta o lăasă în seama instinctului său de ucigaș. Luni, noaptea, termină planurile și se culcă... dar se trezi urlând, visându-l din nou pe Omul Fără Chip.

Marti după-amiază, Reich părăsi mai devreme Turnul Monarch și se îndreptă spre audio-librăria Century din Sheridan Place. Magazinul se specializase în înregistrări piezzo-electrice ale cristalelor – bijuterii mici, cu monturi elegante. Operele-broșe reprezentau ultima modă pentru doamne („Muzica Este La Tot Pasul Alături De Ea”). De asemenea, în Century existau rafturi cu cărți vechi, tipărite pe hârtie.

– Aș dori ceva mai aparte, pentru o prietenă pe care-am cam neglijat-o, se adresă Reich vânzătorului.

Imediat fu bombardat cu sugestii.

– Parcă nu-i suficient de special, se plânse el. De ce nu angajați un sondator, să vadă dorințele clienților? Ce învechiți și demodați puteți fi!

Începu să colinde magazinul, urmat de o suită de vânzători neliniștiți.

După ce se învârti suficient de mult, și înainte ca directorul, alarmat, să trimită după un sondator comerciant, Reich se opri înaintea rafturilor cu cărți.

– Ce sunt astea? se prefăcu el surprins.

– Cărți străvechi, domnule Reich.

Șeful raionului începu să explice teoria și practica vechilor cărți vizuale, în timp ce Reich căuta încetișor volumul cu scoarțe cafenii. Și-l amintea perfect. Îl frunzărise cu cinci ani în urmă și făcuse o însemnare în carnețelul lui cel negru. Bătrânul Geoffry Reich nu fusese singurul membru al familiei care crezuse în premeditare.

– Interesant... Mda... Fascinant... Asta ce-i? Reich scoase volumașul cafeniu. „Să ne amuzăm la petreceri.” De când este? Nu se poate! Pe vremea aia aveau petreceri?

Vânzătorii îl asigurară că anticii erau extrem de moderni în cele mai surprinzătoare privințe.

– Ia uitați-vă la cuprins, chicoti Reich. „Podul lunii de miere”... „Whistul prusac”... „Poșta”... „Sardeluța”... Asta ce naiba ar putea fi? Pagina nouăzeci și șapte... Ia să vedem...

Răsfoi cărțulia, până descoperi o pagină cu titlul: JO-CURI AMUZANTE DE SOCIETATE.

– Priviți aici, râse el.

Arată paragraful pe care și-l reamintea atât de bine:

SARDELUȚA

Un jucător este ales să fie Magnetul. Se sting toate luminile și Magnetul se ascunde undeva în casă. După câteva minute, jucătorii încep să-l caute, fiecare pe cont propriu. Primul care-l găsește nu anunță descoperirea, ci se ascunde lângă el. Pe rând, fiecare jucător ce descoperă Sardeluțele li se alătură până când sunt toți pitiți într-un singur loc, iar ultimul jucător, cel care pierde, este lăsat să rătăcească singur în întuneric.

– O cumpăr, rosti Reich. Este exact ce-mi trebuie.

*

În aceeași seară, petrecu trei ore distrugând cu atenție restul volumului. Cu flacără, acid, vopsea și foarfeci, mutila instrucțiunile jocurilor; iar fiecare arsură și fiecare tăietură însemnă o lovitură în trupul zvârcolindu-se al lui D’Courtney. Când termină, redusese jocurile la câteva fragmente incomplete. Numai „Sardeluța” rămăsese intactă.

Împachetă după aceea cartea și-o expedie cu tubul pneumatic evaluatorului Graham. După o oră, cartea se reîntoarce, purtând sigiliul oficial de evaluare. Intervențiile lui Reich nu fuseseră detectate.

Făcu un pachetel elegant și-l trimise pe adresa Mariei Beaumont. Răspunsul sosi după douăzeci de minute. „Iubitule! Iubitule! Iubitule! Credeam cai uitato (evident, Maria scrisese singură mesajul) pe bătrânica ta cea sexy. Ce drăguț! Vino deseară la Casa Beaumont. Dăm o

petrecere. O să jucăm jocuri din cadoul tău dulce.“ În capsula-mesaj se mai găsea un portret al Mariei, montat în mijlocul unui rubin sintetic. Bineînțeles, era un nud.

Reich replică: „Încântat. Nu diseară. Îmi lipsește un milion.“

Ea răspunse: „Atunci, mercuri, șmecherule. O să-ți dau unul deal meu.“

Reich încheie: „Abia aștept. Vin cu oaspeți. Vă sărut pe toți.“ Și se duse la culcare.

Și răcni înaintea Omului Fără Chip.

*

Miercuri dimineață, Reich vizită Departamentul științific Monarch, petrecând o oră stimulatorie cu tinerii scipitori de-acolo. Discută despre munca și viitorul lor strălucit, cu condiția păstrării încrederii în Monarch. Le spuse vechiul banc porno cu colonistul burlac care-a făcut joncțiunea de salvare cu dricul în mijlocul spațiului (iar cadavrul a zis: „Sunt doar unul dintre turiști!“), iar tinerii cei scipitori râseră politicoși, încercând un ușor dispreț față de patron.

Vizita îi permise lui Reich să se strecoare în Laboratorul Secret și să sustragă o capsulă de șoc vizual. Era un cubuleț din cupru, pe jumătate cât o capsulă detonatoare, dar de două ori mai periculoasă. Când se spărgea, degaja o flacără albastră, strălucitoare, ce ioniza rodopsina – purpura vizuală din retină – orbind victima și anulându-i percepția timpului și a spațiului.

După-amiază, Reich merse în Melody Lane, inima cartierului de spectacole, la Corporația Cântecelor-psiho. Corporația respectivă era condusă de o tânără inteligentă, care compusese câteva zdrăngăneli superbe pentru Departamentul comercial Monarch și niște cântece spărgătoare-de-grevă, devastatoare, pentru sectorul propagandă,

cu ani în urmă, când Monarch traversase alte clipe grele. Tânăra se numea Duffy Wyg&. Pentru Reich, ea reprezenta simbolul carieristei moderne: seducătoarea virgină.

– Ei, Duffy?

O sărută cast. Avea rotunjimile unei curbe de vânzări: era frumoasă, dar puțin prea tânără.

– Ei, domnule Reich? Îl privi curioasă. Într-o bună zi, am să angajez pe unul dintre sondatorii melancolici să-ți analizeze sărutul. Cred că nu te gândeai la afaceri...

– Ba da.

– Câine!

– Un bărbat trebuie să se hotărască din timp, Duffy. Dacă sărută fete, își ia adio de la bani.

– Tu m-ai sărutat.

– Numai pentru că semenii cu doamna de pe credite.

– Pip, făcu ea.

– Pop, spuse el.

– Bim, continuă fata.

– Bam!

– Mi-ar plăcea să-l omor pe cretinul care-a inventat mania asta, rosti Duffy. Gata, frumosule. Care-i treaba?

– Jocurile de noroc, spuse Reich. Ellery West, directorul Agreementului meu, se plânge că jucătorii s-au înmulțit în Monarch. Personal, nu-mi pasă.

– „Ține un om dator / Și n-o să mai ceară spor.“

– Ești mult prea isteată, tânără doamnă.

– Deci vrei un cântec anti jocuri?

– Cam așa. Nu prea bătător la ochi. Mai bine o acțiune întârziată, decât ceva prea propagandistic. Să prindă mai mult pe subconștient.

Duffy încuviință, făcând însemnări rapide.

– Și să fie ceva care să merite ascultat. Va trebui să aud, fluierându-l, Dumnezeu știe câte persoane.

– Nesimțitule!! Toate melodiile mele sunt frumoase.

– Prima dată.

– Asta te mai costă o mie!

Reich izbucni în râs.

– Apropo de monotonie..., continuă el, încetișor.

– Nici nu vorbeam despre așa ceva.

– Care-i cea mai persistentă melodie pe care-ai scris-o vreodată?

– Persistentă?

– Știi ce vreau să spun... În genul zdrăngănelilor alea de reclame, care nu-ți mai ies din minte.

– Aha... Noi le spunem Pepsis.

– De ce?

– Habar n-am. Se pare că primul a fost scris acum sute de ani, de un tip pe nume Pepsi. Nu prea cred... Am scris și eu unul, odată... Duffy căzu pe gânduri și se strâmbă: Și-acum mi-e groază să mă gândesc. Garantează obsesia timp de-o lună. Pe mine m-a înnebunit un an.

– Faci bancuri cu mine?

– Pe onoarea mea, domnule Reich. Era „Mai tare, zise Tensor“. L-am scris pentru fiasco-ul ăla despre matematicianul trăsnit. Voiau ceva sâcâitor și-au găsit ce căutau. Spectatorii s-au chinuit în așa hal, încât spectacolul a trebuit să fie suspendat. Au pierdut o avere.

– Ia să-l aud.

– Nu-ți pot face una ca asta.

– Hai, Duffy. Zău că sunt curios.

– O să regreti.

– Nu te cred.

– Bine, porcule, făcu fata și trase lângă ea o claviatură portativă. În felul ăsta, o să-ți plătesc sărutările false.

Degetele și palmele îi alunecară grațioase peste clape. O melodie groaznic de monotonă umplu odaia cu o banalitate de neuitat. Era chintesența fiecărui clișeu melodic auzit vreodată de Reich. Indiferent ce refren căutai să-ți amintești, ajungeai inevitabil la „Mai tare, zise Tensor.“ După aceea, Duffy începu să cânte:

*Opt, sir; șapte, sir;
 Șase, sir; cinci, sir;
 Patru, sir; trei, sir;
 Doi, sir; unu!
 Mai tare, zise Tensor.
 Mai tare, zise Tensor.
 Neliniști,
 Tensiuni și disensiuni
 Au început!*

– Of, Doamne! exclamă Reich.

– Am introdus câteva trucuri nemaipomenite în melodia asta, spuse Duffy, continuând să cânte. Fii atent la bătaia tobei după „unu”. E o semicadență. O altă bătaie urmează după „început”. În felul ăsta, sfârșitul cântecului devine el însuși o semicadență, așa încât nu se mai termină niciodată. Bătaia tobei îl face să se învârtă întruna în cerc: Neliniști, tensiuni și disensiuni au început. RIFF. Neliniști, tensiuni și disensiuni au început. RIFF. Neliniști, tensiuni...

– Drac împielit! Reich sări în picioare, acoperindu-și urechile cu palmele. M-a luat naiba! Cât timp durează porcăria asta?

– Efectul ține cel mult o lună.

– Neliniști, tensiuni și disen... m-am nenorocit. Nu există scăpare?

– Ba da, încuviință Duffy. Una ușoară. Să mă nenorocești pe mine. Se lipi de el și-l sărută cu vigoarea tinereții. Bădărane, murmură ea. Porcule! Găgăuță! Când o să mă tăvălești prin noroi? De ce nu ești atât de deștept pe cât mi te închipui eu?

– Sunt mult mai deștept, replică bărbatul și ieși.

După cum prevăzuse Reich, cântecul i se stabilise ferm în minte, răsunând permanent. **Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Neliniști, tensiuni și disensiuni**

au început. RIFF. Un blocaj mental perfect pentru un non-Esper. Care sondator l-ar fi putut străpunge? **Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.**

– Mult mai deștept, murmură Reich și luă un Jumper spre prăvălia de amanet a lui Jerry Church, pe Upper West Side.

Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.

*

În ciuda numeroaselor afirmații contrare, camăta continuă să rămână profesiunea cea mai veche. Împrumutul de bani în schimbul unor asigurări în obiecte este ocupația omenească cea mai îndepărtată în timp. Se extinde din străfundul trecutului până în înălțimea viitorului, la fel de neschimbată ca și prăvălia de amanet. Intri în maghernița lui Jerry Church, ticsită cu gunoaiele timpului, și te trezești într-un muzeu al eternității. Proprietarul însuși, uscat, ofilit, cu chipul întunecat și brăzdat de suferințe, îl întruchipa pe cămătarul fără vârstă.

Church se ivi din penumbră și apăru înaintea lui Reich, ușor luminat de o rază de soare strecurată până în dreptul tejghelei. Nu tresări. Nu-l recunosc pe client. Trecând pe lângă cel care-i fusese dușman de moarte timp de zece ani, se așază îndărătul tejghelei și rosti:

– Da, vă rog.

– Bună, Jerry.

Fără să-l privească pe interlocutor, Church întinse mâna. Reich dădu să i-o strângă, dar zaraful și-o retrase brusc.

– Nu, făcu el cu un mârâit ce era pe jumătate râs isteric. Nu asta, mulțumesc. Dă-mi ce ai de amanetat.

Fusese cursa sondatorului și căzuse în ea. Nu conta.

– N-am nimic de amanetat, Jerry.

– Așa rău am ajuns ? Cum cad cei puternici ! Dar trebuia să ne așteptăm la asta, nu ? Toți ne prăbușim. Toți ne prăbușim...

Church îl privea dintr-o parte, încercând să-l citească.

N-are decât să încerce. **Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.** Să-ncerce să treacă dincolo de melodia idioată.

– Toți ne prăbușim, repetă Church. Toți.

– Se poate, Jerry. Eu n-am pățit-o încă. Am fost norocos.

– Eu, nu, scrâșni sondatorul. Te-am întâlnit pe tine.

– Jerry, ghinionul tău n-am fost eu. Propria ta neșansă te-a nenorocit. Nu...

– Blestematul dracului ! spuse Church cu o voce înspăimântător de blândă. Mâncător nenorocit de rahat ce ești ! Dea Domnul să putrezești de viu ! Ieși ! N-am nimic de împărțit cu tine. Nimic ! Ai înțeles ?

– Nici chiar banii mei ?

Reich scoase din buzunar zece sovereigni strălucitori și-i așază pe tejghea. Era o mișcare subtilă. Spre deosebire de credite, sovereignul reprezenta moneda lumii interlope. **Neliniști, tensiuni și disensiuni au început...**

– Banii tăi ar fi ultimii. Aș vrea să te văd cu inima smulsă din piept. Aș vrea să te văd cu sângele scurs pe pământ și ochii mâncați de viermi... Dar nu-ți vreau banii.

– Atunci ce vrei, Jerry ?

– Ți-am spus ! zbieră sondatorul. Ți-am spus ! Lua-te-ar mama dra...

– Ce vrei, Jerry ? repetă calm proprietarul lui Monarch, fixându-l cu privirea pe bărbatul uscățiv. **Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.** Încă îl mai putea controla pe Church. Nu conta că acesta fusese un E 2. Controlul nu era o problemă de sondaj. Era o chestiune de personalitate. Opt, sir ; șapte, sir ; șase, sir ; cinci, sir... O deținuse întotdeauna... Avea să-l poată controla mereu pe Church.

- Tu ce vrei? Întrebă ursuz cămătarul.
- Tu ești sondatorul, pufni Reich. Spune-mi tu.
- Nu știu, murmură Church după o pauză. Nu pot citi. Muzica aia tâmpită amestecă totul...
- Atunci, să-ți spun eu. Vreau o armă.
- Ce?
- A-R-M-Ă, **Armă**. Una veche, care propulsează proiectile prin explozie.
- N-am așa ceva.
- Ba ai, Jerry. Mi-a spus Keno Quizzard, cu puțin timp în urmă. A văzut-o la tine. Din oțel; și telescopică. Ceva foarte interesant.
- Pentru ce-o vrei?
- Citește-mă, Jerry, și vei afla. N-am nimic de ascuns. Sunt nevinovat.
- Church se încruntă, apoi renunță, dezgustat.
- Nu merită să mă obosesc, mormăi el și dispăru în umbră.
- Se auziră zăngănelile înfundate ale unor sertare din metal. Reveni cu un nodul compact din oțel întunecat și-l așează pe tejghea, lângă bani. Apăsă un buton și grămada de metal se deschise, dezvăluind boxuri, revolvere, șișuri. Obiectul dorit era un pistol-cuțit din secolul XX – chintesența crimei.
- Pentru ce-l vrei? Întrebă iarăși zaraful.
- Speri să pui laba pe vreun șantaj? rânji Reich. Îmi pare rău. Îl fac cadou.
- Un cadou periculos. Sondatorul ostracizat îl privi chiorâș și emise din nou sunetul acela situat între râs și isterie. Distrugerea cuiva, așa e?
- Deloc, Jerry. Îl fac cadou unui prieten, doctorul Augustus Tate.
- Tate!
- Church se holbă la el.
- Îl cunoști? Colecționează obiecte ciudate.

– Îl știu... Îl știu... Church începu să chicotească astmatic. Dar încep să-l cunosc mai bine. Începe să-mi fie milă de el. Se opri din râs și-l străpunse cu privirea pe Reich: Desigur! Va fi un cadou minunat pentru Gus. Un cadou perfect, pentru că-i încărcat.

– Încărcat?

– Da, da! Încărcat. Cinci gloanțe drăgălașe, hohoti iarăși cămătarul. Un dar pentru Gus! Atinse o camă. Un cilindru țâșni lateral din revolver, arătând cinci locașuri unde se aflau gloanțele. Ridică ochii spre Reich: Cinci dinți de șarpe pentru Gus!

– Ți-am spus că-i ceva nevinovat, rosti tăios bărbatul. Va trebui să le scoatem.

Church îl privi neîncrezător, apoi părăsi tejgheaua și se întoarse cu două scule mititele. Cu gesturi iuți, extrase gloanțele din cartușe. Puse după aceea inofensivele cartușe în butoiaș, închise revolverul și-l așeză lângă sovereigni.

– Perfect, zise el încântat. Perfect și în siguranță pentru micul și scumpul Gus.

Își cercetă întrebător clientul. Reich întinse ambele mâini. Cu una, îi oferi banii lui Church. Cu cealaltă, trase arma către el. În momentul acela, sondatorul se schimbă din nou. Aerul de nebunie isterică îl părăsi. Înghăță cu gheare de fier încheieturile lui Reich și se aplecă peste tejghea cu ochi strălucitori:

– Nu, Ben, vorbi el, pronunțându-i pentru întâia oară numele. Nu ăsta-i prețul. Știi și tu. În ciuda cântecului din capul tău, știu că știi.

– Bine, Jerry, încuviință calm Reich, nedezipindu-și mâna de pe armă. Care-i prețul? Cât vrei?

– Vreau grațiarea, răspunse Church. Vreau să fiu reprimat în Ghildă! Vreau să trăiesc din nou! ăsta-i prețul.

– Ce pot face eu? Nu sunt sondator. Nu aparțin Ghildei.

– Nu ești neajutorat, Ben. Ai multe căi și mijloace. Poți ajunge la Ghildă și să obții grațierea mea.

– Imposibil!

– Poți mitui, șantaja, intimida... binecuvânta, uimi, fascina. O poți face, Ben. O poți face **pentru mine**. Ajută-mă, Ben! Și eu te-am ajutat cândva.

– Ajutorul ăla l-am plătit de mi-a ieșit pe nas.

– Și eu? Eu n-am plătit? răcni Church. Am plătit cu viața mea!

– Ai plătit cu prostia ta.

– Pentru Dumnezeu, Ben! Ajută-mă! Ajută-mă sau omoară-mă! Sunt deja un cadavru. N-am însă curajul să mă sinucid.

După un moment de tăcere, Reich rosti cu brutalitate:

– Cred că pentru tine, Jerry, cel mai bun lucru ar fi sinuciderea.

Sondatorul zvâcni îndărăt, ca lovit. Îl privi pe interlocutorul său cu o expresie sticloasă.

– Acum, spune-mi prețul, zise Reich.

Încet și deliberat, Church scuipă pe bani, apoi înălță o privire plină de ură arzătoare:

– E pe gratis, articulă el. Se întoarce și dispăru în umbra prăvăliei.

Înainte de-a fi demolată, din motive pierdute în confuziile cețoase ale trecutului secol XX, Pennsylvania Station din New York fusese, fără știrea a milioane de călători, o legătură în timp. Interiorul uriașei gări era replica faimoaselor terme Caracalla din Roma antică. Același lucru se putea spune și despre locuința doamnei Maria Beaumont, cunoscută miilor de dușmani personali sub porecla de Cadavrul Poleit.

Lunecând pe rampa estică, însoțit de Dr. Tate și purtând moartea în buzunar, Ben Reich comunica prin explozii rapide cu simțurile sale. Imaginile oaspeților pe nivelul inferior... Strălucirea livrelor, a veșmintelor, a epidermelor fosforescente – raze de lumină pastelată, legănându-se pe picioare... **Mai tare, zise Tensor...**

Sunetele glasurilor, muzicii, prezentărilor, ecourilor... **Neliniști, tensiuni și disensiuni...** Minunatul potpuriu al goliciunilor și parfumurilor, al mâncărilor, al ostentației poleite... **Neliniști, tensiuni...**

Atracțiile sclipitoare ale crimei... Ceva care, Dumnezeu, încetase să mai existe de șaptezeci de ani. O artă pierdută... Pierdută, aidoma flebotomiei, alchimiei... Voi readuce moartea. Nu asasinatul impulsiv, nebunesc, al

psihopatului sau bătauşului... ci deliberat, plănuit cu sânge rece...

– Pentru Dumnezeu! şopti Tate. Stăpâneşte-te, omule! Ți se citeşte totul.

Opt, sir; şapte, sir...

– Aşa-i mai bine. Vine unul dintre sondatorii secretari. Citesc musafirii, ca să depisteze intruşii. Ține-o tot aşa!

Un tânăr înalt şi suplu, numai exuberanţă, cu părul auriu, tapat, cămaşă violetă şi fustă-pantaloni argintie...

– Doctorul Tate! Domnul Reich! Sunt uluit! Realmente! Nu pot rosti decât un singur cuvânt. Veniţi! Veniţi!

Şase, sir; cinci, sir...

Maria Beaumont străbătea mulţimea cu braţele larg deschise, ochii larg deschişi, sânii dezgoliţi larg deschişi... Întregul corp îi fusese transformat, prin operaţii pneumatice, într-o figurină indiană exagerată, cu şolduri pline, coapse pline, sâni plini şi auriţi. Pentru Reich, era întruchiparea statuetei de la prova unei nave pornografice – faimosul Cadavru Poleit.

– Ben, iubitele! Îl îmbrăţişă precum o presă, izbutind să-i fixeze mâna, undeva, între sâni. E prea, prea minunat!

– Este prea, prea plastic, Maria, îi şopti el la ureche.

– Ai reuşit să-ţi găseşti milionul?

– Stau cu mâna pe el, iubito.

– Fii atent, amant neruşinat! Înregistrez fiecare cli-pită a acestei petreceri divine.

Bărbatul privi peste umărul ei, către Tate. Esperul negă din cap.

– Hai să-i cunoşti pe toţi care sunt cât de cât cineva, continuă Maria. Îl apucă de braţ. Mai târziu, o s-avem timp berechet şi pentru noi doi!

Luminile din cupolele intersectate deasupra lor se schimbă iarăşi, parcurgând alt spectru. Costumele îşi modifică culorile. Pielea ce strălucise într-un roz sidefiu devenise acum fosforescentă.

De undeva din stânga, Tate lansa semnalul convenit:
Pericol! Pericol! Pericol!

Neliniști, tensiuni și disensiuni au început. RIFF.
Neliniști, tensiuni și disensiuni au început...

Maria prezentă un alt slăbănog, numai vervă, cu părul roșcat, tapat, cămașa fucsie și pantaloni prusaci, albaștri.

– Larry Ferar, Ben. Celălalt secretar al meu. Larry murea de nerăbdare să te cunoască.

Patru, sir; trei, sir...

– Domnul Reich! Sunt realmente uluit! Nu pot rosti niciun cuvânt!

Doi, sir; unu!

Tânărul primi zâmbetul lui Reich, apoi se îndepărtă. Tate înclină încurajator din cap către patronul lui Monarch și continuă să-l însoțească. Luminile se schimbă din nou. Părți din costumele musafirilor păreau că se dizolvă. Reich, care nu fusese niciodată atras de moda hainelor cu ferestre ultraviolete, rămase în costumul său opac, privind cu dispreț în ochii celor din jur, căutând, apreciind, comparând, tânjind.

Pericol! Pericol! Pericol! semnală Tate.

Mai tare, zise Tensor...

Lângă umărul Mariei apăru un secretar:

– Madame, șopti el, un mic incident.

– Ce-anume?

– Puștiul Chervil. Galen Chervil.

Tate se crispă.

– Ce-i cu el?

Femeia privi prin mulțime.

– În stânga fântânii... Este un impostor, madame! L-am citit. Nu are invitație. Este student la colegiu. A pariât că poate pătrunde aici. Drept dovadă, intenționează să fure un tablou de-al dumneavoastră.

– De-al meu!? Maria privi prin ferestrele din veșmintele lui Chervil. Ce crede despre mine?

– Madame, este extrem de greu de sondat. Însă bănuiesc că ar dori altceva de la dumneavoastră, nu un tablou.

– Chiar așa? chicoti Maria, încântată.

– Da, madame. Să-l îndepărtăm?

– Nu. Femeia mai aruncă o uitătură spre tânărul musculos, apoi se întoarce. O să obțină dovada.

– Și nu va fi furată, adăugă Reich.

– Gelosule! Gelosule! țipă ea. Să cinăm!

La semnul lui Tate, Reich se trase un pas în lateral.

– Trebuie să renunți.

– Ce naiba?...

– Tânărul Chervil...

– Ce-i cu el?

– E un E 2.

– La dracu'!

– Este precoce, strălucitor... l-am întâlnit la Powell, sâmbăta trecută. Maria Beaumont nu invită niciodată sondatori. Eu sunt aici datorită ție. Mizam pe chestia asta.

– Și puștiu' ăsta sondator să strice totul?! La dracu'!

– Renunță, Reich.

– O să-ncerc să-l evit.

– Reich, eu pot bloca secretarii. Sunt simpli E 3. Dar nu pot garanta să-i rezolv și pe ei, și pe un E 2..., chiar dacă e numai un puști. E tânăr. S-ar putea să fie prea nervos ca să citească atent. Însă nu promit.

– N-abandonez, mormăi Reich. Nu pot. Niciodată n-o să mai prind o ocazie ca asta. Și chiar dac-aș prinde, tot n-aș renunța. Nu pot. Simt în nări mirosul lui D'Courtney. Am...

– Reich, n-o să...

– Nu mai comenta. O s-o fac. Întoarce privirea către chipul nervos al psihiatrului. Știu că te uiți după o șansă de-a ieși din combinație, dar nu există. Suntem în aceeași oală, indiferent dacă destinația este Demolarea.

Își strâmbă fața, într-un zâmbet înghețat, și se alătură gazdei, pe un culcuș așezat în fața unei mese scunde. Cuplurile păstrau încă obiceiul de a se hrăni reciproc în asemenea ocazii, dar gesturile, provenind din curtoazia și generozitatea orientală, degeneraseră în jocuri erotice. Bucățelele de mâncare erau însoțite de atingerea degetelor cu limba, iar adesea erau oferite între buze. Vinul era degustat gură la gură. Dulciurile se ofereau și mai intim.

Reich îndură totul cu o nerăbdare sporită, așteptând din partea lui Tate parola de pornire. Psihiatrul se apucase să cerceteze, în căutarea ascunzătorii lui D'Courtney. Îl urmări pe micuțul sondator rătăcind prin mulțime, probând, căutând, sondând, până ce reveni, clătină negativ din cap și arată spre Maria Beaumont. Evident, femeia rămânea unica sursă de informare, dar acum era prea excitată de senzualitate ca să fie citită ușor. O altă criză din interminabila serie ce trebuia rezolvată de instinctul ucigaș. Reich se ridică și porni către havuz. Tate îl opri:

- Ce faci?
- Nu-i limpede? Trebuie să i-l scot pe Chervil din minte.
- Cum?
- Crezi că există două soluții?
- Pentru Dumnezeu, nu te-apropia de băiat!
- Dă-te la o parte! Reich radia un fel de exaltare sălbatică, făcându-l pe sondator să se dea îndărăt. I-o semnală, și Reich încercă să se autocontroleze: Știu că risc, dar și de partea mea sunt șanse. În primul rând, e tânăr și neexperimentat. În al doilea rând, a intrat clandestin și e speriat. În al treilea rând, nu-l cred atât de stăpân pe sine, altfel nu i-ar fi lăsat pe homosexualii ăia să-l citească atât de repede.

- Te poți controla conștient? Te poți gândi la altceva?

– Am cântecul ăla în minte și suficiente alte griji. Acum, dă-te naibii la o parte și du-te s-o citești pe Maria.

Chervil mânca, singur, lângă havuz, străduindu-se să pară nepăsător.

– Pip, rosti Reich.

– Pop, veni răspunsul tânărului.

– Bim, continuă Reich.

– Bam.

Odată formalitățile încheiate, Reich se întinse lângă Chervil.

– Eu sunt Ben Reich.

– Gally Chervil. Adică... Galen. Am...

În mod vădit, era impresionat de numele interlocutorului său.

Neliniști, tensiuni și disensiuni...

– Blestemat cântec, murmură Reich. Ieri l-am auzit prima oară. Nu-l mai pot scoate din minte... Maria știe că ești blatist, Chervil!

– Nu!

Reich încuviință din cap. **Neliniști, tensiuni...**

– S-o întind?

– Fără tablou?

– Și asta știți? Înseamnă că în casă există un sondator.

– Doi. Secretarii ei. Pâinea lor o reprezintă clandestinii.

– Și ce să fac cu tabloul, domnule Reich? Sunt în joc cincizeci de credite. Știți ce-nseamnă un pariu... Sunteți doar jucă... adică, om de afaceri.

– Te bucuri că nu-s sondator, așa-i? Nu-i nimic. Nu mă simt insultat. Vezi arcada aia? Treci de ea și faci la dreapta. O să găsești ușa unui dormitor. Pereții sunt tapetați cu portretele Mariei, toate din pietre prețioase sintetice. Ia-ți-l singur. N-o să-și dea seama.

Tânărul sări, răsturnând platoul cu mâncare.

– Mulțumesc, domnule Reich. Poate că-ntr-o bună zi am să mă revanșez.

– Cum ai putea ?

– O să rămâneți surprins... Sunt... Se opri și roși. O să vedeți, domnule. Mulțumesc încă o dată. Începu să-și croiască drum spre arcadă.

Patru, sir; trei, sir; doi, sir; unu !

Reich reveni la gazdă.

– Nebunaticule, făcu ea. Pe cine-ai hrănit ? O să-i scot ochii !

– Tânărul Chervil, răspunse bărbatul. M-a întrebat unde-ți ții tablourile...

– Ben ! Doar nu i-ai spus ? !

– Ba da, zâmbi el. A plecat să-și înhațe prada. Dup-aia, o întinde. Știi că sunt gelos.

Femeia sări din pat și porni spre dormitor.

– Bam, făcu Reich.

Pe la ora unsprezece, ritualul cinei adusesese oaspeții la un nivel de excitare ce necesita singurătate și întuneric, pentru destindere. Maria Beaumont nu-și dezamăgise niciodată musafirii și Reich spera că n-avea s-o facă tocmai în seara aceea. Trebuia să joace Sardeluța. Tate reveni cu amănunte precise asupra ascunzătorii lui D'Courtney.

– Nu știu cum ai scăpat, șopti psihiatrul. Emiți sete de sânge pe fiecare frecvență a benzii TP. Este aici. Singur. Fără servitori. Numai doi paznici, din personalul Mariei. @kins avea dreptate. E foarte bolnav...

– Să-l ia dracu' ! O să-l vindec eu. Unde este ?

– Ieși prin arcada vestică. Faci la dreapta. Urci scările. Treci prin pasaj. Faci la dreapta. Galeria de picturi. Ușa se găsește între *Lucreția violată* și *Siluirea sabinelor*.

– Chestii tipice pentru Maria...

– Deschizi ușa. Urci câteva trepte, până la o anticameră. Acolo se află paznicii. D'Courtney este înăuntru. În vechiul apartament nupțial, construit de bunicul Mariei.

– Dumnezeu ! O să utilizăm iarăși apartamentul ăla. O să-l însor cu moartea. Și-o să scap, Gus. Ai să vezi !

Cadavrul Poleit începu să solicite atenția invitaților. Îmbujorată și strălucind de transpirație, stând sub o lumină rozalie pe estrada dintre două havuzuri, Maria bătu din palme, cerând liniște. Palmele umede se loveau între ele, iar ecourile zbierau în urechile lui Reich: Moarte! Moarte! Moarte!

– Iubiților! Iubiților! Iubiților! țipă ea. O să ne amuzăm grozav în noaptea asta. Distracțiile ni le facem singuri.

Musafirii mormăiră dezamăgiți și o voce de bețiv strigă:

– Sunt doar unul dintre turiști!

Printre râsete, Maria articulă:

– Iubiților, nu vă speriați. O să jucăm un joc vechi și minunat; și-o să-l jucăm pe întuneric.

Oaspeții începură să aplaude, în vreme ce luminile păleau, reducându-se treptat. Estrada Mariei continua să strălucească, și femeia arătă un volumaș scorojit. Cadoul lui Reich.

Neliniști...

Maria întoarse încet paginile, clipind în fața literelor neobișnuite.

Tensiuni...

– E un joc, strigă ea, denumit „Sardeluța”! Nu-i minunat?

A-nhățat nada. E-n cârlig. Peste trei minute, o să fiu invizibil. Reich își pipăi buzunarele. Pistolul... Rodopsina... Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.

– Un jucător, citi Maria, este ales să fie Magnetul. Ăla o să fiu eu. Toate luminile se sting și Magnetul se ascunde undeva în casă.

Când întinse mâna, holul uriaș se cufundă în întuneric, cu excepția spotului de lumină roz, ațintit asupra podiumului.

– Pe rând, fiecare jucător care descoperă Sardeluțele li se alătură, până când toți sunt pitiți într-un singur loc,

iar ultimul jucător, cel care pierde, este lăsat să rătăcească singur în întuneric. Maria închise cartea: Și, iubiților, celui care pierde o să-i pară teribil de rău, deoarece o să jucăm acest joc vechi într-un mod nou și încântător.

Pe măsură ce ultima lumină de pe podium pălea, femeia își smulse hainele și dezvălui uluitorul ei trup nud, un miracol al chirurgiei pneumatice.

– Așa o să jucăm Sardeluța! țipă ea.

Lumina se stinse. Urmă un vuiet de râsete și aplauze, continuat de foșnetele veșmintelor trase peste piele. Din când în când, se auzeau pârâitul unei rupturi, apoi exclamații înăbușite, succedate de mai multe râsete.

În sfârșit, Reich era invizibil. Avea la dispoziție o jumătate de oră să-l găsească pe D'Courtney, să-l ucidă și să revină la joc. Tate urma să-i îndepărteze din calea sa pe secretarii sondatori. Totul era asigurat. Cu excepția tânărului Chervil... Trebuia totuși să riște.

Traversă holul principal și se strecură printre trupuri, spre arcada vestică. Trecu pe sub ea, în salonul de muzică, și făcu la dreapta, către trepte.

La piciorul scărilor, fu nevoit să se cațere peste o barieră de corpuri, cu brațe ca de caracatiță, care încercau să-l tragă în jos. Urcă șaptesprezece trepte interminabile și traversă un pasaj tapisat cu velur. Deodată, o mână îl apucă și o femeie se strivi de pieptul lui.

– Hei, sardeluțo, șopti ea. Apoi își dădu seama că era îmbrăcat. Oo-o-o! exclamă ea, simțind conturul dur al pistolului în buzunarul de la piept al bărbatului. Ce-i asta? O pocni peste mână. Deșteptarea, sardeluțo, chicoti ea. Ieși din conservă.

Reich se smulse de lângă femeie și părăsi pasajul. Coti la dreapta, deschise o ușă și nimeri într-o galerie lungă de vreo cinsprezece metri. Luminile fuseseră stinse și aici, dar picturile luminiscente, scânteind sub microsurse ultraviolete, împrăștiau o paloare ciudată. Era pustiu.

Între o Lucreție lividă și o hoardă de sabine, strălucea bronzul lustruit al unei uși. Reich se opri dinaintea ei, scoase din buzunar micuțul ionizator cu rodopsină și cântări cubulețul de cupru între degetul mare și cel arătător. Mâinile îi tremurau violent. Clocotea de mânie, iar setea de sânge îi aducea în fața ochilor imaginea unui D'Courtney agonizând.

– Hristoase! urlă. El e de vină. El mă sugrumă. Lupt pentru supraviețuire. Își recită rugăciunile de trei, apoi de nouă ori: Ajută-mă, Hristoase! Azi, mâine și ieri. Ajută-mă! Ajută-mă! Ajută-mă!

Degetele i se potoliră. Strânse capsula de rodopsină, după aceea deschise violent ușile, dezvăluind nouă trepte spre o anticameră. Izbi în cubuleț cu unghia degetului mare, de parc-ar fi dorit să arunce o monedă până în lună. Pe când rodopsina zbură în anticameră, Reich își feri ochii. Urmă o flamă purpurie și rece. Bărbatul escaladă treptele precum un tigru. Cei doi paznici ai Casei Beaumont stăteau pe bancheta unde fuseseră surprinși de flacăra. Chipurile le erau deformate, vederea distrusă, percepția timpului desființată.

Dacă intra cineva și descoperea paznicii înainte ca el să termine, îl aștepta Demolarea. Dacă paznicii își reveneau înainte ca el să termine, îl aștepta, de asemenea, Demolarea. Indiferent ce urma să se-ntâmple, jocul final îl pune fața-n față cu Demolarea. Lăsând în urmă orice gând rațional, Reich deschise o ușă bătută în nestemate și intră în apartamentul nupțial.

Se afla într-o încăpere sferică, aidoma inimii unei uriașe orhidee. Pereții erau petale răsfrânte, podeaua un caliciu auriu; scaunele, mesele, canapelele, toate erau orhidee din aur. Totuși, odaia era veche. Petalele se decoloraseră și se jupuiseră, podeaua aurie se tocise, iar mozaicul era spart. Pe unul dintre paturi zăcea un bătrân stafidit și zbârcit precum o rădăcină uscată. Era D’Courtney, nemîșcat ca un cadavru.

Reich izbi furios în ușă.

– Încă nu ești mort, blestematule! răcni el. Nu poți fi mort!

Bătrânul tresări, deschise ochii, apoi, zâmbind larg, se ridică cu greutate de pe pat.

– Încă trăiești! urlă, ațâțat, Reich.

D’Courtney se îndreptă către el, surâzător, cu brațele larg deschise, de parcă și-ar fi întâmpinat fiul risipitor. Alarmat, bărbatul mormăi:

– Ești surd?

Bătrânul scutură din cap.

– Vorbește englezește! zbieră Reich. Mă poți auzi și-nțelege! Sunt Reich! Ben Reich de la Monarch!

D’Courtney încuviință, continuând să zâmbească. Buzele i se mișcau fără să scoată un sunet. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce dracu-i cu tine? Sunt Ben Reich! Ben Reich! Mă cunoști? Răspunde-mi!

D’Courtney clătină din cap și-și atinse gâtul. Buzele i se mișcară din nou. Câteva sunete răgușite, apoi cuvintele, slabe și neclare:

– Ben... Dragă Ben... Cât am așteptat. Acum... Nu pot vorbi... Gâtul... Nu pot vorbi.

Încercă iarăși să-l îmbrățișeze pe Reich.

– Hei! Dă-te la o parte, idiot bătrân!

Zbârlindu-se, Reich se învârti în jurul lui D’Courtney precum un animal de pradă, cu pumnii ridicați și ura clocotindu-i în sânge.

Bătrânul izbuti să pronunțe:

– Dragă Ben...

– Știi de ce sunt aici. Ce vrei? Să faci dragoste cu mine? Izbucni în râs. Moș senil! Mă crezi moale și prost?

Brațul îi zvâcni înainte.

Celălalt se-mpletici sub forța loviturii și se prăbuși într-un scaun-orhidee, asemănător unei răni deschise.

– Ascultă-mă... Reich îl urmă pe D’Courtney și se aplecă deasupra lui. Începu să zbiere incoerent: De ani de zile te-așteaptă răsplata asta! Vrei să mă dai gata cu sărutul Iudei? Moartea-ntoarce și celălalt obraz? Atunci îmbrățișează-mă, frate ucigaș! Sărută-ți moartea! Învăță să iubești moartea. Fără teamă de Dumnezeu, fără rușine, fără... Nu! Nu! Stai! Am... Se opri și scutură din cap precum un taur, încercând să scape de o criză de delir.

– Ben, șopti îngrozit D’Courtney. Ascultă-mă, Ben...

– Zece ani mi-ai stat în gât. Era loc pentru amândoi. Monarch și D’Courtney. Și-n spațiu, și-n timp, era

suficient loc, da-mi voiai sângele, așa-i? Inima. Măruntaiele mele în mâinile tale. Omul Fără Chip!

D’Courtney scutură uluit din cap.

– Nu, Ben. Nu...

– Să nu-mi mai zici Ben! Nu-s prietenul tău! Săptămâna trecută ți-am mai oferit o șansă. Eu! Ben Reich! Am cerut armistițiu. Am cerșit pace. Fuzionare. Am implorat, ca o femeie isterică. Tatăl meu, dac-ar fi trăit, m-ar fi scuipat. Orice Reich m-ar fi disprețuit. Dar am cerut pace, așa-i? Nu? Reich îl scutură sălbatic pe D’Courtney. Răspunde-mi!

Chipul bătrânului era alb și imobil. În cele din urmă. șopti:

– Da. Ai cerut... și-am acceptat.

– Ce-ai făcut?

– Am acceptat. Așteptam de atâția ani... Am acceptat.

– Ai acceptat?!

D’Courtney încuviință. Buzele lui formară literele:

– WWHG.

– Ce? WWHG? Acceptare?

Bătrânul încuviință din nou.

Reich se cutremură de râs.

– Moș prost și mincinos! Înseamnă refuz. Respingere! Război!

– Nu, Ben. Nu...

Bărbatul întinse mâna și-l ridică în picioare. Bătrânul era uscățiv și ușor, dar atingerea pielii lui arse degetele lui Reich.

– Ai vrut război, nu? Moarte?

D’Courtney clătină din cap, încercând să spună ceva.

– Fără fuziune. Fără pace. Moarte. Asta ai ales, așa-i?

– Ben... Nu!

– Te predai?

– Da, șopti D’Courtney. Da, Ben. Da.

– Mincinosule, hohoti Reich. Moș mincinos! Ești periculos. M-am prins. Ca un cameleon. Ți-e vicleșugul. Imiti idioții și-i ai pe toți la mână. Dar nu și pe mine. Niciodată!

– Nu sunt... inamicul tău, Ben.

– Nu, scuipă Reich. Nu, pentru că ești mort! Ai fost mort din clipa-n care-am intrat în coșciugul ăsta ca o orhidee. Omul Fără Chip! Mă poți auzi țipând pentru ultima oară? S-a zis cu tine!

Smulse pistolul din buzunarul de la piept. Apăsă butonul resortului și arma se deschise aidoma unei flori roșii din oțel. Un suspin slab veni dinspre D'Courtney, când văzu unealta morții. Se retrase îngrozit. Reich se întinse rapid și-l reținu. Bătrânul se zbatu în strânsoare, implorând cu întreaga față, cu ochii umezi. Reich îl prinse dinapoia gâtului firav și-i apropie capul. Pentru ca să reușească trucul, trebuia să tragă prin gura deschisă.

În momentul acela, una dintre petalele orhideei se deschise și-n cameră năvăli o fată pe jumătate dezbrăcată. Surprins, Reich văzu coridorul dinapoia ei, în depărtare întrezărindu-se ușa deschisă a unui dormitor; fata, doar cu un capot din mătase aruncat în grabă pe umeri, cu părul blond și zburlit, cu ochii negri, larg deschiși... O străfulgerare de frumusețe sălbatică.

– Tată, țipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Alergă spre D'Courtney. Reich se interpușe rapid în calea ei, fără să-i dea drumul bătrânului. Fata se opri, se retrase, apoi se năpusti prin stânga bărbatului, țipând. Reich se răsuci și lovi îndârjit cu stiletul. Ea se feri, dar căzu pe canapea. Reich strecură vârful cuțitului între dinții bătrânului și-i forță maxilarele.

– Nu! strigă fata. Nu! Isuse Hristoase! Tată!

Se ridică de pe canapea și se repezi iarăși spre tatăl ei. Reich introduse țeava pistolului în gura lui D'Courtney și apăsă pe trăgaci. Urmă o explozie înăbușită și un

val de sânge ieși prin ceafa bătrânului. Reich lăsa trupul să cadă și se năpusti după fată. O prinse, iar ea țipă și se luptă.

Zbierau amândoi. Reich tremura în spasme galvanice și-o scăpă din mâini. Ea căzu în genunchi și se târî spre cadavru. Gemea de durere. Luă revolverul, apoi se ghemui deasupra corpului chircit – tăcută, imobilă, privind chipul ca de ceară.

Reich își regăsi suflul și strânse pumnii până ce începură să-l doară. Când vuietul din urechi îi încetă, se furișă către fată, încercând să-și adune gândurile și să-și modifice planurile. Niciun moment nu se gândise la un martor. Nimeni nu pomenise ceva despre vreo fiică. Lua-l-ar dracu' pe Tate! Trebuia s-o ucidă pe fată. Tre...

Ea se întoarse și-aruncă o privire îngrozită peste umăr. Din nou străfulgerarea părului blond, a ochilor negri, a sprâncenelor întunecate și a frumuseții sălbatice. Sări în picioare, îl evită, alergă spre ușa poleită, o deschise și fugi în anticameră. Pe când ușa se închidea încetișor, Reich zări paznicii încă paralizați pe banchetă, și fata alergând tăcută pe scări, cu pistolul în mâini... cu **Demolarea** în mâini.

Porni după ea. Sângele îi zvâcnea iarăși în tâmples. Din trei pași ajunse la ușă și coborî treptele în galeria de tablouri. Era pustie, dar ușa pasajului tocmai se închidea. Și nu se auzea niciun zgomot. Deocamdată, nicio alarmă. Cât avea să mai dureze până când va-ncepe să strige?

Străbătu în goană galeria și pătrunse în pasaj. Era tot întunecat. Pe băjbăite, ajunse în capul scărilor ce duceau la cabinetul de muzică și se opri... În continuare, niciun sunet. Nicio alarmă.

Coborî treptele. Tăcerea întunecată era înfiorătoare. De ce nu țipa fata? Unde era? Reich se îndreptă către arcada vestică și, după susurul lin al havuzurilor, își dădu seama că se găsea la marginea holului principal. Unde era

fata? Unde se ascundea prin liniștea neagră? Și pistolul?! Hristoase! Pistolul trucat!

O mână îi atinse brațul. Reich tresări.

– Te-am așteptat, șopti Tate. A durat exact...

– Dobitocule! explodă Reich. Există o fiică. De ce nu...

– Taci, făcu Tate. Lasă-mă pe mine să citesc. După cinsprezece secunde de tăcere arzătoare, începu să tremure. Dumnezeu! îngăimă, cu o voce îngrozită. Doamne Dumnezeu!

Frica lui constitui catalizatorul. Reich își recăpătase autocontrolul.

– Taci, mormăi. Încă nu-nseamnă Demolare.

– Trebuie s-o omori și pe ea, Reich. O să...

– Taci! Mai întâi, găsește-o. Caută prin casă. Acum o cunoști prin intermediul meu. Localizeaz-o. Te-aștept la fântână. Șterge-o!

Îl împinse pe Tate și se împletici spre havuz. Lângă ghizdurile din jasp, se aplecă și-și spălă fața arzătoare. Înăuntru era vin de Burgundia. Se șterse, ignorând sunetele înăbușite ce răzbăteau din cealaltă parte a bazinului. În mod clar, în vin se scăldau două sau mai multe persoane.

Gândea rapid. Fata trebuia găsită și ucisă. Dacă avea pistol asupra ei, urma s-o omoare cu acesta. Și dacă nu? S-o sugrume? Nu... Fântâna... Nu purta decât capotul de mătase. I-l putea smulge. Avea să fie găsită înecată în bazin... un musafir care s-a îmbăiat prea mult. Dar trebuia să acționeze rapid... rapid... rapid... Înainte să se termine blestematul de joc de-a sardeluța. Unde era Tate? Unde era fata?

Din întuneric, Tate apăru gâfâind.

– Ce-i?

– A plecat.

– N-ai avut timp destul să afli. Dacă mă trișezi...

– Cum s-o fac ? Suntem în aceeași găleată. Îți spun că TP-ul ei nu-i nicăieri în casă. A plecat.

– A văzut-o cineva ?

– Nu.

– Isuse ! A ieșit din casă !

– Mai bine să plecăm și noi.

– Da, însă nu putem fugi. Odată ieșiți de-aici, avem toată noaptea s-o găsim, dar trebuie să plecăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Unde-i Cadavrul Poleit ?

– În sala de proiecție.

– Urmărește vreun spectacol ?

– Nu. Joacă Sardeluța. Sunt înghesuiți acolo ca-ntr-o conservă. Am rămas aproape ultimii în casă.

– Rătăcind singuri prin întuneric, eh ! Haide !

Apucă umărul tremurând al lui Tate și-l împinse spre sala de proiecție. În timp ce mergea, striga plângăreț :

– Hei ! Unde sunteți ? Maria ! Ma-a-ri-a-a-a ! Unde sunteți ?

Tate hohoti isteric. Reich îl scutură violent.

– Ține-te tare ! În cinci minute ieșim de-aici. După-aia o să ai timp să-ți faci griji.

– Dar dacă vom fi prinși aici, n-o să putem pune mâna pe fată. O să...

– N-o să fim prinși. A-B-C, Gus. Agresiv, brutal și cutezător. Reich deschise ușa sălii de proiecție. Înăuntru era aceeași beznă, dar se simțea căldura multor trupuri. Hei ! strigă el. Unde sunteți ? Am rămas singur.

Niciun răspuns.

– Maria ! Am rămas singur pe-ntuneric...

Un chicotit înăbușit, urmat de o explozie de râsete.

– Iubitule, iubitul, iubitul ! strigă Maria. Ai pierdut toată distracția.

– Unde ești, Maria ? Am venit să-ți spun noapte bună.

– Oh, nu se poate să pleci !

– Îmi pare rău, scumpo. E târziu. Măine trebuie să-mi escrochez un prieten. Unde ești, Maria?

– Suie-te pe scenă, dragule.

Reich bâjbâi prin beznă, găsi treptele și urcă pe estradă. Simți îndărătul său perimetrul rece al globurilor proiectoare. O voce strigă:

– Gata! L-am prins! Lumina!

Strălucirea albă inundă globurile, orbindu-l pe Reich. Musafirii, așezați pe scaune în jurul scenei, începură să hohotească, apoi huiduiră, dezamăgiți.

– Oh, Ben, ai trișat, miorlăi Maria. Ești tot îmbrăcat. Nu-i cinstit. Pe toți ceilalți i-am prins **en flagrant**.

– Altă dată, Maria scumpă. Reich întinse mâna și începu grațioasa plecăciune de adio. Madame, vă ofer respectuos mulțumirile...

Se opri stupefiat. Pe mătasea albă, strălucitoare a manșetei sale apăruse un punct roșu.

În tăcere, Reich văzu al doilea, apoi al treilea punct roșu. Retrase mâna și o picătură purpurie se sparse pe scenă în fața lui, urmată de un șuvoi de stropi roșii.

– Sânge! zbieră Maria. Sânge! Sângerează cineva sus! Pentru Dumnezeu, Ben... Nu mă poți părăsi tocmai acum. Lumină! Lumină! Lumină!

6

La ora 00.30, Patrula de Intervenții Urgente sosi la Casa Beaumont ca urmare a unui mesaj precis: „G.Z. Beaumont. YLP-R“, care decodificat însemna: „Act ilegal sau delict, raportat la Casa Beaumont, Park South, numărul 9.“

La ora 00.40, căpitanul Zonei Park sosi în urma raportului Patrulei: „Act criminal, probabil Crimă – AAA.“

La ora 01.00 A.M., la Casa Beaumont, răspunzând apelului disperat al unui inspector delegat, sosi Lincoln Powell.

– Îți spun, Powell, e Crimă A – Triplu. Jur c-așa-i. Sunt zăpăcit. Nici nu știu dacă să fiu speriat sau recunoscător, tot ce știu este că nimeni dintre noi nu-i pregătit pentru așa ceva.

– De ce?

– Fii atent, Powell. Un omor e ceva anormal. Numai o structură TP dereglată poate cauza o moarte violentă. Așa-i?

– Da.

– De asta timp de șaptezeci de ani n-a existat niciun A-Triplu. Un individ nu poate umbla cu o structură dereglată, emanând gânduri criminale, fără să fie remarcat.

Ar avea tot atâtea șanse de-a trece neobservat pe câte are un om cu trei capete. Voi, sondatorii, îi depistați înainte de a acționa.

– Încercăm... când îi găsim.

– În ziua de azi, sunt prea mulți sondatori ca să-i poți evita pe toți. Ar trebui să fii pustnic, izolat... Și-atunci cum ai mai putea ucide?

– Chiar așa?!

– Aceasta a fost o crimă minuțios pregătită. Și totuși, ucigașul n-a fost remarcat. N-a raportat nimeni. Nici chiar secretarii Mariei Beaumont. Înseamnă că n-a fost nimic de observat. Deci structura respectivă este acceptabilă, deși îndeajuns de inacceptabilă pentru a ucide. Cum dracu' să rezolvăm paradoxul ăsta?

– Înțeleg. Ce-ați aflat până acum?

– O grămadă de lucruri neclare. Unu: nu știm ce anume l-a ucis pe D'Courtney. Doi: a dispărut fiica lui. Trei: cineva a anulat o oră din timpul paznicilor lui D'Courtney, și nu știm cum. Patru...

– Nu mai număra. Sosesec imediat.

*

Uriașul hol al Casei Beaumont strălucea sub lumina albă, puternică. Peste tot se zăreau uniformele polițiștilor. În salopete albe, tehnicienii Laboratorului mișunau ca furnicile. În mijlocul holului, musafirii (îmbrăcați) erau strânși laolaltă, precum o cireadă de vite îngrozite.

Coborând pe rampa estică, înalt și zvelt, Powell simți valul de ostilitate cu care era întâmpinat. Îl căută iute pe Jackson Beck, inspector 2 de poliție.

– Care-i situația, Jax?

– Mozaic.

Trecând pe codul de informare al poliției, un mozaic de imagini, simboluri și sensuri reversate, Beck continuă:

– Sunt sondatori pe-aici. Fii atent.

Într-o microsecundă, îl informă pe Powell.

– Mda. Ciudat. De ce s-au strâns toți acolo? Regizăm ceva?

– Ticălosul și prietenul.

– Crezi că-i necesar?

– Sunt putrezi, Linc. Viciați. Corupți. N-o să ne ajute niciodată. Trebuie neapărat o șmecherie, ca să scoatem ceva de la ei. Eu o să fiu ticălosul. Tu, prietenul lor.

– Bine. Dă-i drumul.

La jumătatea rampei, Powell se opri. Surâsul îi pieri de pe buze. Prietenia dispăru din ochii adânci și întunecați. Pe chip i se întipări o expresie de indignare șocată.

– Beck, se răsti el.

Glasul îi răsună în tot holul. Se așternu o liniște de moarte. Toți ochii se întoarseră spre el.

Inspectorul se răsuci către Powell. Răspunse cu o voce brutală.

– Aici sunt, domnule.

– Tu conduci aici, Beck?

– Da, domnule.

– Și aceasta este concepția dumitale despre desfășurarea unei anchete? Să ții un grup de persoane inocente ca pe o cireadă?

– Nu sunt nevinovate, mormăi Beck. A fost ucis un om.

– Toți cei din casă sunt deocamdată nevinovați, Beck. Până la descoperirea făptașului, așa vom considera și-i vom trata cu toată politețea.

– Ce? pufni Beck. Banda asta de mincinoși? Tratată cu politețe? Înalta societate de hiene leneșe și stricate...

– Cum îndrăznești?! Imediat să-ți ceri scuze!

Inspectorul răsuflă adânc și-și încleștă furios pumnii.

– N-auzi, inspector Beck? Imediat să-ți ceri scuze!

Beck îl fulgeră pe Powell, apoi se răsuci spre invitați:

– Scuzele mele, murmură el.

– Și te previn, Beck, continuă Powell. Dacă așa ceva se mai repetă, te-am terminat. Te trimit înapoi în gunoiul de unde-ai venit. Iar acum, piei din ochii mei!

Powell coborî pe podeaua holului și le zâmbi musafirilor. Se transformase în mod brusc. Comportamentul său oferea, subtil, sugestia unei afinități cu cei dinaintea lui. Până și glasul mai scăpa inflexiunea vreunei pronunții la modă.

– Doamnelor și domnilor: desigur, vă cunosc pe toți din vedere. Eu nu sunt la fel de faimos, de aceea permiteți-mi să mă prezint. Lincoln Powell, prefectul brigăzii psihotice. Prefect și psihotic. Două denumiri străvechi... nu-i așa? N-o să le permit să vă deranjeze. Deschise brațele și înaintă spre Maria Beaumont: Scumpă madame Maria, ce final excitant pentru minunata voastră petrecere! Vă invidiez pe toți. Veți intra în istorie.

Un murmur de încântare trecu printre oaspeți. Ostilitatea inițială începea să se destrame. Uluită, Maria apucă mâna lui Powell și începu automat să cocheteze.

– Madame... O zăpăci și o încântă, sărutând-o pe frunte cu afecțiune paternă. Știu că ați avut neplăceri. Brutele astea în uniforme...

– Dragă domnule prefect... Era ca o fetiță neajutorată, agățată de brațul lui. Am fost atât de înspăimântată...

– Există vreo încăpere liniștită, unde să putem sta cu toții confortabil, pentru a reface această experiență cutremurătoare?

– Da... Cabinetul, scumpe prefect.

Începuse deja să toarcă.

Powell pocni din degete.

– Condu-i pe madame și pe oaspeții săi în cabinet, ordonă el căpitanului care apăruse. Fără paznici. Doamnele și domnii vor fi lăsați singuri.

– Domnule Powell... Căpitanul își dresă glasul: În legătură cu musafirii doamnei... Unul dintre ei a sosit după anunțarea crimei. Un avocat: domnul ¼maine.

Powell îl descoperi în mulțime pe Jo ¼maine, avocat 2. Îi trimise un salut telepatic.

– Jo?

– Bună.

– Ce te-a adus în spelunca asta?

– Afaceri. M-a chemat cli(Ben Reich)entul meu.

– Rechinul ăla? Mă bagă la idei. Rămâi aici cu Reich. Începem imediat.

– Ai jucat teatru cu Beck.

– La naiba! Ne-ai auzit mozaicul?

– Nicio șansă. Dar vă cunosc pe amândoi. Jax cel delicat, făcând pe polițistul dur, e o chestie de regie.

Beck interveni din cealaltă parte a holului, unde stătea ursuz.

– Nu ne pâri, Jo.

– Ești nebun? Parcă i se ceruse lui ¼maine să încalce sacra etică a Ghildei.

Radia un val de indignare ce-l făcu să zâmbească pe Beck.

Toate acestea, în secunda în care Powell sărută iarăși, cu devotament cast, fruntea Mariei și se desprinse delicat din strânsoarea ei înfocată.

– Doamnelor și domnilor, ne întâlnim în cabinet.

Musafirii porniră, conduși de căpitan. Pălăvrăgeau, recăpătându-și buna dispoziție. Totul începea să capete forma unei noi și fascinante distracții. Printre murmure și râsete, Powell simți umerii de fier ai unui blocaj telepatic rigid. Îl recunoscă și exclamă surprins:

– Gus! Gus Tate!

– Oh! Salut, Powell!

– Tu? Ascuns & Pitit?

– Gus? interveni Beck. Aici? Nu l-am reperat.

– De ce naiba te-ascunzi?

Un răspuns haotic de mânie, amărăciune, teamă pentru pierderea reputației, autoumilitare, rușine...

– Termină, Gus. Structura ta e prinsă într-un feed-back. N-o să-ți faci de loc rău să fii amestecat într-un scandal. Te mai umanizează. Stai aici & ajută. Cred că voi avea nevoie de încă un E 1. Țsta-i un criminal Triplu-A.

*

După ce holul se goli, Powell îi examinează pe cei trei bărbați rămași cu el. Jo ¼maine era un tip masiv, bine legat, cu o chelie strălucitoare și chip prietenos. Micuțul Tate era nervos și agitat... parcă mai mult ca de obicei.

Și faimosul Ben Reich... Powell îl întâlnea pentru prima dată. Înalt, cu umeri largi, hotărât, degajând o extraordinară aură de farmec și putere. În puterea aceea exista și bunătate, dar corodată de tiranie. Avea ochi frumoși și mari, însă gura părea mică și subțire, semănând cu o cicatrice. O personalitate magnetică, totuși vag respingătoare.

Powell îi zâmbi lui Reich. Acesta îi răspunse. Își dădură mâna.

– Cu toți faci la fel, Reich?

– Secretul succesului meu, surâse magnatul.

Înțelese ce voia Powell. Erau **en rapport**.

– Nu-i lăsa și pe ceilalți musafiri să vadă că mă farmeci. Or să bănuiască o-nțelegere.

– În niciun caz. Îi păcălești tu. O să-i faci pe toți să creadă că au o înțelegere secretă cu tine.

Amândoi zâmbiră din nou. Un neașteptat chemotropism îi atrăgea. Era primejdios. Powell încercă să se scuture. Se întoarse către ¼maine.

– Zi-i acum, Jo.

– În legătură cu sondajul, Linc...

– Ține-te la nivelul lui Reich, îl întrerupse prefectul. Nu ne grăbim.

– Reich m-a chemat să-l reprezint. Fără TP, Linc! Trebuie să rămână la nivelul obiectiv. Am venit să supraveghez respectarea legii. Voi fi prezent la fiecare examinare individuală.

– Nu poți opri sondajul, Jo. N-ai niciun drept legal. Putem obține tot ce ne trebuie...

– Dovedind că ai acordul celui examinat. Mă aflu aici pentru a spune dacă ai sau nu acest acord.

Powell privi spre Reich:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știți?

– Aș dori să aflu versiunea ta.

– De ce a lui Reich în mod deosebit? interveni Jo 1/4maine.

– Vreau să știu de ce și-a chemat atât de rapid avocatul! Este amestecat în crimă?

– Sunt amestecat în mai multe, zâmbi Reich. Nu poți conduce Monarchul fără o grămadă de secrete ce trebuie protejate.

– Dar crima nu-i unul dintre secrete?

– Nu te mai băga, Linc!

– Nu mai pune tu blocaje, Jo. Scormonesc și eu un pic, pe aici, pentru că-mi place tipul.

– N-ai decât s-o faci pe timpul tău... nu pe-al meu.

– Jo nu vrea să mă lase să te iubesc, surâse Powell spre Reich. Aș fi dorit să nu fi chemat un avocat. Mă bagă la idei.

– Nu-i o boală profesională? râse Reich.

– Nu. Potlogarul Abe intră în acțiune și răspunse liniștit: N-o să crezi, dar boala profesională a detectivilor este Lateralitatea. Poate fi de stânga sau de dreapta. Cei mai mulți detectivi suferă schimbări stranii ale Lateralității. Inițial am fost stângaci, până la cazul Parsons, când am...

Brusc, Powell își întrerupse fabulația. Se îndepărtă cu doi pași de auditoriul său fascinat și suspină adânc. Când se întoarse eu fața la ei, Potlogarul Abe dispăruse.

– O să vă povestesc despre asta altă dată, zise. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce Maria și musafirii au văzut sângele picurând.

Reich privi urmele stacojii de pe manșetă.

– A zbierat „Sânge! Crimă!” și toți am fugit pe scări în sus, spre apartamentul-orhidee.

– Cum de-ați găsit drumul pe întuneric?

– Era lumină. Maria strigase după lumină.

– Și n-ai avut greutate să găsești apartamentul, luminile fiind aprinse, nu-i așa?

Reich zâmbi larg.

– N-am găsit eu apartamentul. Era secret. Maria ne-a condus.

– Paznicii de-acolo... erau amețiți sau ce?

– Exact. Păreau morți.

– Ca piatra, nu? N-au clintit niciun mușchi?

– De unde să știu?

– Chiar așa... Powell îl privi tăios. Ce era cu D’Courtney?

– Și el părea mort. La dracu’, era mort!

– Toți stăteau acolo și priveau?

– Câțiva erau prin apartament, căutându-i fiica.

– Barbara D’Courtney... Credeam că nimeni nu știa că D’Courtney și fiica lui se aflau în casă. De ce-o căutau?

– Habar n-am. Maria ne-a spus, și-am căutat-o.

– Ați fost surprinși când n-ați găsit-o?

– Nu ne mai putea surprinde nimic.

– Unde să fi dispărut?

– Maria spune că l-a ucis pe bătrân și-a fugit.

– Crezi așa ceva?

– Nu știu... Totul părea nebunesc. Dacă fata era îndeajuns de lunatică pentru a părăsi casa fără niciun

cuvânt și a fugi goală pe stradă, de ce nu-și putea ucide și tatăl?

– Îmi permiți să te sondez în legătură cu asta, pentru fundal și detalii?

– Sunt în mâinile avocatului meu.

– Răspunsul este nu, replică ¼maine. Orice individ are dreptul constituțional de-a refuza Examinarea Esper fără niciun prejudiciu. Reich refuză.

– Iar eu sunt în rahat, suspină Powell și ridică din umeri. Bine, să-ncepem ancheta.

Se întoarseră și porniră către cabinet. Din cealaltă parte a holului, Beck întrebă în codul poliției:

– Linc, de ce l-ai lăsat pe Reich să-și bată joc de tine?

– Așa a făcut?

– Bineînțeles. Rechinul ăla te poate zdrobi oricând.

– Ei bine, pregătește-ți cuțitul, Jax. Rechinul o să fie pescuit pentru Demolare.

– Ce?!

– N-ai auzit greșeala, pe când se străduia să mă îmbrobodească? Reich nu știa că există o fiică. Nimeni nu știa. El n-a văzut-o. Nimeni n-a văzut-o. Putea presupune că a fugit din casă în urma crimei. Oricine putea presupune asta. Dar de unde știa că era GOALĂ?

Urmă un moment de tăcere împietrită, apoi, când Powell trecu pe sub arcada nordică, îndreptându-se spre cabinet, îl ajunse din urmă o emisie de respectuoasă admirație:

– Mă-nclin, Linc. Mă-nclin înaintea maestrului.

*

„Cabinetul“ Casei Beaumont era construit în stilul unei băi turcești. Podeaua reprezenta un mozaic de jacint, spinel și aventurină. Pereții, țesuți din fire aurii, străluceau din pricina pietrelor sintetice încrustate – rubine,

smaralde, granate, crisolite, ametiste, topaze – toate conținând portrete ale stăpânei casei. Pe jos erau covorașe de catifea și în întreaga încăpere erau răspândite scaune și sofale.

Powell intră și se îndreaptă direct spre centru, lăsându-i în urmă pe Reich, Tate și ¼maine. Murmurul conversațiilor încetă și Maria Beaumont se ridică în picioare. Prefectul îi făcu semn să rămână așezată. Privi în jur, testând psihicul masei de sibariți și cântărind tacticile ce urmau să fie folosite. În cele din urmă, începu:

– Legea, spuse el, face tărăboiul cel mai idiot pentru moarte. În fiecare zi mor mii de oameni; dar, pentru că cineva a avut energia și inițiativa de a-l asista pe bătrânul D'Courtney în timpul decesului, legea insistă a-l considera inamicul umanității. Cred că-i o prostie, dar vă rog să nu mă citați.

Făcu o pauză și-și aprinse o țigară.

– Știți, desigur, cu toții, că sunt sondator. Probabil că acest lucru i-a alarmat pe cei mai mulți dintre dumneavoastră. Aceștia-și închipuie că stau aici, precum un monstru cititor de minți, răscolindu-vă tainele. Ei bine... Jo ¼maine nu m-ar lăsa, chiar dac-aș putea s-o fac. Și, ca să fiu cinstit, dac-aș putea, n-aș mai fi aici. Aș sta pe tronul universului, egalul lui Dumnezeu. Însă, din păcate, n-am auzit niciun comentariu privind asemănarea mea cu el...

Urmă un hohot de râs. Powell zâmbi dezarmant și continuă:

– Nu, cititul minții în masă este o performanță pe care n-o poate realiza niciun sondator. E destul de dificil să pătrunzi un singur individ. Este însă de-a dreptul imposibil când se amestecă zeci de structuri TP. Iar atunci când se adună laolaltă niște persoane extrem de individualizate, așa cum sunt cei de față, ne aflăm pur și simplu la mila acestora.

– Și se mai spunea că eu am farmec, murmură Reich.

– În seara asta, urmă Powell, ați jucat un joc denumit „Sardeluța”. Îmi pare rău că n-am fost invitat și eu, madame. Poate data viitoare vă amintiți și de mine...

– Da, făcu Maria. Da, scumpe prefect...

– În timpul jocului, bătrânul D’Courtney a fost asasinat. Suntem aproape siguri că e vorba de o crimă premeditată. Vom avea certitudinea după ce Laboratorul își va încheia analizele. Dar să presupunem că este o crimă Triplu-A. Asta ne va permite să jucăm un alt joc... intitulat „Ancheta”.

Musafirii nu păreau convinși. Powell continuă cu același stil degajat, transformând încetișor cea mai șocantă crimă din ultimii șaptezeci de ani într-un fapt ireal.

– În acest joc, o așa-zisă victimă a fost ucisă. Un așa-zis detectiv trebuie să descopere criminalul. El pune întrebări așa-zișilor suspecti. Toți trebuie să spună adevărul, cu excepția ucigașului, care poate minți. Detectivul compară răspunsurile, deduce cine-i mincinosul și-l descoperă pe asasin. Cred că v-ar plăcea să-l jucăm.

– Cum? întrebă un glas.

– Sunt doar unul dintre turiști! țipă un altul.

Râsete.

– Ancheta unei crime, surâse prefectul, explorează trei aspecte. Primul: motivul. Al doilea: metoda. Al treilea: ocazia. Laboratorul se ocupă de ultimele două. Primul îl putem descoperi cu jocul nostru. Astfel, i-am putea ajuta pe cei de la Laborator. Știți că nu-și pot da seama cu ce armă a fost ucis D’Courtney? Știați că și fiica lui D’Courtney a dispărut? A părăsit casa în timp ce jucați „Sardeluța”. Știați că paznicii lui D’Courtney au fost scurtcircuitați în mod misterios? Chiar așa! Cineva i-a scos din funcțiune pentru o oră. Toți am vrea să știm cum anume.

Atârnau la marginea capcanei, fascinați, cu răsufălările întretăiate. Lațul trebuia întins cu deosebită precauție.

– Moarte, dispariție și furt al timpului – le putem rezolva pe toate, aflând motivul: Eu voi fi așa-zisul detectiv. Dumneavoastră, așa-zișii suspecti. Cu toții îmi veți spune adevărul... cu excepția criminalului, bineînțeles. Știm că el va minți. Dar o să-l încolțim și petrecerea se va termina în mod triumfător, dacă ne veți permite o investigare telepatică individuală.

– Oh! strigă Maria, alarmată.

– Nu vă speriați, madame. Înțelegeți-mă! Nu doresc decât permisiunea dumneavoastră. Nu va trebui să sondez pe nimeni. Deoarece, dacă toți cei nevinovați vor accepta, cel care va refuza este vinovatul. El singur va fi nevoit să se protejeze împotriva sondajului.

– Poate face asta? șopti Reich, spre ¼maine.

Avocatul încuviință.

– Să ne închipuim pentru o clipă scena. Powell le construia o dramă, transformând încăperea în teatru. Întreb formal: „Îmi permiteți să vă supun unei examinări TP?” Apoi, dau ocol camerei... Începu să meargă încet-șor, aplecându-se pe rând înaintea fiecărui musafir. Și răspunsurile vin... „Da”... „Da”... „Desigur”... „De ce nu?”... „Bineînțeles”... „Da”... „Da”... Apoi, deodată, o pauză dramatică. Powell se opri în fața lui Reich, neclintit și amenințător. „Dumneavoastră, domnule”, repet eu. „Îmi permiteți să vă sondez?”

Toți urmăreau hipnotizați. Până și Reich era îngrozit, transfigurat de degetul acuzator și furia nestăvilită.

– Ezitare. Se înroșește, apoi devine palid, pe măsură ce sângele i se scurge din obraji. Poți auzi refuzul înspăimântat: „Nu!” Prefectul se întoarce și-i cuprinse pe toți într-un gest electrizant: Și în momentul acela, știm că l-am prins pe criminal!

Aproape îi convinsese. Aproape... Era ceva nou, îndrăzneț, excitant; o dezvăluire bruscă de ferestre în ultraviolet prin haine și carne, până la suflet... Dar musafirii

Mariei aveau în suflete ticăloșie.... sperjur... adulter – diavolul. Iar rușinea din ei dădu naștere spaimei.

– Nu! strigă Maria.

Toți săriră în picioare, strigând:

– Nu! Nu! Nu!

– Încercarea a fost frumoasă. Linc, dar... ăsta-i răspunsul. Nu poți obține nimic de la hienele astea.

Înfrânt, Powell continua să farmece:

– Îmi cer scuze, doamnelor și domnilor, nu aveți nicio vină. Numai un nebun s-ar încrede într-un polițist. Oftă: Unul dintre asistenții mei va înregistra declarațiile celor care se vor deranja să le dea. Domnul ¼maine va fi prezent, pentru a vă sfătui și apăra interesele.

Privi cu tristețe către avocat:

– Și mă va înfunda și pe mine.

– Nu mă lua la sentiment, Linc E prima crimă Triplu-A în peste șaptezeci de ani. Am și eu o carieră... Afacerea asta poate fi hotărâtoare.

– Și eu am o carieră, Jo. Dacă departamentul meu nu-i dă de capăt, o pot încurca.

– Atunci, fiecare sondator pentru el... Se gândește la tine, Linc.

– La dracu'! zise Powell.

Făcu cu ochiul spre Reich și ieși din încăpere.

Laboratorul terminase investigarea apartamentului nupțial. De Santis, abrupt, tăfnos, necăjit, îi înmână raportul lui Powell și rosti obosit:

– E o întreagă zăpăceală.

Powell privi trupul lui D'Courtney:

– Sinucidere? izbucni el. Era întotdeauna tăios cu De Santis, care numai atunci se simțea bine.

– Nț-ț! Nicio șansă. Lipsește arma.

- Ce l-a ucis ?
- Nu știm.
- **Încă** nu știți ? ! Au trecut trei ore !
- Nu știm ! răcni De Santis. De asta-i o zăpăceală...
- Are o gaură în cap prin care poți băga și pumnul...
- Da, da, da, da, sigur ! Intrarea deasupra omușorului. Ieșirea sub fontanelă. Moarte instantanee. Dar ce anume a produs rana ? Ce-a perforat craniul ? Haide, întreabă-mă !
- Raze dure ?
- Nicio arsură.
- Cristalizare ?
- N-a înghețat.
- Vaporii nitro ?
- Niciun reziduu amoniacal.
- Acid ?
- Prea multe așchii. Spray-ul cu acid poate perfora o asemenea rană, dar nu poate crăpa craniul.
- O armă ascuțită ?
- Adică pumnal sau șis ?
- Cam așa ceva...
- Imposibil. Îți dai seama câtă forță este necesară pentru străpungere ? Nu se poate.
- Ei bine... cred c-am epuizat toate armele penetrante. Nu, stai ! Dar un proiectil ?
- Cum adică ?
- O armă antică. Gloanțe propulsate de explozivi. Ceva zgomotos și mirositor.
- N-ai nicio șansă.
- De ce ?
- De ce ? ! scuipă De Santis. Pentru că nu există niciun proiectil. Nici în armă și nici în cameră. **Nicăieri !**
- Fir-ar al dracului !
- Sunt de acord.
- N-ai nimic pentru mine ? **Absolut** nimic ?
- Ba da. Înainte de a muri, a mâncat bomboane. Am găsit în gură un fragment de gel-înveliș de bomboană.

- Și?
 - În apartament nu există bomboane.
 - Poate le-a mâncat pe toate.
 - N-am găsit bomboane în interiorul stomacului.
- Oricum, nu putea mânca așa ceva din cauza gâtului.
- Ce avea cu gâtul?
 - Cancer psihogen. Rău de tot. Nici nu putea vorbi, ce să mai mănânce...
 - Fir-ar al naibii să fie! Avem nevoie de armă... orice-ar fi.

Prefectul frunzări rapoartele, privind trupul ca de ceară și fluierând fals o melodie. Își aminti că odată ascultase o audio-carte despre un Esper care putea citi cadavrele... asemănător vechiului mit despre fotografierea retinei unui ochi mort. Ar fi vrut să se poată așa ceva.

– Bun, suspină el în cele din urmă. Ne-a ascuns motivul, acum și arma. Să sperăm că găsim ceva în legătură cu ocazia, altfel nu-l mai prindem niciodată pe Reich.

– Care Reich? Ben Reich? Ce-i cu el?

– Mai mult mă îngrijorează Gus Tate, murmură Powell. Dacă-i amestecat în povestea asta... Ce? Ah, Reich? El e ucigașul, De Santis. L-am păcălit pe Jo ¼maine în cabinetul Mariei Beaumont. Reich a făcut o greșală. Am regizat o scenă și l-am derutat pe Jo, în timp ce l-am citit pe Reich ca să fiu sigur. Bineînțeles, nu reprezintă o dovadă, dar am obținut destul ca să mă conving că Reich e omul nostru.

– Sfinte Sisoe! exclamă De Santis.

– Dar mai e mult până la convingerea unui tribunal. Mai e drum lung, frățioare, până la Demolare. Lung de tot...

Amărât, Powell se despărți de șeful Laboratorului, străbătu anticamera și coborî în galeria de pictură, unde își stabilise temporar cartierul general.

– Și-n plus, tipul îmi place, mormăi el.

În galerie, Powell și Beck se întâlniră pentru un schimb de păreri. Dialogul lor mintal dură exact treizeci de secunde, în tempoul fulger-tipic al conversațiilor telepatice.

Ei bine, Jax, Reich e candidat pentru Demolare. L-am prins în discuția aia și-am încercat și un sondaj în cabinetul Mariei, ca să fiu sigur. Ben e omul nostru.

N-o vei dovedi niciodată, Linc.

Paznicii pot fi de vreun ajutor?

Nicio șansă. Au pierdut o oră întreagă. De Santis spune că li s-a distrus rodopsina retinală. Asta-i purpura vizuală, cea cu care vezi în realitate. În ceea ce-i privește pe paznici, erau de strajă și atenți. Nu s-a întâmplat nimic, până când a năvălit brusc gloata, și Maria a zbierat la ei că au

A-ha!

Nimic, ce să-ți spun! Și cum adormit în timpul serviciului – mai răcnește Cadavrul Poleit! ceea ce ei neagă cu hotărâre.

Dar noi știm c-a fost Reich.

Doar tu știi asta. Nimeni altul.

A urcat în timp ce musafirii jucau Sardeluța. Într-un fel Cum? sau altul, a distrus purpura vizuală a paznicilor și i-a amețit Cum? pentru o oră. A intrat în apartamentul-orhidee și l-a ucis pe D'Courtney. Pesemne fata a fost și ea amestecată, de aceea Cum l-a ucis? a fugit.

În sfârșit: DE CE l-a ucis?

Nu știu. N-am niciun răspuns... încă.

În felul ăsta n-o să obții Demolarea.

Știu.

Trebuie să arăți motivul, arma și ocazia, cu obiectivitate. N-ai altceva decât știința unui sondator că Reich l-a ucis pe D'Courtney.

Mda.

Mda.

Ai citit cum sau de ce?

N-am putut pătrunde suficient de profund... cu Jo ¼maine lângă mine.

Și pesemne că n-o s-o poți face niciodată. Jo e prea atent.

Draci & dumnezei! Jackson, ne trebuie fata!

Barbara D'Courtney?

Da! Ea este cheia! Dacă ne poate spune ce a văzut și de ce-a fugit, vom avea probe pentru tribunal. De acord.

Leagă tot ce-am aflat până acum și bagă la dosar. Nu facem nimic Da.

fără fată. Lasă-i pe toți să plece. Nu ne sunt de niciun folos. Va trebui să-l încolțim pe Reich... să vedem ce fapte colaterale mai putem dezgropa, dar...

Dar n-o să reușim nimic fără fată.

În chestii de-astea, dom'le Beck, și eu le detest pe femei. Pentru Dumnezeu, de ce încearcă toate să mă însoare?

Imaginea unui cal râzând.

Ripostă sar(cenzură)castică (cenzură)

Răspuns sar(cenzură)donic.

Cu acest ultim cuvânt, Powell părăsi galeria de tablouri. Traversă pasajul, coborî în cabinetul de muzică și intră în holul principal. Lângă havuz, Reich, ¼maine și Tate erau adânciți în conversație. Prefectul reflectă încă o dată la problema lui Tate. Dacă într-adevăr micuțul sondator era combinat cu Reich, așa cum Powell suspectase în urmă cu o săptămână, la petrecerea lui, ar fi putut să fie implicat și în asasinat.

Imaginea unui Esper 1, un stâlp al Ghildei, participant la o crimă era de neînchipuit, dar dacă era și adevărată, avea să fie al naibii de greu de dovedit. Nimeni nu obținea ceva de la un E 1, fără acordul deplin al acestuia. Și dacă Tate era (incredibil... imposibil... 1% șanse) complicele patronului Monarch, însuși acesta se putea dovedi impenetrabil. Încercând un ultim atac, înainte de-a fi nevoit să se rezume la rutina polițienească, Powell se îndreptă către cei trei.

Prinzându-le privirile, lansă un apel rapid sondatorilor:

– Jo, Gus. Ștergeți-o! Vreau să-i spun lui Reich ceva la care nu trebuie să fiți de față. N-o să-l sondez, nici n-o să-i înregistrez cuvintele. Îmi dau cuvântul!

¼maine și Tate încuviințară, se înclinară spre Reich și se îndepărtară. Reich îi urmări curios, apoi se uită la Powell.

– I-ai speriat? întrebă el.

– I-am prevenit. Stai jos.

Se așezară pe marginea bazinului, privindu-se într-o tăcere prietenească.

– Nu, rosti Powell după o pauză. Nu te citesc.

– Nici nu m-am gândit la asta. Dar ai făcut-o în cabinetul Mariei, așa-i?

– Ai simțit?

– Nu. Am bănuț. Așa aș fi procedat eu.

– Niciunul dintre noi nu-i prea încrezător, așa-i?

– Pfui! făcu Reich. Nu-i un joc pentru fete. Amândoi am pus ceva la bătaie. Numai lașii, papă-lapte

și cei slabi de înger se ascund înapoia regulilor și a fair-play-ului.

– Dar cinstea și etica?

– În noi există cinste, dar e codul nostru personal... nu așa-zisele reguli scrise de către un fricos pentru restul fricoșilor. Fiecare individ are cinstea și etica proprie și, atâta vreme cât le respectă, cine o să-l arate cu degetul? Chiar dacă nu-ți place etica lui, nu-l poți acuza.

Prefectul scutură trist din cap.

– În tine există doi oameni, Reich. Unul e cumsecade, iar celălalt ticălos. Dacă ai fi fost pe de-a-ntregul criminal, n-ar fi fost atât de rău. Dar ești jumătate sfânt, jumătate lepădătură, iar asta înrăutățește totul.

– Știam c-o să fie de rău, de când mi-ai făcut cu ochiul, zâmbi Reich. Ești șmecher, Powell. Realmente, mă sperii. Nu pot ști niciodată când urmează lovitura sau din ce direcție.

– Atunci, pentru Dumnezeu, nu te mai feri și termină odată, zise Powell. Glasul lui ardea. Intensitatea cuvintelor îl înspăimântă din nou pe Reich. Am să te prind, Ben. Îl voi omorî pe ucigașul din tine, deoarece îl admir pe sfânt. Pentru tine e începutul sfârșitului. O știi... De ce nu-ți ușurezi situația?

Pentru o clipă, Reich se clătină pe muchia abandonului. Apoi își reveni și contraatacă:

– Ca să pierd confruntarea cea mai interesantă din viață? Nu... Pentru nimic în lume, Linc. O s-o ducem până la capăt.

Powell înălță furios din umeri. Amândoi se ridicară. Instinctiv, mâinile li se întâlniră într-o strângere de adio.

– Am pierdut în tine un partener minunat, spuse Reich.

– Ai pierdut în tine un mare om, Ben.

– Dușmani?

– Dușmani!

Era începutul Demolării.

Într-un oraș cu șaptesprezece milioane și jumătate de locuitori, un prefect de poliție nu poate fi legat de biroul său. El nu are dosare, fișe, notițe sau benzi. Are, în schimb, trei secretari Esper, toți magicieni mnemonici, purtând în mințile lor toate detaliile necesare. Ei îl însoțesc peste tot, precum un triplu index uman. Înconjurat de cei trei (porecliți Wynken, Blynken și Nod), Powell ieși pe Center Street, strângându-și materialul pentru luptă.

Îi explicase încă o dată comisarului Crabbe:

– Ne trebuie motivul, arma și ocazia, comisare. Deocamdată avem o ocazie posibilă, dar numai atât. Știi cum e Moș Moise. O să insiste asupra evidențelor.

– Care moș? îl privi uluit Crabbe.

– Moș Moise, zâmbi Powell. Porecla noastră pentru Mozaic – Computerul – Acuzator – Multiplex. Ați dorit să nu-i folosim numele integral, nu-i așa? Ne-am conformat.

– Abacul ăla electronic! pufni Crabbe.

– Da, domnule. Acum sunt gata să pornesc atacul împotriva lui Ben Reich și a lui Monarch, pentru a-i aduce dovezi lui Moș Moise. Vă întreb cinstit și deschis: doriți să băgăm în computer chiar tot ce aflăm?

Crabbe, care-i disprețuia și-i ura pe toți Esperii, se înroși și sări din scaunul său de abanos, dinapoia biroului de abanos, din cabinetul de abanos și argint.

– Ce vrei să zici cu asta, Powell?

– Nu căutați subînțelesuri, domnule. Vă întreb doar dacă aveți legături cu Reich și Monarch. Prin urmare: nu veți avea necazuri atunci când se vor încinge lucrurile? N-aș dori ca Reich să vă viziteze și să ne oprească tocmai când vom fi cel mai aproape.

– Nu, lua-te-ar dracu'!

– Domnule! strigă Wynken spre Powell. Anul trecut, în ziua de 4 decembrie, comisarul Crabbe a discutat cu dumneavoastră cazul Monolith. Urmează un extras:

POWELL: Comisare, în afacerea asta există un truc financiar. Monarch nu poate opune o obiecție.

CRABBE: Reich mi-a promis că nu va face așa ceva; și mă pot bizui oricând pe el. M-a sprijinit să ajung în funcția de procuror.

Sfârșitul citatului.

– Ai dreptate, Wynn. Știam eu că trebuie să existe ceva în dosarul lui Crabbe. Își schimbă tactica și privi către comisar: De ce vrei să mă vrăjești? Când ai candidat pentru postul de procuror districtual, nu te-a ajutat Reich?

– Ba da...

– Și vrei să cred că n-o mai face și în continuare?

– Lua-te-ar naiba, Powell... M-a ajutat numai o dată. După aceea, nimic.

– Atunci, înseamnă că am mână liberă în cazul lui?

– De ce insiști în afirmația că Ben Reich l-a asasinat pe bătrânul ăla? E ridicol. N-ai nicio dovadă, doar propriile tale bănuieli.

Powell continua să-l fixeze cu privirea pe Crabbe.

- Ascultă-mă pe mine: nu l-a ucis el. Ben Reich n-ar omorî pe nimeni. Este un om cumse...
- Am mână liberă sau nu?
- Bine, Powell. Ai mână liberă.
- **Dar cu mari rețineri. Faceți o însemnare, băieți. Este îngrozit de Reich. Și încă o însemnare: Și eu sunt.**

*

– Atenție, se adresă Powell oamenilor săi. Știm cu toții ce afurisit e Moș Moise. Țipă mereu după fapte! Fapte! Dovezi! Fără dovezi nu putem convinge mașina aia blestemată să acuze. Cu Reich vom folosi metoda Dur & Moale. O cunoașteți. Fiecărui subiect îi atașăm doi detectivi: unul stângaci și altul isteț. Fraierul nu știe că istețul are aceeași misiune, și nici suspectul nostru nu va ști. După ce s-a scuturat de „coada” cea naivă, se va crede liber, ușurând astfel sarcina adevăratului urmăritor. Așa vom proceda cu Reich.

- În regulă, aprobă Beck.
- Mergeți în fiecare departament și adunați o sută de subofițeri de poliție. Îmbrăcați-i în civil și transferați-i la cazul Reich. Luați toți roboții analizori existenți în Laborator. Apoi, puneți toată aparatura să lucreze la cazul ăsta. După aceea o să trimitem un urmăritor dur – de care se va descotorosi cu siguranță, dar care îi va da destulă bătaie de cap.

- Probleme speciale?
- De ce jucau „Sardeluța”? Cine a sugerat jocul? Secretarii lui Beaumont au declarat că Reich nu putea fi sondat din pricina unui refren care acoperea totul. Ce refren? Cine l-a scris? Unde l-a auzit Reich? Laboratorul afirmă că paznicii au fost năuciți de un ionizator al purpurei vizuale. Verificați toate cercetările în domeniul respectiv. Cu ce-a fost ucis D’Courtney? Să se analizeze

toate posibilitățile de arme. Răscoliți relațiile dintre Reich și D’Courtney. Știm că erau rivali. Erau însă și dușmani de moarte? Crima îi putea aduce lui Reich profituri? A fost făcută din teamă sau nu? Ce și cât câștigă Reich de pe urma morții lui D’Courtney?

– Isuse! exclamă Beck. Și toate astea pentru Dur? O să pierdem cazul, Linc.

– Poate, deși nu cred. Reich e genul de câștigător. A repurtat o serie de succese care l-au făcut foarte mândru de el. Bănuiesc că va mușca momeala. De fiecare dată când ne va păcăli câte un detectiv, își va închipui că-i mai deștept decât noi. Să-l lăsăm să creadă asta. Vom avea de furcă și cu ziariștii. Știrile ne vor fi potrivnice. Dar vom continua. O să fim îngâmfați. Lăudăroși... Vom face declarații sfruntate. Vom fi polițiștii tâmpiți și înșelați... În timp ce Reich se va îngrășa cu regimul ăsta.

– Și atunci o să-l înfulecăm, zâmbi Beck. Dar fata?

– Ea o să fie o excepție în program. Doresc ca fiecare polițist din țară să primească, în cel mult o oră, descrierea și fotografia ei. Însoțite de o înștiințare secretă, potrivit căreia găsitul fetei va fi promovat cu cinci grade.

– **Domnule: regulamentul interzice promovări cu mai mult de trei grade.**

Cel ce vorbise fusese Nod.

– Să le ia dracu’ de regulamente! izbucni Powell. Cinci grade pentru descoperitorul Barbarei D’Courtney. Am nevoie de fata asta!

*

În Turnul Monarch, Ben Reich azvârli secretarilor toate piezzocristalele de pe birou.

– Ștergeți-o de aici și luați și porcăriile astea cu voi, răcni el. De acum înainte, nu mai sunt prezent pentru nimeni. Ați înțeles? **Nu mă mai deranjați!**

– Domnule Reich, doriți să reflectați asupra anexării proprietăților D’Courtney? Dacă...

– Exact asta fac și nu vreau să fiu deranjat. Ștergeți-o! Valea!

Îi împinse afară, trânti ușa și-o încuie. Luă telefonul, formă BD-12232 și așteaptă plin de nerăbdare. După un timp destul de îndelungat, pe ecran apăru imaginea lui Jerry Church, aflat în prăvălia lui.

– Tu? scrâșni Church și întinse mâna să întrerupă legătura.

– Da. Am o afacere. Te mai interesează reabilitarea?

– Ce-i cu ea? Îl fixă cămătarul cu privirea.

– Decide-te! Pornesc imediat acțiunea pentru reabilitarea ta. O pot face, Jerry. Sunt proprietarul Ligii Patrioților Esperi. Dar vreau multe în schimb...

– Pentru Dumnezeu, Ben! Orice! N-ai decât să-mi ceri!

– Asta și doresc.

– Orice?

– Totul. Servicii nelimitate. Îți dai seama cât plătesc eu... Mergi?

– Da!

– Și-l mai doresc, în plus, pe Keno Quizzard.

– Nu, Ben. Nu-i sigur. Nimeni nu obține ceva de la Quizzard.

– Aranjează o întâlnire. Vechiul loc, la aceeași oră. Ca pe vremuri, Jerry. Numai că acum sfârșitul o să fie fericit.

Când Powell intră în anticamera Institutului Ghildei Esper, obișnuita coadă era deja formată – sute de speranțe de toate vârstele, sexele și clasele, visând că dețin calitatea magică ce le-ar putea aduce în viață împlinirea tuturor fanteziilor, fără ca vreunul să-și dea seama de imensa

responsabilitate a acestei calități. Naivitatea acelor vise aducea întotdeauna zâmbetul pe buzele lui Powell: **Le citesc gândurile și dau lovitura la bursă...** (Legea Ghildei interzicea sondatorilor jocurile de noroc sau speculațiile la bursă). **Aflu răspunsurile la toate întrebările...** (Un elev, care nu cunoștea faptul că din comisiile de examinare făceau parte inspectori Esper, tocmai în scopul de-a preveni asemenea lucruri). **Voi ști ce gândesc oamenii despre mine... Aflu ce doresc fetele... Pot fi aidoma unui rege...**

La recepție, o funcționară plictisită transmitea pe cea mai largă bandă TP: **Dacă mă puteți auzi, vă rog să intrați pe ușa din stânga, cu inscripția: NUMAI PENTRU ANGAJAȚI. Dacă mă puteți auzi, vă rog să intrați pe ușa din stânga, cu inscripția: NUMAI PENTRU ANGAJAȚI.**

În același timp, îi explica unei tinere aferate, ce ținea un carnețel în mână:

– Nu, doamnă. Ghilda nu se ocupă de antrenament și educație; oferta dumneavoastră este inutilă. Nu vă putem ajuta cu nimic!

Surdă la testul Ghildei, femeia plecă furioasă și locul ei fu luat de elev.

Dacă mă puteți auzi, vă rog să intrați pe ușa din stânga...

Brusc, un tânăr mulatru se desprinse din rând, privi nesigur către funcționară, apoi se îndreptă spre ușa: **NUMAI PENTRU ANGAJAȚI.** O deschise și intră. Powell era excitat. Rareori apăreau Esperii latenți. Avu-sese noroc să fie prezent tocmai acum...

Înclină din cap către funcționară și-l urmă pe tânăr. Înăuntru, doi dintre oamenii Ghildei scuturau entuziaști mâna mulatrului zăpăcit și-l băteau pe umeri. Pentru o clipă, Powell li se alătură și-l felicită, la rândul lui. Apariția unui Esper nou reprezenta întotdeauna o zi fericită pentru Ghildă.

Prefectul străbătu coridorul, mergând spre apartamentul președintelui. Trecu pe lângă grădinița unde treizeci de copii și zece adulți amestecau vorbele și gândurile într-un talmeș-balmeș lipsit de structură. Instructorul le transmitea răbdător:

– Gândiți, elevi! Gândiți! Cuvintele nu sunt necesare. Gândiți! Amintiți-vă să întrerupeți de fiecare dată reflexul vorbitului. Repetați după mine prima lege...

Și clasa intonă:

– Elimină laringele.

Powell tresări și trecu mai departe. Pe peretele opus grădiniței, o placă de aur era încrustată cu textul sacru al Jurământului Esper:

„Pe acela care mă va-nvăța această Artă, îl voi respecta ca pe propriul meu părinte. Îmi voi împărți esența cu el și-l voi ajuta la nevoie. Urmașii săi vor fi precum vlăstarele mele și-i voi învăța Arta prin precepte, lecturi și orice altă modalitate cunoscută. Mă voi strădui, după judecata și iscusința mea, în folosul omenirii, iar nu spre folosul răului și distrugerii. Chiar dacă mi se va cere, nu voi nutri gânduri rele împotriva nimănui.

Indiferent de mintea în care voi pătrunde, o voi face spre beneficiul omului, împotrivindu-mă răutății și corupției. Indiferent ce gânduri voi vedea sau auzi, gânduri ce nu trebuie cunoscute de alții, voi păstra tăcerea, considerându-le taine sfinte.“

În sala de lectură, o clasă de E 3 folosea configurații simplu împletite, în timp ce discutau evenimentele curente. Un E 2 precoc, de numai doisprezece ani, adăuga zig-zaguri conversației banale, însoțind fiecare zig cu un cuvânt vorbit. Acestea rimau și erau comentarii ironice la adresa vorbitorilor. Era amuzant și extrem de precoc.

În apartamentul președintelui domnea o hărmălaie de nedescris. Ușile tuturor birourilor erau deschise, iar funcționarii și secretarele alergau în toate părțile. Bătrânul T'sung H'sai, președintele, un mandarin trupeș, cu țeasta rasă și trăsăturile blânde, zbiera la toți, deopotrivă. Era atât de furios, încât se exprima prin vorbe, iar șocul cuvintelor articulate înfiora întregul personal.

– Nu mă interesează cum își spun ticăloșii! răcnea el. Sunt o bandă de reacționari mărginiți și egoiști. Mie să-mi vorbească despre puritatea rasei? Mie să-mi vorbească despre aristocrație! Eu o să le vorbesc! Am să le împui urechile. Domnișoara Prinn! Domnișoara Pri-i-i-i-nnnn!

Domnișoara Prinn apăru numaidecât, terorizată de gândul unei dictări verbale.

– Notează o scrisoare pentru cretinii ăștia. Către Liga Patrioților Esper. Domnilor... **Bună dimineața, Powell. Nu te-am mai văzut de secole... Ce mai face Potlogarul Abe?** Campania organizată de clică voastră pentru anularea taxelor Ghildei și a ajutorului destinat educației și antrenamentului Esperilor este concepută în spiritul trădării și al fascismului. Paragraf nou.

T'sung se opri din diatribă și-i făcu cu ochiul lui Powell.

– **N-ai găsit încă sondatoarea viselor tale?**

– **Încă nu, domnule.**

– La naiba, Powell! Însoară-te! explodă din nou președintele. N-am de gând să rămân toată viața în funcția asta. Paragraf nou, domnișoară Prinn: Vă referiți la taxele exagerate, la menținerea unei aristocrații Esper, la imposibilitatea omului de rând de a urma un antrenament Esper... **De fapt, ce dorești, Powell?**

– **Să folosesc emițătorul, domnule.**

– **Atunci, nu mă mai deranja. Vorbește cu secretara mea 2. Paragraf nou, domnișoară Prinn! De ce nu ieșiți la lumină? Paraziții din voi doresc puterile Esper**

pentru o elită exclusivistă, ca să puteți transforma restul lumii într-o vacă bună de muls. Doriți să...

Plin de tact, Powell închise ușa și se îndreptă spre a doua secretară a lui T'sung, care dârdâia într-un colț.

– Chiar ți-e teamă?

Imaginea unui ochi clipind.

Imaginea unui semn de întrebare pulsator.

– Când îl apucă dracii pe papa T'sung, ne place să-l facem să creadă că suntem îngroziți. Se simte mai fericit. Detestă să i se aducă aminte că este un Moș Crăciun.

– Ei bine, și eu sunt un Moș Crăciun. Am ceva pentru tine.

Prefectul așază pe biroul secretarei fotografia Barbarei D'Courtney și descrierea oficială primită din partea poliției.

– Ce fată frumoasă! se entuziasmă secretara.

– Vreau să fie trimise prin emițător. Cu mențiunea „urgent”. Există și o recompensă. Sondatorul care o găsește pe Barbara D'Courtney este scutit pentru un an de plata taxelor Ghildei.

– Cum? sări secretara. Puteți face asta?

– Cred că am și eu un cuvânt de spus în Consiliu.

– Vor sări în sus cu toții când or s-audă...

– Asta și vreau. Să pun în mișcare fiecare sondator. Dacă-mi doresc un cadou de Crăciun, acela nu poate fi decât fata.

*

Cazinoul-tripou al lui Quizzard fusese dereticat și lustruit în pauza de prânz – singura pauză din ziua unui jucător înrăit. Mesele de bacara și de ruletă erau periate. Cornetele scânteiau, tablele de barbut străluceau în verde și alb. Așezate în globuri de cristal, zarurile din fildeș sclipeau precum niște cuburi de zahăr. Pe masa casierului,

sovereignii, moneda standard a jocurilor de noroc și a lumii interlope, erau așezați în fișicuri îmbietoare. Ben Reich stătea la masa de biliard împreună cu Jerry Church și Keno Quizzard, crupierul orb. Quizzard era un bărbat mătăhălos, gras, cu barba roșie ca focul, pielea palidă ca de mort și ochii albi, goi și răi.

– Îți cunoști deja prețul, îi spuse Reich lui Church. Și te previn, Jerry... Dacă știi ce-i mai bine pentru tine, nu încerca să mă citești. Sunt moarte curată. Dacă intri în mintea mea, ești bun pentru Demolare. Gândește-te la asta!

– Isuse, murmură Quizzard, cu glasul lui morocănos. Chiar așa de rău e? Nu mi-ar plăcea o Demolare, Reich.

– Cui i-ar plăcea? Tu ce-ai dori, Keno?

– Să pun o întrebare. Quizzard întinse brațul înapoi și, cu gesturi sigure, apucă un fâșic de sovereigni. Îi răsfirea dintr-o mână în cealaltă: Asta aș dori.

– Spune prețul cel mai mare la care te poți gândi, Keno.

– Pentru ce?

– La dracu'! Cumpăr servicii nelimitate. Îmi spui cât mă costă ca să le obțin.

– Sunt cam multe servicii...

– Am o grămadă de bani.

– Ai în plus o sută de M-uri?

– O sută de mii? Da! S-a făcut!

– Pentru... Church îl privi pe Reich: O sută de mii?

– Hotărăște-te, Jerry, mormăi Reich. Bani sau reabilitare?

– Aproape că merită... Nu! Ce-s nebun? Vreau reabilitarea!

– Atunci, șterge-ți balele. Se întoarse către Quizzard: Prețul este de o sută de mii.

– Sovereignii?

– Ce altceva? Vrei banii acum sau după ce faci treaba?

– Pentru Dumnezeu, Reich..., protestă Quizzard.

– Termină! izbucni acesta. Te cunosc, Keno! Crezi că poți găsi ce-mi doresc eu și dup-aia cauți clienți mai generoși. Vreau să știi despre ce-i vorba. D-aia te-am lăsat să fixezi tu prețul.

– Mda, roști încet crupierul. Cam așa gândesc și eu, Reich. Zâmbi, iar ochii lăptoși îi dispărură în cutele pielii: Și continui să gândesc așa.

– Atunci o să-ți spun de pe-acuma cine-i unul dintre clienți. Un bărbat cu numele de Lincoln Powell. Necazul e că nu știu ce-ți poate oferi.

– Orice-ar fi, nu mă interesează, scuipe Quizzard.

– Sunt eu contra lui Powell, Keno. Asta-i licitația. Eu ți-am făcut oferta. Aștept răspunsul tău.

– S-a făcut, încuviință Quizzard.

– Bine, atunci ascultați-mă. În primul rând, doresc o fată. O cheamă Barbara D'Courtney.

– Ala omorât? întrebă orbul. M-am gândit eu...

– Vreo obiecție?

Quizzard trecu aurul dintr-o mână în alta, fără să spună nimic.

– Am nevoie de fată. Noaptea trecută a fugit din Casa Beaumont și nimeni nu știe unde-i acum. Am nevoie de ea, Keno. Înainte de-a o găsi poliția.

Quizzard încuviință iarăși din cap.

– Are în jur de douăzeci și cinci de ani. Unu șaizeci și ceva; vreo cincizeci și cinci de kilograme. Bust plin. Talie subțire. Picioare lungi...

Buzele groase rânjiră înfometate. Ochii morți străluceau.

– Păr blond. Ochi negri. Față ovală. Gură senzuală și nas puțin acvilin. O figură cu caracter. Te izbește... Electrică...

– Țoalele?

– Ultima dată când am văzut-o, purta un capot din mătase. Alb și semitransparent... ca un geam înghețat. Fără încălțăminte. Fără lenjerie, bijuterii sau pălărie. Era

șocată... De aceea a fugit pe stradă și-a dispărut. Am nevoie de ea. Ceva îl făcu pe Reich să adauge: O vreau nevătămată. Înțeles?

– O puiculiță ca asta? Dă-o-ncolo, Reich, se linse crupierul pe buze. N-ai nicio șansă. De fapt, ea n-are nicio șansă.

– De-asta plătesc o sută de M-uri. Dacă o găsiți suficient de repede, mai am șanse.

– Va trebui să ung și eu niște mâini...

– Dă-i drumul. Caută în fiecare bordel, lupanar, speluncă și cazinou din oraș. Trimite vorbă peste tot. Plătesc. Nu vreau tevatură. Doar fata. Ai înțeles?

Quizzard încuviință, continuând să se joace cu aurul.

– 'nțeles.

Brusc, Reich se întinse peste masă și izbi cu muchia palmei mâinile durdulii ale orbului. Sovereignii săriră în aer și zdrăngăniră prin colțurile încăperii.

– Și nu vreau joc dublu, mârâi Reich. Vreau, în schimb, fata!

O săptămână de luptă.

O săptămână de acțiuni și reacțiuni, atacuri și riposte, toate la suprafață, în timp ce în adânc, sub apele agitate, Powell și Augustus Tate înotau, ocolindu-se precum niște rechini tăcuți, așteptând începutul adevăratei înfruntări.

Un ofițer în civil crezuse în atacul prin surprindere. O oprise pe Maria Beaumont în pauza unui spectacol și, în fața prietenilor, ei îngroziți, răcnise:

– A fost o înscenare! Erai mână în mână cu ucigașul! Tu ai plănuit crima! D-asta jucați Sardeluța! Răspunde!

Cadavrul Poleit chițăise și o rupsese la fugă. Pe când Urmăritorul cel Dur se lansase frenetic pe urmele ei, fusese citit profund și amănunțit.

Tate către Reich: Polițistul spunea adevărul. Ei cred că Maria Beaumont a fost complice.

Reich către Tate: Perfect! S-o aruncăm lupilor. Dă-o poliției!

Drept urmare, Madame Beaumont a fost lăsată fără protecție. Își găsi refugiu tocmai în Loan Brokerage,

sursa averii Beaumont. Ofițerul patrulei o descoperi după trei ore și o supuse unui interogatoriu nemilos în biroul sondatorului Șef de Credite. Habar n-avea că Lincoln Powell se găsea în odaia alăturată, flecărind cu sondatorul.

Powell către echipă: A luat jocul dintr-o carte veche dăruită de Reich. Cumpărată probabil de la Century. Ei se ocupă cu lucruri d-astea. Dați-i drumul! A solicitat cartea aceea în mod special? Verificați-l pe Graham, evaluatorul. Cum se face că „Sardeluța“ era singurul joc intact din carte? Moș Moise va dori să știe... Și unde este fata?

Un polițist în civil avea să se apropie cu delicatețe de marea șansă a vieții lui. Bolborosi vânzătorilor din Century Audio:

– Colecționez cărți cu jocuri vechi... De tipul celei cerute săptămâna trecută de bunul meu prieten, Ben Reich.

Tate către Reich: Am aflat ceva. Vor să pornească pe urmele cărții pe care-ai trimis-o Mariei.

Reich către Tate: N-au decât! Sunt acoperit. Trebuie să mă concentrez asupra fetei.

Proprietarul și vânzătorii răspunseră amănunțit întrebărilor Agentului Dur. Mai mulți clienți își pierdură răbdarea și părăsiră librăria. Unul singur rămăsese liniștit într-un colț, mult prea absorbit asupra unei înregistrări pe cristal pentru a-și da seama că era complet ignorat. Nimeni nu știa că Jackson Beck era surd.

Powell către echipă: Se pare că Reich a găsit cartea din întâmplare. A dat peste ea, căutând un cadou pentru Maria Beaumont. Transmiteți mai departe. Și unde-i fata?

În ședința de lucru cu agenția care tipărea materialele pentru Monarch Jumper („singura rachetă familială de vânzare!“), Reich veni cu un nou program publicitar.

– Problema e următoarea, spuse el. Întotdeauna oamenii antropomorfizează produsele pe care le folosesc. Le atribuie caracteristici umane. Le botează și le răsfată. Un individ va cumpăra mai repede un Jumper dacă simte o afecțiune pentru el. În realitate, nu-i pasă cât este de eficient. El dorește să-l iubească.

– Da, domnule Reich! Așa-i!

– De aceea, vom umaniza Jumperul, continuă Reich. Să găsim o fată și s-o botezăm Fata Monarch Jumper. Când clientul cumpără produsul, cumpără în realitate fata; pe ea o dezmiardă.

– Așa-i! zbieră reprezentantul agenției. Ideea dumneavoastră ne-ngroapă, domnule Reich! E ceva absolut măreț!

– Porniți imediat o campanie pentru descoperirea Fetei Jumper. Puneți fiecare comisionar la treabă. Scotociți orașul. Fata să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Cam unu șaizeci și cinci, vreo cincizeci și cinci de kilograme. Bine făcută... Sexy...

– Da, domnule Reich! Da!

– Blondă cu ochii negri... Gura plină... Nasul drept... Uitați, am aici o schiță a ei, așa cum o văd eu. Cine găsește fata pe care-o am în minte este avansat.

Tate către Reich: Am sondat prin poliție. Cineva va fi trimis la Monarch, să cerceteze legăturile dintre tine și evaluatorul Graham.

Reich către Tate: Treaba lor! Nu există nicio legătură, iar Graham a părăsit orașul, după achiziții. Legături între mine și Graham! Chiar atât de naiv să fie Powell? Poate l-am supraapreciat.

Cheltuielile nu reprezentau o problemă pentru un polițist îmbrăcat civil, încrezător în deghizările chirurgiei

plastice. Proaspăt echipat cu trăsături mongoloide, el se angajă la Serviciul de întreținere Monarch și încercă să dezgroape legăturile financiare dintre Reich și Graham. Nu știu niciodată că intenția lui fusese citită de șeful Personalului Esper din Monarch și raportată apoi mai sus, iar acolo sus se chicotea încetișor.

Powell către echipă: Falsa iscoadă a căutat dovezi de mituire în dosarele contabile Monarch. În ochii lui Reich, asta ar trebui să ducă la scăderea aprecierii noastre profesionale cu cincizeci la sută, ceea ce-l face pe el cu cincizeci la sută mai vulnerabil. Transmiteți mai departe. Unde-i fata?

În ședința de conducere a „Orei“, singurul ziar pământean care apărea zilnic în douăzeci și patru de ediții, Reich anunță o nouă acțiune filantropică a lui Monarch.

– Îl vom denumi „Sanctuarul“, spuse el. Oferim ajutor, confort și adăpost milioanei de cetățeni care traversează un moment de criză. Dacă ați fost concediați, dacă ați dat faliment, dacă sunteți terorizați sau amenințați... Dacă, dintr-un motiv sau altul, sunteți înspăimântați și nu știți ce să faceți... Dacă sunteți disperați... Adresați-vă „Sanctuarului“!

– Este un lucru extraordinar, se pronunță redactorul-șef, dar va costa îngrozitor de mult. La ce bun?

– Relațiile Publice! izbucni magnatul. Vreau știrea în prima ediție. Am terminat!

Reich părăsi sala de ședințe, coborî în stradă și se îndreptă spre un telefon public. Sună „Agrementul“ și-l instrui pe Ellery West:

– Vreau câte un om în fiecare filială din oraș a „Sanctuarului“. Vreau, de asemenea, ca fotografia și descrierea fiecărui solicitant să fie trimise direct la mine. Imediat, Ellery! Pe măsură ce sosesc.

– Nu te întreb nimic, Ben, dar grozav aş dori să te sondez...

– Eşti suspicios? pufni Reich.

– Nu. Doar curios.

– Vezi să nu mori de curiozitate!

Pe când Reich părăsi cabina, îl acostă un bărbat cu un aer de zel stupid.

– Oh, domnul Reich! Ce noroc că v-am întâlnit! Am aflat despre „Sanctuar” şi m-am gândit că un interviu cu iniţiatorul acestui inedit gest de caritate ar...

„Ce noroc că v-am întâlnit!” Individul era faimosul reporter-sondator al ziarului „Critical Industrial”. Probabil îl urmăriseră şi... **Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.**

– Fără comentarii, mormăi Reich. Opt, sir; şapte, sir; şase, sir; cinci...

– Ce episod din copilăria dumneavoastră v-a determinat să puneţi la dispoziţia cetăţenilor această...

Patru, sir; trei, sir; doi, sir; unu...

– A existat, cândva, o clipă când n-aţi ştiut ce să faceţi? V-a înspăimântat moartea? V-a...

Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

Reich plonjă într-un Jumper public şi scăpă.

Tate către Reich: Poliţia îl caută realmente pe Graham. Toţi cei din Laboratorul lor au fost trimişi după agentul de evaluare. Dumnezeu ştie ce fir urmăreşte Powell, dar e departe de tine. Cred că te afli într-o poziţie tot mai sigură.

Reich către Tate: Nu, până nu găsesc fata!

Marcus Graham nu lăsase nicio adresă şi era căutat de o jumătate de duzină de stângaci roboţi urmăritori, scoşi din laboratoarele poliţiei. Erau dirijaţi de tot atât de

stângacii lor inventatori, prin întreg sistemul solar. Între timp, Marcus Graham ajunsese pe Ganymede, unde Powell îl descoperi la o licitație de cărți străvechi, licitație condusă de un acționar sondator. Cărțile făceau parte din fondul Drake, moștenit de Ben Reich de la mama sa. Apăruseră în mod neașteptat pe piață.

Powell discută cu Graham în holul sălii de licitație, în fața unei ferestre de cristal ce dezvăluia tundra arctică a lui Ganymede, sub cerul negru, pe jumătate acoperit de discul roșu-închis al lui Jupiter. Apoi, prefectul luă „Paișpe-zile“ înapoi spre Pământ și Potlogarul Abe căzu în mrejele unei drăguțe stewardese. Când sosi la cartierul său general, Powell nu arăta a om fericit, iar Wynken, Blynken și Nod avură din plin de lucru.

Powell către echipă: Nicio speranță. Nu știu de ce Reich s-a mai deranjat să-l trimită pe Graham cu licitația asta tocmai pe Ganymede.

Beck către Powell: Ce-i cu cartea de jocuri?

Powell către Beck: Reich a cumpărat-o, a evaluat-o și-a trimis-o cadou. Era deteriorată și singurul joc pe care-l putea alege Maria era „Sardeluța“. Până acum n-avem nimic pentru Moise ca să-l acuze pe Reich. Știu eu cum le merge mintea mașinilor ăstora... La dracu' ! Unde-i fata?

Trei subofițeri de poliție fuseseră trimiși, succesiv, la domnișoara Duffy Wyg& și reveniră la uniforme acopeți de dizgrație. Când, în cele din urmă, Powell ajunse la ea, era în toiul Balului „4000“. Domnișoara Wyg& era mai mult decât încântată să vorbească.

Powell către echipă: Am discutat cu Ellery West de la Monarch și el sprijină versiunea domnișoarei Wyg&. West s-a plâns de proliferarea jocurilor de

noroc, iar Reich a cumpărat un psicântec, pentru a stăvili tendința. Se pare că blocajul mental i-a fost imprimat accidental. Dar ce se aude cu arma folosită împotriva paznicilor? Și ce-i cu fata?

Răspunzând criticilor usturătoare și chicotelilor abia înăbușite, comisarul Crabbe ținut o conferință de presă în exclusivitate și declară că laboratoarele poliției descoperiseră o nouă tehnică de investigație, ce avea să soluționeze cazul lui D'Courtney în douăzeci și patru de ore. Era vorba de analiza fotografică a purpurii vizuale din ochii cadavrului, care avea să ofere imaginea asasinului. Cercetătorii în domeniul rodopsinei fuseseră convocați la sediile locale ale poliției.

Nedorind să riște interogarea lui Wilson Jordan, fiziologul care preparase ionizatorul cu rodopsină al lui Monarch, Reich îi telefonă lui Keno Quizzard și puse la cale o metodă de îndepărtare de pe Pământ a doctorului Jordan.

– Am o proprietate pe Callysto, spuse Reich. Renunț la titlu și-o scot la vânzare. O să am grijă s-o ia Jordan.

– Vrei să-i spun eu asta? întrebă Quizzard, cu vocea lui ursuză.

– Nu, Keno. Nu trebuie să lăsăm urme. Sună-l pe Jordan. Fă-l curios. Lasă-l să descopere singur.

Ca urmare a acestei conversații, o persoană anonimă, cu glas morocănos, îi telefonă lui Wilson Jordan, încercând să-i trezească interesul în achiziționarea, pentru o sumă modestă, a proprietății Drake de pe Callysto. Oferta îi păru dubioasă lui Jordan, care nu auzise niciodată de proprietatea Drake, și de aceea își consultă avocatul. Fu informat că devenise probabilul moștenitor al unei jumătăți de milion de credite. Peste o oră, fiziologul uluit pleca spre Callysto.

Powell către echipă: L-am adus pe omul lui Reich în câmp deschis. Jordan trebuie să fie cel cu rodopsină.

Este singurul fiziolog oculist care a dispărut după conferința lui Crabbe. Trimiteți-i vorbă lui Beck să-l urmărească pe Callysto și să se ocupe de el. Ce se aude cu fata ?

Între timp, partea reală a operațiunii Dur & Moale avansa treptat. Pe când atenția lui Reich era atrasă de țipetele Mariei Beaumont, un tânăr și strălucit avocat al cabinetului juridic Monarch fusese ademenit cu abilitate pe Marte și reținut acolo, sub acuzația reală, deși desuetă, de imoralitate. O sosie perfectă a avocatului veni să lucreze în locul său.

Tate către Reich: Verifică-ți consilierii juridici. Nu pot pătrunde acolo, dar ceva e-n neregulă. E periculos.

Sub pretextul unei verificări generale, Reich aduse un Esper 1 și descoperi substituirea. Îl sună apoi pe Keno Quizzard. Crupierul cel orb angajă un reclamant, care acuză avocatul fals de șicane. Astfel cariera dublurii în Monarch luă sfârșit în mod legal și fără complicații.

Powell către echipă: La dracu'! Am fost descoperiți. Reich ne trânteste toate ușile în nas... Dur & Moale! Aflați cine spionează pentru el. Și găsiți fata !

În vreme ce polițistul cu chip de mongol iscodea Turnul Monarch, unul dintre savanții de acolo, grav rănit cu puțin timp în urmă, într-o explozie de laborator, părăsi spitalul cu o săptămână mai devreme și reveni la lucru. Avea fața acoperită cu bandaje, însă era dornic de muncă. Acesta era adevăratul spirit Monarch!

Tate către Reich: În sfârșit, am descoperit ! Powell nu-i naiv. Își desfășoară investigațiile pe două planuri.

Neglijează-l pe cel evident! Caută-l pe cel de desubt. Am aflat ceva despre un spital. Verifică!

Reich verifică. După trei zile, îl chemă pe Keno Quizzard. Monarch fu prădat de platină de laborator în valoare de 50 000 de credite, iar în timpul jafului, Camera Interzisă fu distrusă. Recent-revenitul-la-muncă savant fu demascată ca impostor, acuzat de complicitate și predat poliției.

Powell către echipă: Înseamnă că nu vom putea dovedi niciodată că Reich a obținut rodopsină din propriile lui laboratoare. Cum Dumnezeu ne-a descoperit? Să nu putem face chiar nimic? Unde-i fata?

Pe când Reich râdea de stupidele investigații ale roboților pe urmele lui Marcus Graham, primul său adjunct îl întâmpina pe Inspectorul Financiar Continental, un Esper 2, sosit pentru o mult-amânată verificare a registrelor lui Monarch Utilities & Resources. Una dintre noutățile echipei Inspectorului era o steno-sondator, care scria rapoartele șefului ei. Era expertă în rapoarte – rapoarte de poliție, în principal.

Tate către Reich: Mă pune pe gânduri echipa Inspectorului. Nu risca nimic.

Reich rânji și lăsa registrele publice pe mâna Inspectorului. Apoi îl trimise pe Hassop, șeful Codurilor, în concediul promis, pe Spaceland. În afara aparatelor fotografice, Hassop avea asupra lui o casetă cu un film. Casetă conținea registrele secrete ale lui Monarch și era sigilată cu termită, distrugând filmul dacă nu era deschisă într-un anumit fel. Singura copie a filmului se afla în seiful invulnerabil din locuința lui Reich.

Powell către echipă: Și cu asta, basta! Puneți doi oameni după Hassop: Dur & Moale. Deține probabil documente importante, așa că Reich l-a acoperit perfect. La dracu', n-am găsit nimic! O spun eu, o s-o spună și Moș Moise, și-o știți și voi. Pentru Dumnezeu! Unde-i fata aia?

Precum o planșă anatomică a sistemului sanguin, colorat în roșu pentru artere și albastru pentru vene, lumea interlopă și lumea legii își întindeau rețelele. Din sediile Ghildei, spre instructori și studenți, la familiile lor, la prieteni, la prietenii prietenilor, la cunoștințe întâmplătoare și la parteneri de afaceri. Din cazinoul lui Quizzard, de la crupieri la jucători, la oameni de încredere, la gran-guri grei, la hoți modești, la vagabonzi, drogați, până la amestecul ciudat de semiescroci și aproape cinstiți.

Vineri dimineată, Fred Deale, Esper 3, se trezi, coborî din pat, făcu un duș, luă micul dejun și plecă la slujbă. Era șeful pazei de la etajul Băncii de Schimb Marte, de pe Maiden Lane. Oprindu-se să-și cumpere un tichet de transbordare pe Pneumatic, pălăvrăgi cu o Esper 3 de la ghișeul de informații, care-i spuse despre Barbara D'Courtney. Fred memoră imaginea TP transmisă de funcționară. Era un chip înrămat în semne de operațiuni bancare.

Vineri dimineată, Snim Asj se trezi de urletele proprietăresei sale, Chooka Frood, care-i solicita chiria.

– Ce dracu', Chooka, mormăi Snim. Ș-așa faci o avere cu zăbăuca aia blondă de-ai găsit-o, tu știi cum... Ai o mină d-aur în pivniță... Ce mai vrei de la mine?

Chooka Frood îi explică lui Snim că: A) Fata cu părul blond nu era zăbăucă. Era un medium autentic. B) Ea (Chooka) nu avea o casă de rendez-vous. Era o prezicătoare autorizată. C) Dacă el (Snim) nu aducea chiria pe ultimele șase săptămâni, ea (Chooka) îi putea

prezice viitorul cu multă ușurință. Snim avea să locuiască afară, pe caldarâm.

Bărbatul coborî din pat și, deja îmbrăcat, ieși în oraș să facă rost de câteva credite. Era prea devreme să meargă la Quizzard și să se lipească de niște fraieri cu lovele. Încercă să facă un blat pe Pneumaticul spre centru, dar fu zvârlit afară de sondatorul de schimb, așa că porni pe jos. Până la prăvălia lui Jerry Church era cam mulțisor de mers, dar Snim lăsase acolo o pianină de buzunar din aur și perle, și spera să obțină de la Church un alt avans.

Cămătarul nu se afla acolo, și asistentul lui nu putea face nimic pentru Snim. Flecăriră dcspre una, despre alta. Snim povesti de nenorocita de proprietăreasă, care-l bătea zilnic la cap cu mediumul descoperit de ea, continuând totuși să-l mulgă, deși afacerile îi mergeau din plin. Asistentul cămătarului nu se înduioșă însă nici măcar atât cât să-i ofere o cafea și Snim plecă.

Când Jerry Church reveni în prăvălie, pentru o scurtă pauză în căutarea sa disperată după Barbara D'Courtney, asistentul îi povesti despre vizita lui Snim și conversația avută. Church îi citi în minte amănuntele discuției. Tremurând de emoție, se împletici spre telefon și-l sună pe Reich, dar nimeni nu știa unde se află acesta. Church răsuflă adânc și formă numărul lui Keno Quizzard.

Între timp, Snim devenise tot mai neliniștit. Din agitația lui se născu hotărârea prostească de a-l fraieri pe clientul vreunei bănci. Se îndreptă către Maiden Lane și examinează băncile din jurul lui Bomb Inlet. Nu era prea inteligent și comise eroarea de-a alege drept zonă de acțiune Banca de Schimb Marte. Părea învechită și provincială. Snim nu învățase că numai instituțiile puternice și eficiente își pot permite să aibă un aspect de mâna a doua.

Intră în bancă și traversă sala uriașă, până la șirul de mese așezate vizavi de ghișeele casierilor, de unde șterpeli

un teanc de foi de depuneri și un toc. Pe când părăsea banca, Fred Deal privi după el, apoi își chemă oamenii:

– Îl vedeți pe vagabondul acela mititel? Arată spre Snim, care tocmai ieșea pe ușă. Este gata de escrocheria cu casierul.

– Vrei să-i facem vânt, Fred?

– Ce rost are? O să-ncerce în altă parte. Lăsați-l să-și facă treaba. Îl înhățăm după ce ia banii. Când avem dovada, îl ascundem pentru totdeauna. Kingstonul e plin de celule goale.

Fără să aibă habar de toate acestea, Snim dădea târcoale băncii, urmărind atent ghișeele casierilor. Un individ mătăhălos retrăgea bani de la ghișeul 2. Casierul îi înmâna teancuri groase de bancnote. Ăsta era fraierul! Snim își dezbracă iute haina, suflecă mânecile cămășii și-și înfipse tocul după ureche.

Când fraierul ieși, numărându-și banii, Snim se strecură pe lângă el și-l bătu pe umăr.

– Scuzați-mă, domnule, rosti el pe un ton grav. Sunt de la ghișeul Z. Mă tem că funcționarul nostru a făcut o greșală și v-a numărat mai puțin. Sunteți amabil să reveniți, pentru a lămuri situația? Agită teancul de foi de depuneri, apucă grațios teancul de bancnote din mâna individului și se răsuci spre intrarea băncii. Pe aici, domnule, adăugă politicos. Mai trebuie să primiți o sută.

În vreme ce bărbatul, uluit, pornea după el, Snim se pierdu în mulțimea din sală și se îndreptă către o altă ușă laterală. Până ce idiotul avea să înțeleagă ce se întâmplase, el urma să fie departe. În acel moment, o mână de oțel îl înhăță de gât. Fu răsucit și dădu ochi în ochi cu unul dintre paznicii băncii. Într-o clipă, lui Snim îi trecură prin minte: luptă, fugă, mită, implorare, spitalul Kingston, cățeaua de Chooka Frood și nebuna ei blondă, pianina și noul ei proprietar... Apoi se prăbuși și începu să plângă.

Paznicul sondator îl împinse unui alt gardian și strigă:

- Luați-l, băieți! Eu m-am făcut de-o avansare!
- E vreo recompensă pentru tipul ăsta, Fred?
- Nu pentru el. Pentru ceea ce are în cap. Trebuie să telefonez la Ghildă!

Vineri după-amiază, aproape în același moment, Ben Reich și Lincoln Powell primiră aceeași informație: „Fată corespunzând descrierii Barbarei D’Courtney. Adresa: Prezicătoarea Chooka Froot, Bastion West Side, numărul 99.”

Bastion West Side, faimosul ultim bastion din Asediul New York-ului, era acum monument de război. Cele cinci hectare de ruine continuau să fie păstrate drept avertisment, amintind de demența ce produsese ultima conflagrație. Dar, ca întotdeauna, ultima conflagrație se dovedise a fi penultima, iar clădirile dărâmate și străzile pustiite din Bastion West Side alcătuiau acum cartierul vagabonzilor.

Numărul 99 fusese o fabrică de ceramică. În timpul războiului, un lanț de explozii afectase depozitele ei, care conțineau mii de recipiente, topindu-le într-un curcubeu nebun, asemănător reproducerii unui crater lunar. Pete mari de purpuriu, malahit, violet, ocru și galben-crom se întinseseră pe pereții din piatră. Pâraie de portocaliu, stacojiu și purpură imperială răbufniseră prin ferestre și uși, acoperind cu dâre largi străzile și ruinele din preajmă. Clădirea devenise Casa Curcubeului, proprietatea Chookei Froid.

Etajele superioare fuseseră cârpite și împărțite într-o mulțime de odăițe, într-atât de complicate și de întortocheate, încât numai Chooka se descurca în acest labirint, ba uneori chiar și ea se mai rătăcea. Puteai trece dintr-o cămăruță în alta pe neobservate, scăpând astfel din plasa

cele mai amănunțite razii. Proprietatea respectivă îi aducea Chookei însemnate profituri anuale.

Etajele inferioare adăposteau celebrul club Frab al Chookei, unde, pentru o sumă corespunzătoare, o profesionistă cam trecută satisfăcea binecunoscutele vicii ale înfometaților și, în funcție de ocazie, inventa altele noi, pentru cei sastisiți. Însă afacerea cu adevărat bănoasă fusese inspirată de subsolul clădirii.

Exploziile din timpul războiului, care transformaseră clădirea într-un crater de curcubeie, topiseră și materialele ceramice, metalul, sticla și plasticul vechii fabrici; o masă vâscoasă cursese prin podele, oprindu-se la nivelul cel mai de jos și solidificându-se acolo, într-o podea sclipitoare, cu o structură cristalină, fosforescentă, straniu de vibrantă și cântătoare.

O incursiune în Bastion West Side își merita riscul. Îți croiai drum prin străduțele întortocheate, până ajungeai la dâra portocaliu-închis ce indica ușa Casei Curcubeului. La intrare te întâmpina un individ grav, într-un costum protocolar din secolul XX, care te întreba: „Frab sau Fortuna, domnule?” Dacă răspundeai „Fortuna”, erai condus la o ușă de cavou, unde plăteai o sumă exorbitantă și ți se înmâna o lumânare cu fosfor. Ținând-o cu grijă, coborai o scară abruptă din piatră. Jos, scara cotea brusc și te trezeai dinaintea unui subsol lung și larg, boltit, cu aspectul unui lac de foc cântător.

Pășeai pe suprafața lacului. Aceasta era netedă și avea aspect sticlos. Dedesubtul ei pâlpâia un pastel de aurore boreale. La fiecare pas, cristalul zumzăia acorduri dulci și grave, aidoma tonurilor prelungi ale clopotelor din bronz. Chiar dacă rămâneai nemișcat, podeaua continua să cânte, răspunzând vibrațiilor de pe străzi.

De jur împrejurul podelei, pe bănci de piatră, erau așezați ceilalți căutători ai norocului, fiecare ținând o faclă cu fosfor. Îi priveai, tăcuți și uimiți, și, brusc, îți dădeai seama

că semănau cu niște sfinți strălucind în aura podelei; și răsunau precum niște sfinți, trupurile lor ținând isonul. Lumânările păreau stele pe cerul unei nopți geroase.

Te alăturai tăcerii pulsatoare, arzătoare și stăteai nemiscat până când, în cele din urmă, răsuna clinchetul unui clopoțel din argint. Podeaua relua rezonanța aceea, și relația stranie între imagine și sunet determina o arteziană de culori scânteietoare. După aceea, în mijlocul podelei apărea Chooka Froot, înveșmântată într-o cascadă de muzică înflăcărată.

– Și-atunci, bineînțeles, iluzia se destramă, își șopti Lincoln Powell.

Privi fața aspră a femeii: nasul lătareț, ochii plați, gura zbârcită. Culorile pâlpâiau în jurul feței, dar nu puteau ascunde faptul că, deși înzestrată cu ambiție, ingeniozitate și rapacitate, era complet lipsită de sensibilitate și perspicacitate.

– Poate știe să joace teatru, murmură, plin de speranță, prefectul.

Chooka rămăsese în mijlocul încăperii, semănând cu o Meduză vulgară, apoi înălță brațele într-un gest pe care-l dorea inspirat.

– Nu, nu știe, decise Powell.

– Am venit la voi, intonă Chooka cu o voce răgușită, ca să v-ajut să priviți în adâncul inimilor voastre. Priviți-vă sufletele, voi care-i căutați... Ezită, apoi continuă: Tu, care vrei să te răzbuni pe bărbatul numit Zerlen, de pe Marte... Pentru iubirea unei femei de pe Callysto... Pentru creditele unchiului bogat din Paris...

– **La dracu'! Femeia asta-i sondator!**

Chooka încremeni cu gura căscată.

– **M-auzi, nu-i așa? Chooka Froot?**

Răspunsul telepatic sosi în fragmente înspăimântate. Era evident că însușirea ei naturală nu fusese educată niciodată.

– Ce?... Cine? Care... ești?

Grijuliu, de parcă ar fi vorbit cu un copil E 3, Powell pronunță:

– Numele: Lincoln Powell. Ocupația: Prefect de poliție. Scopul: Interogarea fetei Barbara D’Courtney. Am auzit că participă la spectacolul tău.

Transmise o imagine a fetei.

Modul în care Chooka încerca să blocheze era patetic.

– Ieși... afară! Afară! Afară de-aici! Ieși! Ieși afară! Afară...

– De ce n-ai venit la Ghildă? De ce n-ai luat legătura cu noi?

– Ieși! Pleacă de-aici! Pleacă, sondatorule!

– Și tu ești sondator. De ce nu ne-ai lăsat să te instruiim? Ce fel de viață e asta pentru tine? Tranca-fleanca... Le citești mințile fraierilor și faci pe prezicătoarea. Te așteaptă o muncă adevărată, Chooka.

– Bani mulți?

Powell izbuti să-și înfrâneze exasperarea. Nu era furios pe Chooka. Era furios pe forța implacabilă a evoluției, care insista să-i dăruiască omului tot mai multe puteri, fără să-i cauterizeze acele vicii străvechi ce-l opreau să le întrebuițeze așa cum ar fi trebuit.

– Despre asta o să vorbim mai târziu. Unde-i fata?

– Ce fată? Nu există nicio fată!

– Lasă teatrul, Chooka! Citește clienții împreună cu mine. Țapul ăla bătrân, obsedat de femeia cu ochii roșii... Powell îl explora ușurel: A mai fost pe-aici. Așteaptă intrarea Barbarei D’Courtney. Ai îmbrăcat-o în paiete. O vei aduce peste o jumătate de oră. Îi place de ea. Când aude muzica, intră în transă. Are rochia despicată și el e înnebunit după asta. Are...

– E nebun! Niciodată...

– Și femeia înșelată de Zerlen? A văzut și ea fata. Crede în ea. O așteaptă. Unde-i fata, Chooka?

– Nu!

– Văd... La etaj. Unde anume, Chooka? Nu încerca să mă blochezi, sunt un E 1... văd... Nu mă poți deruta. A patra cameră la stânga, după colț. Ai un labirint complicat, acolo, sus, Chooka. Să-l mai văd o dată, să nu greșesc...

Neajutorată și îngrozită, Chooka se scutură brusc:

– Pleacă de-aici, copoi blestemat! Pleacă dracu' de-aici!

– Scuzați-o, vă rog, rosti Powell. Am plecat.

Se ridică și părăsi încăperea.

Întreaga investigație telepatică avusese loc în secunda când Reich pășea de pe a nouăsprezecea treaptă pe a douăzecea, coborând spre subsolul Chookei Froom. Reich auzi țipetele furioase ale femeii și replica lui Powell. Se întoarse și fugi pe scări, în sus.

Trecând pe lângă portar, îi aruncă un sovereign și-i șopti:

– N-am fost aici, ai înțeles?

– Aici nu-i niciodată nimeni, domnule Reich.

Făcu un raid rapid prin încăperile Clubului Frab. Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Neliniști, tensiuni și disensiuni au început. Împinse fetele care-l solicitau în cele mai felurite chipuri, se închise într-o cabină telefonică și tastă BD-12232. Pe ecran apăru figura neliniștită a lui Church.

– Ce-i, Ben?

– Ne-am ars! Powell e-aici.

– Dumnezeu!

– Unde dracu-i Quizzard?

– Nu-i acolo?

– Nu-l pot localiza.

– Credeam că-i în subsol. A...

– În subsol era Powell, citind-o pe Chooka. Poți fi sigur că amicul Quizzard nu era acolo. Dar unde poate fi?

– Nu știu, Ben. A plecat cu nevastă-sa și...

– Ascultă-mă, Jerry! Powell trebuie să fi aflat unde-i fata. Am la dispoziție cel mult cinci minute ca să i-o iau înainte. Quizzard ar fi trebuit să facă asta. Nu-i în subsol. Nu-i nici în Frab. A...

– O fi la etaj...

– La asta mă gândeam și eu. Există vreo scurtătură spre labirintul ăla? Un drum rapid, ca s-o iau înaintea lui Powell?

– Dacă a citit-o pe Chooka, Powell a aflat și despre scurtătură.

– Știu, fir-ar al naibii! Dar poate n-a făcut-o. Poate se concentra asupra fetei. Trebuie să-ncerc orice șansă.

– Înapoia scării principale există un basorelief din marmură. Răsucește spre dreapta capul femeii. Peretele glisează și dezvăluie ușa unui Pneumatic vertical.

– Bine!

Reich închise telefonul, ieși din cabină și alergă către scara principală. O ocoli, găsi basorelieful, răsuci cu sălbăticie capul femeii și urmări peretele alunecând. Apăru o ușă din oțel. Lângă prag era montat un panou cu butoane. Apăsă pe ACOPERIȘ, deschise ușa și păși în cabină. Imediat, sub tălpi îi apăru o placă metalică și, în șuieratul de presiune al aerului, fu ridicat opt etaje, până la nivelul cel mai de sus. Un stop magnetic opri placa. Reich deschise ușa cabinei și ieși.

Se afla pe un coridor ce cobora sub un unghi de vreo treizeci de grade, după care cotea la stânga. Pereții erau tapetați cu pânză. Din loc în loc, plafonul era iluminat cu globuri mici, tremurătoare, de radon. În lungul coridorului se înșirau, pe ambele părți, uși închise.

– Quizzard! strigă Reich.

Niciun răspuns.

– Keno Quizzard!

Nimic.

Reich alergă câțiva metri, pe coridor, și deschise o ușă la întâmplare. Pătrunse într-o cămăruță îngustă, ocupată în întregime de un pat oval. Sări peste pat și căzu. Se târî pe salteaua din spumă de plastic către ușa din peretele opus, o deschise și ieși. Nimerise pe un palier. Câteva trepte coborau spre o anticameră rotundă, în jurul căreia se aflau mai multe uși. Bărbatul se rostogoli în jos pe trepte, se opri să-și tragă răsuflarea și examinează pe rând ușile.

– Quizzard! strigă din nou. Keno Quizzard!

Se auzi o replică înăbușită. Reich se răsuci pe călcâie, alergă spre o ușă și o deschise. O femeie, cu ochii colorați chirurgical în roșu, stătea în prag și el se izbi de ea. Femeia izbucni în râs, ridică pumnii și-l lovi în față. Orbit și zăpăcit, Reich se retrase din fața ei, pipăi ușa cu spatele, dar greși și apucă altă clanță, deoarece nu ieși în foaierul circular. Călcâiele îi nimeriră pe un prag din plastic. Se prăbuși pe spate, trăgând ușa după el în cădere și se izbi cu ceafa de muchia unui radiator din porțelan.

Când își recăpătă cunoștința, văzu înaintea sa ochii furioși al Chookei Froot.

– Ce dracu' cauți-n camera mea? zbieră Chooka.

Reich sări în picioare.

– Unde-i?

– Ieși dracu' d-aici, Ben Reich!

– Te-am întrebat unde-i? Barbara D'Courtney!
Unde-i?

Chooka întoarse capul și strigă:

– Magda!

În cameră intră femeia cu ochii roșii. Ținea în mână un pistol neuronice și continua să râdă, însă arma era atințită spre capul lui Reich.

– Dă-l afară, rosti Chooka.

– Vreau fata, Chooka! O vreau înainte ca Powell s-ajungă la ea. Unde-i?

– Dă-l afară, Magda!

Cu dosul mâinii, Reich o izbi pe Magda peste ochi. Femeia căzu pe spate, scăpă pistolul și se rostogoli într-un colț, continuând să râdă. Reich o ignoră. Luă arma și-o lipi de tâmpla Chookei.

– Unde-i fata?

– Du-te dracu', idio...

Bărbatul apăsă trăgaciul pe prima poziție. Radiația încărcă sistemul nervos al Chookei cu un curent de joasă inducție. Femeia încremeni, apoi începu să tremure. Pielea îi strălucea de transpirație, dar ea continua să scuture din cap. Reich trecu trăgaciul pe poziția a doua. Trupul Chookei fu azvârlit în agonia oaselor frânte. Ochii i se bulbucaseră. Din gâtleej îi ieșeau gemetele răgușite ale unui animal torturat. Reich o menținu așa cinci secunde, după aceea întrerupse curentul.

– Poziția a treia e mortală, spuse el. Doamna Moarte. Nu-mi pasă deloc de tine, Chooka. Oricum, dacă nu găsesc fata, sunt bun de Demolare. Unde-i?

Chooka era aproape complet paralizată.

– Afară..., bolborosi ea. A patra cameră.... La stânga... După colț.

Reich o lăsă să cadă. Traversă dormitorul, ieși pe ușa indicată și ajunse la o scară spiralată. Sui, dădu colțul, numără ușile și se opri înaintea celei de-a patra, pe stânga. Ascultă. Niciun sunet. Izbi ușa și intră. Un pat gol, un dulap gol, o măsuță de toaletă, un scaun.

– Dumnezeu! exclamă el.

Păși spre pat. Părea că nu fusese utilizat. Înainte de-a părăsi încăperea, trase un sertar al măsuței. Conținea un capot din mătase albă și un obiect de oțel ruginit, asemănător unei flori a răului. Era arma crimei: pistolul.

– Doamne! icni Reich. Oh, Doamne!

Apucă pistolul și-l examinează. Cartușele continuau să fie în încărcător. Cel care-l ucisese pe D'Courtney era tot la locul lui, sub percutor.

– Încă nu-i rost de Demolare, murmură bărbatul, încă nu... Băgă arma în buzunar. În momentul acela, auzi un hohot îndepărtat... și răutăcios. Râsetul lui Quizzard.

Reveni iute la scara în spirală și se conduse după hohote, până la o ușă capitonată, atârând deschisă în balamale de bronz. Înălță pistolul neuronc, îl fixă pentru doza mortală și trecu pragul. Șuierând ușor, ușa se închise înapoia lui.

Se afla într-o odăiță rotundă, cu pereții și plafonul capitonate în catifea neagră. Podeaua era din cristal transparent și, prin ea, Reich putea zări budoarul aflat la nivelul inferior. Era Camera Obscură a Chookei.

În budoar, Quizzard stătea într-un fotoliu adânc, ochii săi orbi strălucind excitați. Fata îi era așezată în poale, îmbrăcată cu o rochie din paiete, despicală în față. Nu clintea; părul blond strălucea, iar ochii negri și adânci priveau liniștiți în depărtare, în vreme ce crupierul o mângâia cu brutalitate.

– Cum arată? se auzi limpede glasul lui. Ce simte?

Se adresase unei femei micuțe, cu aspect comun, rezemată de perete în fața lui, cu o expresie de agonie pe chip. Era soția lui Quizzard.

– Cum arată? repetă orbul.

– Nu știe ce se întâmplă, răspunse femeia.

– Știe, strigă Quizzard. Nu-i chiar atât de nebună. Nu-mi spune că nu știe ce se-ntâmplă! Hristoase! Dac-aș avea ochi!

– Eu sunt ochii tăi, Keno, rosti femeia.

– Atunci, privește pentru mine și spune-mi.

Reich înjură și îndreptă pistolul spre capul crupierului. Putea ucide prin podeaua de cristal. Putea ucide prin orice material. În clipa aceea, în budoar intră Powell.

Femeia îl zări imediat și țipă:

– Fugi, Keno! Fugi!

Sări de la locul ei, repezindu-se către prefect, cu degetele rășchirate. Apoi se împiedică și căzu. Se părea că leșinase, deoarece nu mai mișcă. În momentul când Quizzard se ridică din fotoliu, ținând fata în brațe și privind în gol, Reich înțelese că prăbușirea femeii nu fusese un accident; imediat după aceea, orbul căzu și el pe dușumea. Fata îi alunecă din brațe și rămase în fotoliu.

Nu exista nicio îndoială: Powell îi doborâse la nivel TP și, pentru prima dată în decursul confruntării lor, Reich simți teama... teama fizică. Ridică iarăși pistolul și-l aținti spre capul sondatorului, în vreme ce acesta se apropia de fată.

– Bună seara, domnișoară D’Courtney, rosti Powell.

– Adio, domnule Powell, murmură Reich și încercă să-și oprească tremurul brațului.

– Sunteți teafără, domnișoară D’Courtney? reluă Powell. Când fata nu-i răspunse, se aplecă și privi expresia ei pierdută. Îi atinse mâna și repetă: Sunteți teafără, domnișoară D’Courtney? Domnișoară D’Courtney! Aveți nevoie de ajutor?

La auzul cuvântului „ajutor“, fata încremeni și deveni atentă. Sări după aceea în picioare și trecu pe lângă Powell. Se opri brusc și, întinzând mâna, apucă o clanță imaginară. O apăsă, deschise ușa inexistentă și se năpusti înaintea, cu părul blond fluturându-i și cu ochii negri dilatați de spaimă... O străfulgerare de o frumusețe sălbatică.

– Tată! țipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Fugi câțiva pași, apoi se opri și se retrase, parcă evitând pe cineva. Sări în stânga și descrie un semicerc, strigând îngrozită:

– Nu! Nu! Isuse Hristoase! Tată!

Alergă iarăși, dar se opri, luptându-se cu niște brațe nevăzute. Se zbătu, țipând, după aceea încremeni și-și duse palmele la urechi, de parcă ar fi auzit un sunet asurzitor. Căzu în genunchi și se târî, gemând, pe podea. Se

opri din nou, ridică ceva de pe jos și rămase îngenunchată; chipul îi redevenise calm și inexpressiv.

Reich înțelesese pantomima. Fata descrisese moartea tatălui ei. O descrisese pentru Powell. Iar dacă acesta avea s-o citească...

Powell se apropie de ea și o ridică. Fata se sculă cu grația unei balerine și seninătatea unui somnambul. Sondatorul o cuprinse cu brațul după umeri și porni către ușă. Reich îl urmărea permanent, așteptând unghiul ideal de tragere. El era invizibil. Dușmanii lui, nesuspectând nimic, se aflau dedesubt – ținte ușoare. Putea câștiga dintr-o singură lovitură. Powell deschise ușa, apoi, brusc, trase fata, lipind-o de el, și se uită în sus. Reich își ținu respirația.

– Dă-i drumul! strigă Powell. Aici suntem! O singură lovitură pentru amândoi. Dă-i drumul!

Chipul lui ascuțit era mânios. Sprâncenele stufoase și negre atârnavau peste ochii întunecați. Timp de o jumătate de minut, privi în sus către invizibilul adversar, așteptând, urând, sfidând. În cele din urmă, Reich coborî ochii, ferindu-i.

Apoi Powell și fata ieșiră pe ușă, închizând-o îndărătul lor, iar Reich știu că lăsase ocazia să-i scape printre degete. Se găsea la jumătatea drumului spre Demolare.

Imaginați-vă un aparat de fotografiat cu o lentilă distorsionată într-un astigmatism violent, astfel încât poate înregistra numai aceeași imagine, mereu și mereu: scena șocului. Imaginați-vă un fragment dintr-un cristal înregistrator rupt în mod sălbatic, astfel încât poate reproduce numai aceeași frântură muzicală, mereu și mereu, o frântură pe care n-o poate uita.

– Se găsește în stadiul de reamintire isterică, explică doctorul Jeems, de la spitalul Kingston, adresându-se lui Powell și lui Mary Noyes, în sufrageria din casa prefectului. Răspunde la cuvântul-cheie, „ajutor“ și descrie o experiență teribilă.

– Moartea tatălui ei, spuse Powell.

– Ah?! Înțeleg... Pe lângă asta... Catatonie...

– Permanentă? întrebă Mary Noyes.

Doctorul Jeems păru surprins și revoltat. Era unul dintre cei mai capabili tineri din spitalul Kingston, în ciuda faptului că nu era sondator și era absolut devotat profesiei sale.

– În ziua de astăzi? Nimic nu este permanent, cu excepția morții fizice, domnișoară Noyes, iar în Kingston am început să ne ocupăm și de asta. Investigând moartea din punct de vedere simptomatic, am...

– Altă dată, doctore, îl întrerupse Powell. Avem treabă acum. Pot folosi fata?

– În ce fel?

– S-o citesc.

Jeems căzu pe gânduri.

– Nu văd de ce nu. I-am făcut Seriile Déjà Epruvé pentru catatonie, însă ele nu afectează...

– Seriile Déjà Epruvé? întrebă Mary.

– Un tratament nou, excepțional, rosti excitat Jeems. Inițiat de Gart... unul dintre sondatorii voștri. Pacientul intră în catatonie. Este o evadare. O fugă de realitate. Conștientul nu poate face față conflictului dintre lumea exterioară și propriul subconștient. Dorește să nu se fi născut niciodată. Încearcă să revină la stadiul de fetus. Înțelegi?

– Până aici, da, încuviință Mary.

– Bun... Déjà Epruvé este un vechi termen psihiatric de prin secolul al XIX-lea. Literal, înseamnă: „deja experimentat, deja încercat”. Mulți pacienți doresc atât de puternic un anumit lucru încât, în cele din urmă, dorința îi face să-și imagineze că actul respectiv s-a și petrecut. Pricepi?

– Stai puțin, începu Mary Noyes. Vrei să spui...

– S-o luăm altfel, o întrerupse Jeems. Să presupunem că dorești din tot sufletul să... să zicem să te măriți cu Powell și să întemeiezi o familie. Da?

Mary se înroși și încuviință cu o voce crispată:

– Da.

Powell de-abia își înfrâna pornirea de a-l pocni pe bineintenționatul și nătăflețul Normal.

– Bun, continuă acesta. Dacă-ți pierzi echilibrul, poți crede că ești căsătorită cu Powell și că aveți trei copii. Asta înseamnă Déjà Epruvé. Noi sintetizăm pentru pacient un Déjà Epruvé artificial. Transformăm în adevăr dorința catatonică de evadare. Facem să aibă loc experiența dorită de el. Disociem nivelurile cele mai de jos ale

minții, le trimitem în uter și le lăsăm să creadă că s-au născut din nou, într-o viață nouă. Ai înțeles?

– Da.

Mary încercă să zâmbească, recăpătându-și siguranța.

– La suprafața minții... În nivelurile conștiente, pacientul se dezvoltă din nou, însă mult accelerat. Pruncie, copilărie, adolescență, maturitate...

– Adică Barbara D’Courtney va fi precum un copil... va învăța să vorbească... să umble?...

– Da, da, da! O să dureze vreo trei săptămâni. La sfârșitul acestui interval va fi gata să accepte realitatea de care încearcă să scape. Ca să mă exprim așa, va crește până la propriul ei nivel. Bineînțeles, asta se petrece la nivelul conștient. Nu va fi atinsă mai profund. Dacă dorești, o poți sonda. Singurul necaz ar fi... că trebuie să arate extrem de speriată la nivelurile respective. Confuză... Vei avea necazuri până să obții ceea ce dorești. Bineînțeles, asta ți-e meseria și știi ce ai de făcut.

Jeems se ridică brusc.

– Trebuie să plec. Se îndreaptă spre ușă. Am fost încântat să vă pot ajuta. Dintotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu sondatorii. Nu-nțeleg actuala ostilitate a oamenilor față de voi... Părăsi odaia.

– Îmhî. O semnificativă notă finală.

– Ce voia să spună, Linc?

– Marele & bunul nostru prieten, Ben Reich. Reich susține o campanie anti-Esper. Știi... sondatorii sunt o castă, nu poți avea încredere în ei, nu vor fi niciodată patrioți, sunt complotiști interplanetari, mănâncă prunci Normali...

– Brr! Și mai finanțează și Liga Patrioților. E un tip periculos și dezgustător.

– Periculos, dar nu și dezgustător, Mary. Are farmec. Asta îl face de două ori mai periculos. Oamenii se așteaptă ca ticăloșii să arate ca atare și în exterior. În

sfârșit, poate că ne vom îngriji de Reich până nu-i prea târziu. Adu-o pe Barbara.

Mary coborî fata de la etaj și o așeză pe canapeaua joasă. Barbara stătea nemișcată, precum o statuie. Mary o îmbrăcase într-un costumaș albastru, alcătuit din bluză și pantalonași scurți, și-i pieptănase părul blond, legându-l într-o coadă de cal, cu o panglică bleumarin. Fata strălucea aidoma unei superbe păpuși din plastic.

– Superbă pe dinafară, distrusă pe dinăuntru...
Blestematul de Reich!

– Ce-i cu el?

– Ți-am spus, Mary. Eram atât de furios pe Chooka Frood, încât am trădat-o nenorocitului ăla roșcovan, Quizzard, și nevesti-sii. Iar când l-am sondat pe Reich la etaj, i-am aruncat-o în față. I-am...

– Ce i-ai făcut lui Quizzard?

– Șoc neurobazic. Vino odată prin laborator și o să-ți arătăm. Este ceva nou. Dacă devii E, te învățăm...
E ca pistolul neuronc.

– Mortal?

– Crezi c-am uitat Jurământul? Bineînțeles că nu!

– Cum l-ai putut citi pe Reich prin plafon?

– Reflexie TP. Camera Obscură avea legătură acustică cu cea de jos, iar microfoanele erau deschise. Greșeala lui Reich. Citeam totul și jur că de-abia așteptam să aibă curajul să tragă. Eram decis să-i aplic și lui un șoc și să termin odată cazul.

– De ce n-a tras?

– Nu știu, Mary. Nu știu. Credea că are toate motivele să ne ucidă. Se credea în siguranță... Nu știa nimic despre șoc, deși pesemne colapsul lui Quizzard îl avertizase... Dar n-a făcut-o.

– De teamă?

– Reich nu-i un laș. Nu-i e frică. N-a putut, și gata. Nu știu de ce. Poate data viitoare va fi altceva.

De asta o țin pe Barbara D'Courtney la mine. Aici e în siguranță.

– În Kingston ar fi mai bine păzită.

– Kingston nu-i îndeajuns de discret pentru ceea ce am eu de făcut.

– ?

– Acolo, în isteria fetei, este închisă povestea detaliată a crimei. Trebuie să ajung la ea... Încetul cu încetul. Când o voi obține, Reich va fi al nostru.

Mary se ridică.

– Exit Mary.

– Stai jos, sondator ! De ce crezi că te-am chemat ? Vei rămâne aici, cu fata. Nu poate fi lăsată singură. Voi două veți sta în dormitor. Eu îmi aranjez culcușul în birou.

– Termină, Linc ! Nu te mai preface. Ești stânjenit. Ia să vedem dacă pot trece dincolo de blocajul ăsta mintal...

– Ascultă...

– Nu, nu, domnule Powell ! Mary izbucni în râs. Deci, asta-i. Mă vrei drept damă de companie. Un termen victorian, nu-i așa ? Exact ca și tine, Linc. Perfect atavistic.

– Asta-i o minciună ! În anumite cercuri sunt recunoscut drept cel mai progresist...

– Imaginea asta ce mai e ? Aha ! Cavalerii Mesei Rotunde. Sir Galahad Powell. Și dedesubt mai e ceva. Am... Brusc se opri din râs și păli.

– Ce-ai găsit ?

– Las-o baltă !

– Ce-i, Mary ?

– Las-o baltă, Linc. Și nu-ncerca să mă citești. Dacă nici tu nu știi ce-i, mai bine să n-o afli de la mâna a doua. În special de la mine.

Un moment, o privi curios, apoi ridică din umeri.

– Bine, Mary. Atunci să ne-apucăm de treabă.

Se întoarse către Barbara D’Courtney și rosti:

– Ajutor, Barbara.

Imediat, fata încremeni pe canapea, cu o expresie de atenție. O testă cu delicatețe. Senzația așternuturilor... Un glas strigând înăbușit...

– Al cui glas, Barbara?

Adânc, în preconștient, ea răspunse:

– Cine ești?

– Un prieten, Barbara.

– N-am niciun prieten. Niciunul. Sunt singură.

Și era într-adevăr singură, alergând pe un coridor să deschidă o ușă, să pătrundă într-o cameră precum o orhidee și să vadă...

– Ce, Barbara?

– Un bărbat. Doi bărbați.

– Cine?

– Pleacă. Te rog, pleacă! Nu-mi plac glasurile. Un glas care strigă. Îmi strigă în urechi...

Și strigă, în timp ce instinctul spaimei o făcea să se lupte cu o figură neclară, care căuta s-o îndepărteze de tatăl ei. Se întoarse și dădu ocol.

– Ce face tatăl tău, Barbara?

– A... Nu. Tu nu ești de-aici. Suntem numai noi trei. Tata, eu, și...

Din nou, figura neclară. O străfulgerare a chipului. Atât.

– Privește din nou, Barbara. Figura alungită. Ochii mari. Nasul drept. Gura mică și senzuală. Ca o cicatrice. Acesta este bărbatul? Privește! Acesta este bărbatul?

– Da! Da! Da!

Apoi totul se întrerupse. Era iarăși îngenuncheată, ca o păpușă imobilă.

Powell își șterse transpirația și conduse fata înapoi, pe canapea. Era zguduit... chiar mai tare decât Barbara

D'Courtney. Isteria o ferea pe fată de impactul emoțional. El nu avea nicio pavăză. Împărtășea teroarea ei, oroaarea ei, tortura ei – gol și neprotejat.

– Era Ben Reich, Mary. Ai văzut și tu?

– N-am putut sta prea mult, Linc. Era prea dur pentru mine.

– Era Reich. Singura întrebare este: cum dracu' l-a omorât pe tatăl fetei? Cu ce armă? De ce nu s-a apărat bătrânul? Trebuie să încerc din nou, deși detest s-o chinui...

– Eu detest să te văd pe tine chinându-te.

– Trebuie.

Răsuflă adânc și rosti:

– Ajutor, Barbara.

Fata încremeni iarăși, cu o expresie de atenție. Sonda-torul pătrunse.

– Încetișor. Nu te grăbi. Ai tot timpul.

– Tot tu ești?

– Mă ții minte, Barbara?

– Nu, nu. Nu te știu. Pleacă!

– Dar fac parte din tine, Barbara. Alergăm împreună pe coridor. Vezi? Deschidem împreună ușa. Este mult mai ușor împreună. Ne ajutăm unul pe celălalt.

– Noi?

– Da, Barbara, tu și cu mine.

– Dar acum de ce nu mă ajuți?

– Cum, Barbara?

– Uită-te la tata! Ajută-mă să-l opresc. Să-l opresc. Să-l opresc! Ajută-mă să strig. Ajută-mă! Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Încă o dată, îngenunche ca o păpușă nemișcată.

Powell simți o mână sub braț și-și dădu seama că el nu trebuia să îngenuncheze. Încetișor, cadavrul din fața ochilor săi dispăru, odaia-orchidee dispăru, iar Mary Noyes se străduia să-l ridice.

– De data asta, tu ai fost primul, se sili ea să surâdă.

Bărbatul scutură din cap și vru s-o ajute pe Barbara D’Courtney, dar căzu înapoi pe podea.

– În regulă, Sir Galahad. Potolește-te.

Mary duse fata pe canapea. După aceea, se întoarse la Powell.

– Gata să primești ajutor sau crezi că nu-i ceva masculin?

– Cuvântul corect este „viril“. Nu-ți pierde timpul încercând să mă ridici. Puterea care-mi trebuie este cerebrală. Am încurcat-o...

– Ce-ai sondat?

– D’Courtney dorea să fie omorât.

– Nu se poate!

– Ba da. Din câte mi-am dat seama, s-ar putea să se fi sinucis în fața lui Reich. Amintirile Barbarei sunt confuze. Trebuie să lămuresc chestia asta. O să-l caut pe medicul lui D’Courtney.

– E Sam @kins. Săptămâna trecută s-a întors de pe Venus, cu Sally.

– Atunci, trebuie să plec într-acolo. Am timp să prind prima rachetă? Sună la Idlewild.

Sam @kins, Dr. E 1, câștiga 1 000 de credite pe oră de consultație. Se știa că Sam avea un venit anual de două milioane de credite, dar puțini cunoșteau și faptul că Esperul se ruina cu operele de binefacere. @kins era unul dintre luceferii planului educațional al Ghildei și liderul Grupului Ambient, care considera că abilitatea telepatică nu era o caracteristică înnăscută, ci mai degrabă o calitate latentă a fiecărui organism viu, calitate ce putea fi dezvoltată prin antrenament și instrucție corespunzătoare.

Drept rezultat, locuința lui, construită în deșertul strălucitor din apropierea Venusburgului, era suprasolicitată de pacienți. Sam invita pe toți cei din clasele cu venit scăzut să-și trateze problemele la el și, în timp ce o făcea, căuta să stimuleze la ei telepatia. Raționamentul lui era destul de simplu. Dacă, să presupunem, sondarea era o chestiune de dezvoltare a unor mușchi neutilizați, cauza era fie că majoritatea oamenilor fuseseră leneși, fie că nu avuseseră ocazia s-o facă. Dar când un individ traversează o criză, nu-și mai poate permite lenevia; iar Sam se afla acolo, reprezentând ocazia și antrenamentul specific. Deocamdată, strădaniile sale duseseră la descoperirea a doar 2% din Esperii latenți, dar el nu-și pierduse speranța.

Powell îl găsi în grădina stâncoasă a casei, distrugând cu vigoare flori de deșert, ferm convins că le îngrijea, și întreținând conversații simultane cu mai mulți indivizi nefericiți, care-l urmau aidoma unor marionete. Norii eterni ai Venusului radiau o lumină orbitoare. Capul chel al Esperului strălucea ca o pată roz. Pufnea și striga, atât la plante, cât și la clienți.

– La naiba! Nu-mi spune că-i o floare! E o buruiană! Crezi că nu recunosc o buruiană? Dă-mi săpăliga, Bernard.

Un omuleț în negru îi înmână săpăliga, rostind:

– Mă numesc Walter, doctore.

– Asta-i necazul tău, mormăi @kins, smulgând din sol o masă roșiatică. Aceasta își schimbă culorile, cu o isterie de curcubeu, și emise un scâncet acuzator, dovedind că nu era nici floare, nici buruiană, ci derutanta salcie-plângătoare venusiană.

@kins o privi nemulțumit, apoi se întoarse către omuleț:

– Escapism semantic, Bernard. Trăiești în termenii unei denumiri, ai unei etichete, nu ai obiectului. Asta-i evadarea ta din fața realității. De ce anume vrei să scapi, Bernard?

– Speram că-mi veți spune dumneavoastră, doctore, replică Walter.

Powell rămase tăcut, încântat de spectacol. Părea o ilustrație dintr-o Biblie străveche. Sam, un Mesia nervos, răstindu-se la discipolii săi umili. În jurul lor, rocile strălucind de siliciu răzbăteau printre plantele multicolore. Deasupra, sclipirea orbitoare, de sidef, iar pe fundal, atât cât puteai zări cu ochii, roșul, purpuriul și violetul deșertului planetar.

– Îmi amintești de roșcovană, pufni @kins către Walter/Bernard. De fapt, pe unde umblă curtezana aia?

O roșcată drăguță apăru lângă el, alintându-se:

– Aici sunt, doctore.

– Nu te mai umfla în pene pentru că te-am nimerit, se încruntă @kins la ea, apoi continuă la nivel TP: Ești încântată de tine pentru că ești femeie, așa-i? Pentru tine, fantezia asta-i un substitut al vieții. „Sunt o femeie“, îți spui. „Deci, bărbații mă doresc. Îmi ajunge să știu că mii de bărbați m-ar putea avea, dacă i-aș lăsa. Asta mă face reală.“ Prostii! Nu poți scăpa în felul ăsta. Sexul nu-i autoamăgire. Viața nu-i un decor. Virginitatea nu-i o apoteoză.

@kins așteaptă un răspuns, însă fata doar zâmbi, apropiindu-se.

– Niciunul dintre voi n-a auzit ce-am spus?! explodează el.

– Eu am auzit, dascăle!

– Lincoln Powell! Nu se poate! Ce cauți aici? De unde-ai apărut?

– De pe Terra, Sam. Am venit pentru o consultație și nu pot rămâne prea mult. Trebuie să mă întorc cu următoarea cursă.

– Nu puteai telefona prin Interplanetar?

– E complicat, Sam. Trebuie procedat ca între sonatori. E vorba de cazul D’Courtney.

– Oh! Ah! Hm! Bine. Vin imediat. Pune-ți ceva de băut. @kins emise un strigăt de avertizare: **SALLY! ȚINE-I COMPANIE!**

Unul dintre pacienții săi tresări și Sam se întoarse atâțat:

- Ai auzit ceva, așa-i?
- Nu, domnule doctor. N-am auzit nimic.
- Ba da. Ai recepționat o emisiune TP.
- Nu, domnule doctor.
- Atunci, de ce-ai tresărit?
- M-a mușcat o insectă.
- Nu-i adevărat, urlă @kins. În grădina mea nu există insecte! M-ai auzit strigând-o pe nevastă-mea. După aceea începu să răcnească: **MĂ PUTEȚI AUZI CU TOȚII! SĂ NU SPUNEȚI CĂ NU-I AȘA! NU VREȚI SĂ FIȚI AJUTAȚI? RĂSPUNDEȚI! HAIDEȚI! RĂSPUNDEȚI!**

Powell o găsi pe Sally @kins în sufrageria mare și răcoroasă a casei. Plafonul era deschis; pe Venus nu ploua niciodată. O cupolă din plastic asigură suficient adăpost înaintea cerului ce strălucea de-a lungul zilei venusiene, lungă de șapte sute de ore. Iar când noaptea de șapte sute de ore își începea gerul ucigaș, @kinșii împachetau și reveneau în apartamentul din Venusburg. Pe Venus, toată lumea trăia în cicluri de treizeci de zile pământene.

Sam năvăli în încăpere și deșertă o cană de apă din frigider.

– Zece credite înghițitura la bursa neagră, strigă el spre Powell. Știai asta? Pe Venus există o bursă neagră a apei. Și ce dracu' face poliția? În sfârșit... Știu că nu-i jurisdicția ta... Ce e cu D'Courtney?

Powell îi explică totul. Amintirile isterice ale Barbarei D'Courtney referitoare la moartea tatălui ei erau susceptibile de două interpretări. Fie Reich îl omorâse pe

bătrân, fie fusese martor la sinuciderea lui. Moș Moise avea să insiste asupra acestui aspect.

– Am înțeles. Răspunsul e afirmativ. D’Courtney voia să se sinucidă.

– Cum?!

– Se prăbușea. Nu se mai putea adapta. Regresa sub epuizarea emoțională și era la limita autodistrugerii. De asta m-am grăbit pe Terra, să-l opresc.

– Hmm! Asta-i o lovitură pentru mine, Sam. Și-atunci, și-ar fi putut sfărâma singur țeasta?

– Ce? Așa a murit?

– Da. Uite imaginea. Nu știm care-a fost arma, dar...

– Stai puțin. Am ceva pentru tine... Dacă D’Courtney a murit în felul ăsta, îți pot spune cu siguranță că n-a fost sinucidere.

– De ce?

– Pentru că era obsedat de otravă. Dorea să se sinucidă cu droguri. Îi știi pe sinucigași, Linc... Odată ce s-au fixat asupra unei anumite morți, nu se mai schimbă. Înseamnă că D’Courtney a fost omorât.

– Așa se schimbă lucrurile, Sam. Spune-mi, de ce se fixase asupra otrăvii?

– Glumești? Dac-aș fi știut, nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Chestia asta nu mă-ncântă prea mult, Powell. Reich mi-a distrus cazul. L-aș fi putut salva pe D’Courtney...

– Bănuiești de ce regresa?

– Da. Încerca o modalitate drastică pentru a scăpa de sentimentele profunde de vinovăție.

– Referitoare la ce anume?

– La copilul lui.

– Barbara? Cum? De ce?

– Nu știu. Se lupta cu niște simboluri iraționale de abandon... dezertare... rușine... dezgust... lașitate. Voiam să insist în direcția asta. Mai multe nu știu.

– Se poate ca Reich să fi cunoscut toate astea și să se fi bizuit pe ele? Moș Moise va întreba cu siguranță, când îi vom prezenta cazul.

– Ar fi putut... Nu! Imposibil. Ar trebui ca un expert să...

– Stai așa, Sam! Ai ceva dedesubt. Să văd dacă pot citi...

– Dă-i drumul, sunt complet deschis.

– Nu-ncerca să mă ajuți... Amesteci totul... Ușurel... o festivitate... o petrecere... o conversație... la seara mea! Luna trecută. Gus Tate, care este și el un expert, zicea că are un caz asemănător și dorea ajutor. Te-ai gândit că dacă Tate avea nevoie de ajutor, era vorba de Reich.

Powell era atât de intrigat, încât rosti cu glas tare:

– Ce-i cu sondatorul ăsta?

– Cum adică?

– În noaptea uciderii lui D’Courtney, Gus Tate a participat la petrecerea Beaumont. A venit cu Reich, totuși eu continuam să sper...

– Linc, nu cred!

– Nici eu, dar asta este! Micuțul Gus Tate a fost expertul lui Reich. El i-a făcut rost de date. Te-a citit pe tine și l-a servit pe asasin. Bătrânul Gus... Ce preț mai are acum Jurământul Esper?

– Demolarea! răspunse îndârjit @kins.

De undeva, din casă, Sally anunță:

– Linc! La telefon!

– La dracu’! Numai Mary știe că sunt aici. Sper că nu s-a întâmplat nimic cu fata.

Powell ieși pe coridor, unde se afla nișa v-telefonului. Zări de la depărtare chipul lui Beck pe ecran. Locotenentul îl văzu în același moment și gesticulă frenetic. Începu să vorbească înainte ca Powell să ajungă în raza auditivă.

– ...mi-a dat numărul. Bine că te-am prins, șefule! Avem la dispoziție douăzeci și șase de ore.

– Stai un pic. Ia-o de la început, Jax.

– Tipul cu rodopsina, doctorul Wilson Jordan, s-a înapoiat de pe Callysto. Grație generozității lui Reich, acum este proprietar. M-am întors cu el. Rămâne pe Pământ douăzeci și șase de ore, să-și aranjeze afacerile, apoi se reîntoarce pentru totdeauna pe Callysto. Dacă vrei ceva de la el, e bine să te grăbești.

– Crezi c-o să vorbească?

– Te-aș fi chemat prin Interplanetar, dac-ar fi făcut-o? Nu, șefule! Are febra averii. În plus, îi este recunoscător lui Ben Reich, care (citez) a intervenit cu generozitate în favoarea lui și a dreptății. Dacă dorești ceva, e mai bine să te întorci pe Terra și să-ți iei singur.

*

– Iar acesta, spuse Powell, este laboratorul Ghildei, domnule doctor.

Jordan era impresionat. Întregul etaj al Institutului Esper era destinat cercetărilor științifice. Se compunea dintr-o podea circulară, cu diametrul de peste trei sute de metri, acoperită cu o cupolă dintr-un strat dublu de cuarț reglabil, care putea oferi gradarea intensității luminoase, inclusiv lumina monocromă, până la o zecime de angstrom. Acum, la amiază, era ușor modulată și scălda mesele, tablourile de comandă, aparatura de cristal și argint, laboranții, într-o lumină aidoma pielii de piersică.

– Dăm o raită? sugără Powell.

– Domnule Powell, n-am la dispoziție prea mult timp, deși..., ezită Jordan.

– Știu. Ați fost extrem de generos să ne acordați o oră, dar aveam neapărat nevoie de dumneavoastră.

– Dacă este vorba tot de D'Courtney..., începu Jordan.

– De cine? Ah, crima, da, da... Ce v-a făcut să vă gândiți la ea?

– Am fost hăituit, rosti fiziologul cu amărăciune.

– Domnule doctor, vă asigur că vă solicităm doar îndrumări de cercetare, nu informații referitoare la o crimă. Ce reprezintă o crimă pentru un om de știință? Nu, nu ne interesează!

Jordan se relaxă vizibil.

– Exact. Ajunge să privești laboratoarele, ca să-ți dai seama.

– Să dăm o raită. Powell îl apucă de braț și transmise către toate laboratoarele: **Atențiune, sondatori! Avem un caz urgent.**

Laboranții răspunseră în cor, fără să-și întrerupă munca, iar prin vălmășagul de imagini se auzi un strigăt ironic:

– **Powell, cine-a furat timpul probabil?**

Întrebarea se referise la un episod obscur din cariera Potlogarului Abe, pe care nimeni nu izbutise să-l citească, dar care, întotdeauna, îl făcea pe Powell să roșească. Același lucru se întâmplă și-acum. Un chicotit neauzit umplu încăperea.

– **Nu. Asta-i ceva serios, sondatori. Cazul meu atârnă de ceea ce voi obține de la individul acesta.**

Imediat, chicotitul încetă.

– **Este doctorul Wilson Jordan, anunță Powell. Specialist în fiziologia ochiului, deținând informații pe care aș dori să le ofere voluntar. Să-l facem să se simtă fericit. Veniți cu probleme vizuale aiurite și solicitați-i ajutorul. Faceți-l să vorbească.**

Veniră câte unul, câte doi, în grupuri. O cercetătoare roșcovană, care în realitate lucra la un tranzistor pentru înregistrarea impulsurilor TP, inventă rapid o astigmatie a transmisiei optice TP și, umilă, solicită lămuriri. Două fete drăguțe, blocate în fundătura telepatiei la distanțe mari, îl întrebară pe Jordan motivul pentru care transmisia

imaginilor vizuale prezenta aberații de culoare permanente, lucru complet neadevărat. Echipa japoneză, expertă în Nodul Extrasenzorial, centrul perceptivității TP, insista că Nodul se intersecta cu nervul optic (se aflau la peste doi milimetri depărtare) și-l asalta pe Jordan cu sâsâituri politicoase.

La 1.00 P.M., Powell interveni:

– Îmi pare rău că vă întrerup, domnule doctor, însă ora a trecut și aveți și alte probleme, mai importante, de...

– În regulă, în regulă, îl întrerupse Jordan. Acum, colega, dacă ai încerca o secțiune prin...

La 1.30, Powell dădu din nou semnalul de plecare:

– Este unu și jumătate, domnule doctor. Racheta pleacă la ora cinci. Cred...

– E timp destul. E timp destul. Știți vorba aia: cine fuge după femei și rachete... Există întotdeauna o alta. În realitate, scumpe domn, superba dumneavoastră muncă are o lacună importantă. N-ați testat Nodul viu cu un colorant. Ehrlich Röt sau, poate, gențiană. Aș sugera...

La 2.00 P.M., se servi un bufet rece, fără a se întrerupe consultațiile.

La 2.30 P.M., doctorul Jordan, îmbujorat și încântat, mărturisi că detesta ideea de a se izola, chiar și bogat, pe Callysto. Niciun savant acolo... Nicio confruntare de idei... Nimic la nivelul acestui extraordinar seminar.

La 3.00 P.M., îi mărturisi lui Powell cum căpătase moștenirea. Se părea că proprietarul inițial fusese Craye D'Courtney. Bătrânul Reich (tatăl lui Ben) o obținuse, într-un fel sau altul, și-o trecuse pe numele soției sale. Când aceasta murise, proprietatea revenise fiului. Iar hoțomanul de Ben Reich, pesemne muștrat de conștiință, o scosese la licitație, și-acolo se descoperise că ea-i revenea pe baze legale lui Wilson Jordan.

– Și cred c-avea și mai multe pe conștiință, spuse Jordan. Ce chestii am mai văzut, când lucram pentru el! Dar toți bancherii sunt escroci. Nu credeți?

– Nu știu dacă lucrul acesta e valabil și pentru Ben Reich, replică Powell, apăsând pe accesul de noblețe. Eu chiar îl admir...

– Bineînțeles, bineînțeles, încuviință grăbit fiziologul. La urma urmei, are și o conștiință. Țsta-i un lucru admirabil. N-aș fi vrut să credeți că am...

– În niciun caz! Powell redeveni un membru al conspirației și-l cuceri pe Jordan cu un zâmbet. Ca între oameni de știință, deplângem, dar ca oameni de lume, putem doar lăuda.

– Ați înțeles, într-adevăr, rosti Jordan, scuturându-i înflăcărat mâna.

La 4.00 P.M., doctorul Jordan îi informă pe ultrapoliticoșii japonezi că oferea, cu plăcere și în mod voluntar, cercetările sale secrete asupra purpurei vizuale, pentru a le veni în ajutorul activității viitoare. În mâna ștafeta noii generații. Ochii i se umeziră și glasul îi tremura, în timp ce descrise în detaliu ionizatorul cu rodopsină pus la punct pentru Monarch.

La 5.00 P.M., savanții Ghildei îl conduseră pe doctorul Jordan la racheta pentru Callysto. Îi umplură brațele cu cadouri și flori, îi umplură urechile cu declarații de mulțumire și-l lăsară să plece spre cel de-al patrulea satelit al lui Jupiter, cu satisfacția de-a fi contribuit la progresul științei și de-a nu-l fi trădat pe generosul lui ex-patron, domnul Benjamin Reich.

Barbara se afla în sufragerie, deplasându-se cu viteză în patru labe. Abia fusese hrănită și era mânjită de ou în jurul gurii.

– Hajajajajaja, spuse ea. Haja.

– Mary! Vino repede! Vorbește!

– Nu se poate! Mary alergă din bucătărie. Ce-a spus?

– Mi-a spus tata.

– Haja, zise Barbara. Hajajajahaja.

Mary îl privi cu un dispreț îngăduitor:

– Nici vorbă. A spus haja, remarcă ea și reveni în bucătărie.

– A vrut să spună tata. Încă nu știe să articuleze.

Powell îngenunche lângă Barbara.

– Spune tata, fetiță. Tata? Tata? Spune: tata.

– Haja, replică Barbara, umplându-l de salivă.

Bărbatul renunță. Trecu de nivelul conștient în cel preconștient.

– Bună, Barbara.

– Ai venit din nou?

– Îți amintești de mine?

– Nu știu.

– Ba știi. Sunt tipul care se bagă în treburile tale.

Vom lupta împreună, ca să aflăm adevărul.

– Doar noi doi?

– Doar noi doi. Știi cine ești? Ai vrea să afli de ce te-ai îngropat aici, în existența asta solitară?

– Nu știu... Spune-mi.

– Ei bine, copilă dragă, odată, de mult, erai tot așa... o entitate care se limita la a exista. Apoi te-ai născut. Ai avut o mamă și un tată. Te-ai făcut o fată frumoasă, cu părul blond și ochii negri. Ai sosit pe Pământ, venind de pe Marte cu tatăl tău, și...

– Nu. În afară de tine, nu mai e nimeni. Numai noi doi, în întuneric.

– A fost și tatăl tău, Barbara.

– N-a mai fost nimeni. Nu mai este nimeni.

– Iartă-mă. Iartă-mă, dar trebuie să trecem iarăși prin agonie. Există ceva ce trebuie să revăd.

– Nu... te rog. Suntem numai noi doi, și-atât. Te rog...

– Vom fi împreună, Barbara. Stai aproape. În cealaltă cameră, în odaia-orchidee, era tatăl tău... și deodată am auzit ceva...

Powell inspiră adânc și strigă:

– Ajutor, Barbara! Ajutor!

Și încremeniră într-o atitudine de ascultare. Senzația așternuturilor. Podeaua rece sub picioarele care aleargă și coridorul fără de sfârșit, până când, în cele din urmă, năvăliră în camera-orchidee, și țipară, și se luptară cu Ben Reich, în vreme ce acesta ațintea ceva spre gura tatălui fetei. Ce anume? Oprește imaginea asta! Fotografiaz-o! Hristoase! Explozia, oribil înăbușită. Spatele capului plesnește, și iubita, adorata, venerata figură se prăvălește, sfărâmându-le inimile, în timp ce ei scâncesc și se târăsc pe podea, pentru a apuca floarea de oțel a răului din...

– Scoală-te, Linc! Pentru Dumnezeu!

Powell se trezi ridicat în picioare de o Mary Noyes fierbând de furie. Aerul scăpără de indignare.

– Nu te pot lăsa singur nici măcar pentru o clipă?

– Stăteam de mult timp așa, Mary?

– De cel puțin o jumătate de oră. Am intrat și v-am găsit așa...

– Am aflat ceea ce doream. A folosit un revolver, Mary. O străveche armă detonatoare. Imaginea e clară. Privește...

– Hmm! Asta este?

– Da.

– De unde a obținut-o Reich? De la muzeu?

– Nu cred. O să încerc ceva cu bătaie lungă. Să împuşc doi iepuri dintr-un foc. Lasă-mă la telefon.

Se îndreptă spre aparat și formă BD-12232. Imediat, pe ecran apăru fața schimonosită a lui Church.

– Bună, Jerry.

– Bună... Powell.

Prudent. Controlat.

– Gus Tate a cumpărat vreun revolver de la tine, Jerry?

– Revolver?

– Armă detonatoare, stilul secolului XX. Cu ea a fost asasinat D’Courtney.

– Nu!

– Chiar așa. Cred că ucigașul e Gus Tate și mă întrebam dacă a cumpărat arma de la tine. Ți-aș aduce fotografia ei, s-o identifiți. Ezită, apoi adăugă cu blândețe: Mi-ai fi de mare ajutor, Jerry, și aș aprecia extrem de mult gestul tău. Extrem de mult. Așteaptă-mă. Sosesec într-o jumătate de oră.

Închise. Privi către Mary. Imaginea unui ochi clipind.

– Asta ar trebui să-i ofere micuțului Gus timpul necesar să ajungă la Church.

– De ce Gus? Credeam că Ben Reich era... Zări imaginea întrevăzută la @kins. Aha! Înțeleg. O capcană pentru Tate și Church. Church i-a vândut arma lui Reich.

– Poate. Este o presupunere. Dar are o prăvălie de amanet, destul de asemănătoare unui muzeu.

– Tate să-l fi ajutat pe Reich în asasinarea lui D’Courtney? Nu cred.

– E aproape sigur, Mary.

– Deci îi asmuți unul împotriva celuilalt...

– Și pe-amândoi împotriva lui Reich. Până acum, n-am reușit absolut nimic pe plan obiectiv. Trebuie utilizate vicleșuguri de sondatori, altfel sunt terminat.

– Dar dacă nu-i poți ațâța împotriva lui Reich? Dacă-l sună chiar pe el?

– N-au cum. Pe Reich l-am ademenit în afara orașului. L-am îngrozit pe Keno Quizzard, care caută să fugă, iar Reich e pe urmele lui, încercând să-l potolească.

– Ești într-adevăr un hoț, Linc. Pariez că tu ai furat timpul probabil.

– Nu, răspunse bărbatul. A făcut-o Potlogarul Abe.

Roși, o sărută pe Mary, o sărută pe Barbara D’Courtney, roși iarăși și părăsi grăbit casa.

Prăvălia de amanet era întunecată. O singură lampă ardea pe tejghea, trimițând o sferă de lumină plăcută. Discutând, cei trei bărbați se aplecau înainte și înapoi, iar chipurile și mâinile lor gesticulând apăreau și dispăreau brusc, în eclipse accelerate.

– Nu, spuse aspru Powell. N-am venit aici să sondez pe nimeni. Mă limitez la vorbirea directă. Voi doi, ca sondatori, puteți considera oralitatea mea drept insultă. Eu o consider ca o dovadă a bunei-credințe. În timp ce vorbesc, nu pot să sondez.

– Nu-i obligatoriu, remarcă Tate. Chipul său de spiriduș apăru în lumina lămpii. Ești capabil de multe subtilități, Powell.

– Nu acum. Verifică-mă! De la voi doresc numai planul obiectiv. Am de rezolvat o crimă. Sondarea nu m-ajută.

– Ce vrei, Powell? interveni Church.

– I-ai vândut o armă lui Gus Tate.

– Pe dracu'! făcu avocatul.

– Atunci, tu ce cauți aici?

– Îmi dai voie să nu răspund la o asemenea acuzație?

– Church te-a chemat deoarece ți-a vândut arma și știe cum a fost folosită.

– N-am vândut nicio armă, replică Church, și habar n-am cum a fost folosită vreuna. Astea-s faptele mele obiective; spală-te pe cap cu ele.

– Oh, n-avea grijă, chicoti Powell. Știu că nu i-ai vândut arma lui Gus. I-ai vândut-o lui Ben Reich.

Fața lui Tate apăru din nou în lumină.

– Atunci, de ce...

– De ce? Prefectul îl privi pe Tate în ochi. Ca să te aduc aici pentru o discuție, Gus. Așteaptă un minut. Vreau să termin cu Jerry. Se întoarse către Church: Arma provenea de la tine, Jerry. Este genul de obiect pe care-l ai aici. Reich a venit după ea. E singurul loc unde putea veni. Ați mai făcut și înainte afaceri. N-am uitat escrocheria Chaos...

– Lua-te-ar dracu'! urlă Church.

– Te-am îndepărtat din Ghildă, urmă Powell. Ai riscat, și-ai pierdut totul pentru Reich... numai pentru că ți-a cerut să citești patru membri ai Consiliului Trezorial. El a câștigat un milion... doar cerându-i o favoare unui son-dator stupid.

– A plătit scump favoarea aia! scrâșni cămătarul.

– Iar acum eu îți cer arma, continuă încetișor Powell.

– Ce oferi?

– Doar mă cunoști, Jerry... Te-am expulzat din Ghildă pentru că sunt Predicatorul Powell, nu-i așa? De ce ți-aș face o ofertă?

– Atunci, ce dai în schimbul armei?

– Nimic, Jerry. Crede-mă, fac numai lucruri cinstite; nu te-amăgesc cu promisiuni.

– Eu am o promisiune, murmură Church.

– Ai? Probabil de la Ben Reich... Promite mereu, dar nu se grăbește să-și onoreze promisiunile. Va trebui să te decizi. Eu sau Ben Reich. Ce-i cu arma?

Chipul lui Church dispăru în umbră. După o pauză, vorbi:

– N-am vândut nicio armă și nu știu cum a fost folosită vreuna. Asta-i mărturia mea obiectivă înaintea juriului.

– Mulțumesc, Jerry. Powell zâmbi, înălță din umeri și se întoarse către Tate: Vreau să te-ntreb un singur lucru, Gus. Trecând peste faptul că ești omul lui Reich... că l-ai spionat pe @kins în legătură cu D’Courtney și ai pregătit terenul... Trecând peste faptul că te-ai dus la petrecerea Beaumont împreună cu Reich, că l-ai acoperit și continui să-l acoperi...

– **Stai puțin, Powell....**

– Nu te panica, Gus. Vreau să știu numai dac-am ghicit corect propunerea lui Reich... Nu te putea mitui cu bani. Ai prea mulți. Nu-ți putea oferi o poziție. Ești unul dintre sondatorii de vârf ai Ghildei. Te-a ispitit cu putere, eh? Așa-i?

Tate îl sondă isteric, și siguranța calmă întâlnită în mintea lui Powell, acceptarea senină a prăbușirii sale ca un fapt deja împlinit îl șocau îngrozitor pe micuțul sondator. Panica sa i se transmise lui Church. Toate acestea prefectul le prevăzuse pentru momentul crucial ce avea să vină mai târziu.

– Reich îți putea oferi putere în lumea lui, continuă degajat Powell, totuși nu cred c-a făcut-o. Ar fi însemnat să cedeze din puterea lui, iar tu nu doreai așa ceva. De aceea, trebuie să-ți fi oferit putere în lumea Esper. Cum putea face asta? Păi, el finanțează Liga Patrioților Esper. Presupun că ți-a oferit puterea prin ligă... Un *coup d’état*, poate? Dictatura în Ghildă? Probabil ești membru al Ligii...

– **Ascultă, Powell...**

– Asta-i bănuiala mea, Gus. Și nu cred că greșesc. Crezi c-o să vă lăsăm pe tine și Reich să distrugeți Ghilda?

– **N-o să dovedești nimic, niciodată. N-o să...**

– Ce să dovedesc?

– **E mărturia mea, contra mărturiei tale...**

– Habar n-ai. Ai asistat vreodată la un proces al sondatorilor? Nu se desfășoară ca o judecată obișnuită, unde tu juri, eu jur, și apoi se încearcă să se ghicească cine-a mințit... Nu, micule Gus. Te ridici în fața juraților și toți E 1 încep să te citească. Tu ești un 1, Gus. Poți bloca doi... poate trei.... Dar nu pe toți. Îți spun, n-ai nicio șansă.

– Stai puțin, Powell. Stai! Chipul de manechin al avocatului era schimonosit de spaimă. Ghilda ia în considerare mărturisirile. Mărturisirea înaintea faptelor! O să-ți dau totul acum. Totul! A fost o nebunie! Acum mi-am dat seama. Să spui Ghildei! Când te-ncurci c-un blestemat de psihopat ca Reich, aluneci în structura lui. Te identifici cu el. Dar am terminat-o! Spune Ghildei! Uite povestea... A venit la mine cu un coșmar despre un Om Fără Chip. A...

– Era pacient?

– Da. În felul ăsta m-a prins. M-a înhățat! Dar acum sunt eliberat. Să spui Ghildei că o să colaborez. Mă căiesc! Mă ofer voluntar la orice. Church e martor...

– Nu-i martor la nimic, strigă Church. Laș mizerabil! După ce Ben ți-a promis...

– Taci! Crezi că vreau exilul pe viață? Ca tine? Ai fost destul de nebun să-l crezi pe Reich. Eu n-o să fac aceeași prostie!

– Sondator laș și nenorocit! Crezi c-o să scapi? Crezi...

– Nu mă interesează! zbieră Tate. N-o să fiu ȧapul ispășitor al lui Reich. Am să-l bag la fund. O să fiu în boxa martorilor și-o să fac tot posibilul să-l ajut pe Powell. Spune asta Ghildei, Linc! Spune-le că...

– N-o să faci nimic din toate astea, interveni brusc Powell.

– Ce?

– Ai fost educat de Ghildă. Încă faci parte din Ghildă. De când un sondator dezvăluie lucruri legate de pacientul lui?

- N-ai nevoie de dovezi?
- Ba da, dar nu de la tine. N-o să las niciun sondator să ne facă de râs, apărând înaintea juraților.
- Îți poți pierde slujba, dacă nu-l prinzi.
- La dracu' cu slujba mea! O vreau, și-l vreau și pe Reich... dar nu cu prețul ăsta. Orice sondator poate fi un pilot iscusit, când orbita e ușoară; dar când ești încolțit, îți trebuie curaj să urmezi Jurământul. Trebuia să știi. N-ai avut curajul. Uită-te la tine, acum...
- Powell, dar eu vreau să te-ajut!
- Nu mă poți ajuta. Nu cu prețul eticii!
- Am fost un simplu accesoriu! strigă Tate. M-abandonezi? Asta-i etic? Asta-i...
- Uită-te la el, râse Powell. Cerșește Demolarea. Nu, Gus. O s-ajungem și la tine, după ce punem mâna pe Reich. Dar nu vreau să-l prind cu ajutorul tău. Prefer să respect Jurământul.

Se întoarce și părăsi cercul de lumină. În timp ce traversa întunericul către ușa din față, îl așteaptă pe Church să muște momeala. Jucase toată scena pentru clipa aceea... dar, deocamdată, cârligul rămânea nemișcat.

– Stai puțin! strigă Church când Powell deschise ușa, inundând prăvălia cu lumina argintie și înghețată a străzii. Prefectul se opri în prag.

– Da?

– Despre ce i-ai vorbit lui Tate?

– Jurământul, Jerry. Ar trebui să ți-l amintești.

– Lasă-mă să te citesc în legătură cu asta.

– Dă-i drumul! Sunt deschis.

Își îndepărtă cele mai multe blocaje. Ceea ce Church nu trebuia să afle era ascuns cu grijă și camuflat cu asociații tangențiale și o structură caleidoscopică, dar cu siguranță cămătarul nu putea recunoaște un blocaj neclar.

– Nu știu, rosti acesta, în cele din urmă. Nu mă pot decide.

– Referitor la ce, Jerry ? Nu-nțeleg.

– Referitor la tine, la Reich și la armă. Știu prea bine, ești un predicator cu vorbă dulce, totuși poate c-ar trebui să te-ascult.

– E frumos, Jerry. Dar ți-am zis, nu promit nimic.

– Poate că faci parte dintre cei care nu trebuie să promită. Poate că necazul meu stă-n faptul că totdeauna am căutat promisiuni, în loc să...

În acel moment, radarul neobosit al lui Powell depistă pe stradă moartea. Se răsuci și trânti ușa, închizând-o.

– **La podea ! Iute !**

Făcu după aceea trei pași spre globul de lumină.

– **Ba nu, sus pe teighea, repede. Jerry, Gus ! Grăbiți-vă !**

Un tremur ușor cuprinse prăvălia, amplificându-se într-o vibrație teribilă. Powell lovi veioza, stingând-o.

– **Săriți spre suportul lămpii din tavan și agățați-vă de el ! Este o armă rezonatoare. Săriți !**

Church icni și sări în beznă. Powell îl înșfăcă pe Tate de braț.

– **Ești prea mic, Gus ? Întinde brațele. Te-arunc eu.**

Îl împinse pe avocat în sus, și-l urmă, agățându-se de unul dintre brațele metalice ale suportului. Cei trei atârnavă în spațiu, amortizând vibrațiile ucigașe ce cuprinseseră încăperea... vibrații care creau rezonanțe distrugătoare în fiecare substanță ce venea în contact cu podeaua. Sticlă, oțel, piatră, plastic... totul era sfărâmat și măcinat. Puteau auzi pârâiturile podelei și bubuiturile din tavan. Tate gemu.

– **Rezistă, Gus. E un asasin de-al lui Quizzard. Tipi neglijenți. M-au mai scăpat o dată.**

Tate încetă orice comunicare. Powell simți cum toate sinapsele conștiente se blocaseră. Căută nivelurile cele mai ascunse ale avocatului.

– Ține-te. Ține-te. Ține-te. REZISTĂ! REZISTĂ! REZISTĂ!

În subconștientul micuțului sondator apăru spectrul morții, și în clipa aceea Powell înțelese că niciun fel de antrenament al Ghildei n-avea cum să-l salveze pe Tate. Constrângerea morții izbi. Mâinile lui Tate se desprinseră și omulețul căzu pe podea. Peste o clipă, vibrațiile încetară, dar în acea secundă Powell auzi zgomotul înfundat, obscen, al cărnii plesnite. Church îl auzi și el, și începu să urle.

– Liniște, Jerry! Încă nu s-a terminat. Țin-te bine!

– A-ai a-auzit? AI AUZIT?

– Am auzit. Încă n-am scăpat. Țin-te bine!

Ușa prăvăliei se întredeschise. O dâră de lumină apăru și cercetă podeaua. Descoperi o grămăjoară roșu-cenușie de carne, sânge și oase, o privi câteva secunde, apoi se stinse. Ușa se închise.

– Gata, Jerry. Mă cred mort. Acum poți zbiera.

– Nu pot coborî, Powell. Nu pot călca pe...

– Nu te condamn. Își desprinse un braț, îl apucă pe Church și-l balansă către tejghea. Bărbatul ateriză și se cutremură. Powell îl urmă, învingându-și cu greu greața.

– Ziceai că e unul dintre ucigașii lui Quizzard?

– Bineînțeles! Are o trupă întreagă de psihodrogi. De fiecare dată când îi prindem și-i trimitem la Kingston, face rost de altă serie. Ajung la el pe filiera drogurilor.

– Dar ce-au cu tine? Am...

– Trezește-te, Jerry. Sunt angajații lui Reich. A intrat în panică.

– Ben? Ben Reich? Dar era prăvălia mea... Puteam să fiu înăuntru...

– Ai și fost. Ce contează?

– Reich n-ar fi vrut să mă omoare. E...

– Oare?

Imaginea unei pisici zâmbind.

Church răsuflă adânc. Brusc, explodează:

- Blestematul dracului! Nenorocit blestemat!
- Nu-i chiar așa, Jerry. Reich luptă pentru viața lui. Nu te poți aștepta de la el să fie prea mărinimos.
- Ei bine, și eu lupt, iar asta m-a decis. Pregătește-te, Powell. Mă deschid. Citește tot ce știi.

*

După ce termină cu Church și părăsi coșmarul cu Tate, Powell fu recunoscător la vederea ștregăriței blonde de acasă. Barbara D'Courtney ținea un creion negru în mâna dreaptă și unul roșu în cea stângă. Cu limba scoasă printre buze și ochii negri concentrați, mângălea energică pereții.

- Fetiță! exclamă el, șocat. Ce faci?
 - Desenez tablouri. Tablouri flumoase pentlu tăticu'.
 - Mulțumesc, scumpo. Frumos din partea ta. Acum, vino și stai cu tăticu'.
 - Nu, făcu ea, continuând să mângălească.
 - Nu ești fetița mea?
 - Ba da.
 - Și nu face fetița mea ce-o roagă tăticu'?
- Fata medită asupra chestiunii.
- Ba da, încuviință ea.

Băgă creioanele în buzunar și se așeză pe canapea, lângă Powell.

- Barbara, Barbara, oftă prefectul. Graseiatul tău începe să mă îngrijoreze. Poate c-ar trebui să porți un aparat de îndreptat dinții.

Spusele lui erau doar pe jumătate glumă. Îi venea greu să-și amintească faptul că pe canapea era așezată o femeie. Privi în ochii întunecați și adânci, strălucind cu scânteierea goală a unui pahar de cristal așteptând să fie umplut cu vin.

Încetișor, coborî prin nivelurile pustii ale minții conștiente către subconștientul turbulent, parțial adumbrît de nori grei, aidoma unei gigantice nebuloase. Înapoia norilor întrezărea o licărire slabă, o luminiță izolată și copilăroasă, pe care ajunsese s-o îndrăgească. Dar acum, pe măsură ce cobora, licărirea devenea lucirea slabă a unei stele topite în infernul fierbinte de novă.

– **Bună, Barbara. Se pare că...**

Fu întâmpinat cu o asemenea explozie, încât se retrase rapid.

– Hei, Mary! strigă el. Vino repede!

Mary Noyes apăru din bucătărie.

– Iar ai necazuri?

– Încă nu... În curând, poate. Pacienta se-nsănătoșește.

– N-am constatat nicio diferență.

– Vii înăuntru cu mine? A făcut contact cu Id-ul propriu. Jos, la cel mai coborât nivel. Aproape că mi-a ars creierii.

– Și ce vrei? O guvernantă? Cineva care să apere secretele pasiunilor ei de fetișcană?

– Glumești? Eu sunt cel care are nevoie de apărare. Vino și ține-mă de mână.

– Le ai pe amândouă în palmele ei.

– Era o figură de stil. Powell privi stânjenit la chipul calm, de păpușă, din fața lui, și la degetele relaxate care-l țineau ușor. Să-i dăm drumul!

Coborî din nou prin coridoare întunecate, spre furnalul din adâncul fetei, al fiecărui individ... rezervorul atemporal de energie psihică, lipsit de rațiune, neobosit, clocotind cu nepotolita căutare a satisfacției. Mental, o putea simți pe Mary Noyes furișându-se după el. Se opri la o distanță sigură.

– **Bună, Barbara.**

– Ieși!

– **Sunt eu, spiridușul.**

Un val de ură, dirijat către el.

– Mai mă ții minte?

Ura dispăru în vârtoare, înlocuită de un val de dorință fierbinte.

– Linc, mai bine întinde-o. Dacă nimerești în haosul ăsta de durere-plăcere, ești terminat.

– Vreau să găsesc ceva.

– N-ai ce găsi aici. Doar dragoste primară, și moarte primară.

– Vreau relațiile dintre ea și tatăl ei. Vreau să aflu de ce el se simțea vinovat.

– Ei bine, eu am plecat.

Vulcanul erupse din nou. Mary dispăruse.

Powell se învârti pe muchia hăului, simțind, explorând, pipăind. Era aidoma unui electrician atingând delicat capetele dezgolite ale unor contacte, pentru a vedea care dintre ele nu transportă o încărcătură zdrobitoare. Un fulger izbucni lângă el. Îl atinse. Fu amețit, pași în lateral, simțind cum îl învăluie pătura unei auto-apărări instinctive. Se relaxă, lăsându-se atras în vârtejul asociațiilor, și începu să aleagă. Se zbătea permanent, căutând să-și mențină structura de referință ce se năruia în haosul energetic.

Aici se aflau mesajele somatice care alimentau cazonul; miliardele de reacții celulare, strigătele organice, zumzetul continuu al tonusului muscular, subcurenții senzoriali, torentul sângelui, superheterodina ondulatorie a pH-ului sanguin... toate răscolite și învolburate în structura ce alcătuia psihicul fetei. Interminabilele închideri și deschideri ale sinapselor declanșau o furtună suplimentară de ritmuri complexe. Și acolo, în interstițiile schimbătoare, se găseau fragmente de imagini, pe jumătate simbolice; referințe parțiale... Nucleul ionizat al gândirii...

Captă o parte dintr-o imagine ocluzivă, o urmă până la litera P... către asociația senzorială a unui sărut, apoi

printr-un nod al rețelei spre reflexul infantil al suptului la sân... la o amintire a... mamei ei? Nu. O doică. Gravată la un loc cu asociațiile părinților... Negare. Mama-minus... Atinse o flacără de ură copilărească și resentiment. Sindromul Orfanilor. Reluă iarăși P-ul, căutând un Pa... Pa-pa... Tată.

Brusc se trezi față-n față cu el însuși.

Se holbă la imaginea ce tremura la limita dezintegrării, apoi își reveni:

– **Cine dracu' ești?**

Imaginea îi surâse superb și dispăru.

P... Pa... Pa-pa.... Tată. Căldura-dragostei-și-devotamentului-asociată... Din nou, față-n față cu propria lui imagine. Acum, nudă, puternică, cu trăsăturile aureolate de dragoste și dorință. Brațele întinse.

– **Pleacă! Mă stânjenești.**

Imaginea dispăru. **La dracu'! S-a îndrăgostit de mine?**

– **Bună, spiridușule.**

Apăruse imaginea ei, patetic caricaturizată: părul blond în șuvițe, ochii negri ca niște pete, chipul frumos redus la planuri lipsite de grație... Imaginea păli și brusc figura lui Powell-Puternic-Protector-Patern se năpusti spre el, distrugătoare. Rămase locului, înfruntând-o. Partea dinspre ceafă purta chipul lui D'Courtney. Urmări imaginea Janus în jos, prin canale fulgerând de duble perechi, legături și duplicități, până la... Reich? Imposi... Da, Ben Reich și caricatura Barbarei, unul lângă celălalt ca niște frați siamezi, frate și soră de la pânțele în sus, picioarele lor răsucindu-se și întorcându-se separat într-un noian de complexități. B legat de B. B & B. Barbara & Ben. Pe jumătate legați prin sânge. Pe...

– **Linc!**

O chemare îndepărtată.

– **Lincoln!**

Putea să mai aștepte o clipă. Imaginea uluitoare a lui Ben Reich trebuia...

– Lincoln Powell! Pe-aici, nebunule!

– Mary!

– Nu te pot găsi.

– Ies în câteva minute.

– Linc, asta-i a treia oară când încerc să te găsesc.

Dacă nu ieși acum, te-ai rătăcit pe vecie.

– A treia oară?

– În trei ore. Te rog, Linc... Cât mai pot...

Se hotărî să pornească în sus. Dar nu știa unde era sus. Haosul fără spațiu și timp urla în jurul lui. Apăru imaginea Barbarei D’Courtney, acum caricatură a unei sirene senzuale.

– Bună, spiridușule.

– Lincoln, pentru Dumnezeu!

Cuprins pentru moment de panică, se repezi în fiecare direcție, până ce antrenamentul de sondator îl calmă. Apoi intră în automatismul Tehnicii Retragerii. Blocajele cădeau unul după celălalt; fiecare barieră – un pas înapoi către lumină. La jumătatea drumului, o simți pe Mary alături de el. Îl însoți până când se regăsi în sufragerie, așezat lângă fata blondă, ținându-i mâinile. Le dădu drumul, de parcă-l frigeau.

– Mary, am găsit o asociație extrem de stranie cu Ben Reich. Un fel de legătură, care...

Femeia ținea în mână o pungă cu gheață. I-o puse pe frunte. Își dădu seama că tremura.

– Singurul necaz e că... Să-ncerci să reconstitui cu fragmente din Id este ca și cum ai face o analiză calitativă în bătaia soarelui.

Din nou, punga de gheață.

– Nu lucrezi cu particule solide. Lucrezi cu particule ionizate... Îndepărtă punga și privi spre Barbara. Dumnezeu, Mary, cred că puștoaica mă iubește.

Imaginea unei broaște țestoase sașii.

– Nu glumesc. Acolo jos, m-am întâlnit cu mine însumi. Am...

– Dar tu?

– Eu ce?

– De ce crezi că n-ai vrut s-o trimiți la spitalul Kingston? Întrebă Mary. De ce crezi c-o citești de două ori pe zi, de când ai adus-o aici? De ce-aveai nevoie de o damă de companie? Să-ți spun eu, domnule Powell...

– Ce să-mi spui?

– Ești îndrăgostit de ea! Din clipa când ai întâlnit-o la Chooka Frood.

– Mary!

Îi arată o imagine clară a lui și a Barbarei D’Courtney, imaginea citită cu câteva zile în urmă... Imaginea ce o făcuse să pălească de gelozie și mânie. Powell știe că era adevărat.

– Mary, scumpo...

– Lasă-mă pe mine. La dracu’ cu mine! O iubești, iar fata nu-i sondator. Nu-i nici măcar întreagă la minte. A câta parte din ea iubești? A zecea parte? Sau: Ce iubești la ea? Chipul? Subconștientul? Ce se-ntâmplă cu celelalte nouă zecimi? O să le iubești atunci când le vei descoperi? Lua-te-ar naiba! Îmi pare rău că nu te-am lăsat în mintea ei până când putrezeai!

Se întoarce și încep să plângă.

– Mary, pentru numele...

– Taci, suspină ea. Taci dracului!... Ai primit un mesaj de la sediu. Trebuie să pleci imediat spre Spaceland. Ben Reich este acolo și i-au pierdut urma. Au nevoie de tine. Toți au nevoie de tine. De ce m-aș plânge?

Powell nu mai vizitase Spaceland de ani de zile. Stătea în naveta de poliție care-l luase din luxul navei „Holiday Queen“ și privea prin hublou către Spaceland, strălucitor dedesubt precum o țesătură din fire de aur și argint. Surâse, așa cum făcea mereu în fața imaginii ce-i apărea de fiecare dată când zărea stațiunea din spațiu. Era tabloul unui echipaj de exploratori dintr-o galaxie îndepărtată, creaturi stranii, solemne și grave, care aterizau pe Spaceland și-l explorau. Întotdeauna se străduia să-și închipuie rapoartele lor finale, dar dădea greș.

– E o treabă pe măsura Potlogarului Abe, murmură el.

Cu câteva zeci de ani înainte, Spaceland fusese o câmpie stâncoasă, cu diametrul de un kilometru, pe un asteroid sterp. Un ipohondru țicnit ridicase pe câmpie o emisferă transparentă de Air-Gel, instalase un generator atmosferic și întemeiase o colonie. De atunci, Spaceland crescuse în mod neregulat, întinzându-se pe sute de kilometri în spațiu. Fiecare nou antreprenor luase pur și simplu cam un kilometru pătrat, îl acoperise cu o cupolă transparentă și se apucase de treabă. Când inginerii sfătuiseră Spaceland-ul că sfera era forma cea mai eficientă și mai economică, fusese prea târziu. Platoul continua să se extindă.

Pe când naveta descria un ocol, soarele răsări deasupra Spaceland-ului și Powell putu vedea sutele de cupole strălucind pe fundalul negru-albastru al spațiului, precum o mulțime de baloane de săpun risipite pe o tablă de șah. Stațiunea balneară inițială se afla acum în centru și continua să funcționeze. Restul erau hoteluri, parcuri de distracții, sanatorii, ba chiar și un cimitir. Înspre Jupiter se ridica domul uriaș, de optzeci de kilometri, ce acoperea Rezervația Naturală Spaceland, garantând mai multă istorie naturală pe kilometru pătrat decât oricare altă planetă.

– S-auzim povestea, rosti Powell.

Sergentul de poliție înghiți un nod.

– Am urmat întocmai instrucțiunile, spuse el. Un urmărit naiv după Hassop, și altul abil înapoia lor. Primul a fost depistat de prietena lui Reich...

– Prietena ?

– Mda... O tipă deșteaptă: Duffy Wyg&.

– La dracu'! Powell sări în sus, și sergentul îl privi surprins: Eu însumi am interogat-o pe fata asta. Niciodată... Se calmă: Se pare că m-a păcălit. Asta-i. Când întâlnești o fată drăguță...

Clătină din cap.

– Deci, reluă sergentul, a ghicit momeala, iar când a intrat în joc cel adevărat, în Spaceland a apărut Reich cu tămbălău.

– Adică ?

– Cu un iaht particular. A avut un accident spațial și a solicitat ajutor urgent. Un mort. Trei răniți, inclusiv Reich. Prova iahtului era distrusă. O neglijență sau un roi de meteoriți. L-au dus pe Reich la spital, unde bănuim că-și aranjase ceva. Când ne-am trezit, dispăruse. Hassop la fel. Am făcut rost de un sondator poliglot și-am căutat în patru limbi. Nimic !

– Bagajele lui Hassop ?

– Dispărute și ele.

– La naiba! Trebuie neapărat să-i descoperim pe Hassop și bagajele. Ele sunt obiectivul nostru. Hassop e șeful Codurilor pentru Monarch. Avem nevoie de el pentru ultimul mesaj trimis de Reich lui D’Courtney, și răspunsul acestuia...

– Lunea dinaintea crimei?

– Exact. Probabil asta a declanșat totul. Este posibil ca Hassop să aibă asupra lui și registrele financiare ale lui Reich. Ele pot dezvălui unui juriu motivele ce l-au împins pe Ben să-l ucidă pe D’Courtney.

– Și care-ar fi acestea?

– În Monarch umblă vorba că D’Courtney îl adusese pe Reich cu spatele la perete.

– Ați găsit arma și ocazia?

– Da și nu. L-am citit complet pe Jerry Church, dar e susceptibil. Putem demonstra că Reich a avut ocazia. Demonstrația va rezista dacă și celelalte două rezistă. Putem explica modul cum s-a comis crima. Va rezista dacă și celelalte două rezistă. Același lucru e valabil și pentru motivație. Sunt precum trei stâlpi de wigwam. Fiecare din ei are nevoie și de ceilalți doi. Niciunul nu poate rezista singur. Asta-i părerea lui Moș Moise. De asta ne trebuie Hassop.

– Pot jura că n-au părăsit Spaceland-ul. Măcar de atâta lucru sunt sigur...

– Nu trebuie să mori de inimă rea că te-a păcălit Reich. Nu ești singurul. Inclusiv eu am pățit-o.

Sergentul clătină amărât din cap.

– Încep imediat să sondez prin Spaceland, zise Powell când naveta se apropie de intrarea ecluzei, dar vreau mai întâi să verific o ipoteză. Arătați-mi cadavrul.

– Care cadavru?

– Cel din accidentul lui Reich.

La morga poliției, așezat pe o pernă-pneumatică, în stază criogenică, cadavrul arăta un chip mutilat, cu pielea albă și barbă roșcovană.

- Îmhî, făcu Powell. Keno Quizzard.
- Îl cunoașteți?
- Un ticălos. Lucra pentru Reich și, brusc, a devenit prea periculos ca să mai fie folosit. Pariez că accidentul a fost o înscenare, pentru a ascunde un omor.
- Drace! explodă polițistul. Ceilalți doi tipi sunt grav răniți. Poate că Reich a simulat un accident. Să zicem... Însă iahtul era distrus, iar tipii ăia...
- Ei sunt răniți și iahtul distrus. Și ce dacă? Quizzard a amuțit pentru totdeauna, iar pentru Reich asta-i mult mai important. A avut grijă de el. N-o vom dovedi nicio-dată, dar nici n-o să fie necesar, dacă-l găsim pe Hassop. Asta-i suficient să-l ducă la Demolare pe amicul Reich.

*

Purtând pantalonii la modă, mulați pe picior (în Spaceland, hainele sport erau pictate în anul acela), Powell începu un turneu-fulger al balonașelor de săpun... hotelul Victoria, hotelul Sportivilor, Magic, Acasă De-Acasă, Ye New New Babblesberg, Marțianul (foarte șic), Venusberg (foarte porno), și celelalte... Legă conversații cu străini, descriind în vreo șase graiuri pe vechii și dragii săi prieteni și citindu-și ușor interlocutorii, pentru a se asigura că nu-i cunoșteau pe Reich și Hassop. Apoi, răspunsurile. Nu. Întotdeauna, nu.

Sondatorii erau mai accesibili – și Spaceland-ul era plin de ei, muncind sau distrându-se – dar răspunsurile erau mereu negative.

O întrunire la Solar Rheims... sute de participanți, cântând și făcând mătânii, într-un festival al renașterii verii. Răspunsuri Negative. Curse Nautice pe Marte la El Acasă... bărci și șalupe, zburând peste ape, în salturi prelungi, aidoma unor pietricele prețioase. Răspunsuri Negative. Stațiunea Chirurgiei Plastice... sute de corpuri și

fețe bandajate. Răspunsuri Negative. Polo în Imponderabilitate. Răspuns Negativ. Izvoarele Sulfuroase Fierbinți. Izvoarele Sulfuroase Albe. Izvoarele Sulfuroase Negre. Izvoarele Nesulfuroase... Răspunsuri Negative.

Descurajat și obosit, Powell se opri în Cimitirul Zorilor Solare. Cimitirul semăna cu un parc englezesc... alei pavate și stejari, frasini și ulmi, petece minuscule de gazon. Muzică discretă oferită de cvartete de coarde automate, ascunse prin pavilioane invizibile. Powell începu să zâmbească.

În mijlocul cimitirului se găsea reproducerea perfectă a catedralei Notre Dame. Dedicția fusese scrisă cu înflorituri: Micuțului Kirk Din Viroagă. Din botul uneia dintre himerele din turn răsuna un glas mieros: „VENIȚI SĂ VEDEȚI DRAMELE ZEILOR ÎNFĂȚIȘATE ÎN VIBRANTE MONTĂRI AUTOMATE LA MICUȚUL KIRK DIN VIROAGĂ. MOISE PE MUNTELE SINAI, RĂSTIGNIREA LUI HRISTOS, MOHAMED ȘI MUNTELE, LAO TSE ȘI LUNA, REVELAȚIA MARIEI BARKER EDDY, ÎNĂLȚAREA LUI BUDA, DEZVĂLUIREA SINGURULUI ȘI ADEVĂRATULUI ZEU-GALAXIE...” Pauză, apoi pe un ton mai prozaic: „CONFORM NATURII SFINTE A ACESTEI REPRESENTAȚII, INTRAREA SE FACE NUMAI PE BAZĂ DE BILET. BILETELE SE VÂND LA CASĂ.” O altă voce, ofensată și rugătoare: „ATENȚIUNE, CĂTRE TOȚI ADORATORII! ATENȚIUNE, CĂTRE TOȚI ADORATORII! VĂ RUGĂM... EVITAȚI CONVERSAȚIILE CU GLAS TARE ȘI RÂSETELE!”

Un clic, și o altă himeră începu să peroreze pe altă limbă. Powell izbucni în râs.

- Ar trebui să-ți fie rușine, rosti înapoia lui o fată.
- Îmi cer scuze, spuse prefectul, fără să se întoarcă. „Evitați conversațiile cu glas tare și râsetele.” Nu crezi că-i ridicol...

Structura TP a fetei îl izbi; se răsuci să-i vadă figura. În fața lui stătea Duffy Wyg&.

– Hei, Duffy!

Încruntătura i se preschimbă în uimire, urmată de un zâmbet rapid.

– Domnul Powell! exclamă ea. Polițaiul! Îmi datorezi un dans.

– Îți datorez niște scuze, replică Powell.

– Încântată. N-am destule. Astea pentru ce sunt?

– Pentru că te-am subestimat.

– Eterna poveste a vieții mele... Îl apucă de braț și porniră pe alee. Ia spune, cum de-a învins rațiunea? M-ai privit atent și?...

– Mi-am dat seama că ești cea mai deșteaptă persoană care lucrează pentru Ben Reich.

– Sunt deșteaptă. Am făcut, într-adevăr, câte ceva pentru Ben... dar complimentul ăsta are niște dedesubturi. Ce s-a întâmplat?

– Coada lui Hassop...

– Nu s-ar putea ceva mai explicit?

– Ne-ai luat coada, Duffy. Felicitări!

– Aha! Hassop e căluțul tău domestic. Un accident petrecut în copilărie l-a răpit de încununarea gloriei unui cal. Ai pus una artificială...

– Termină, Duffy. Nu ține.

– Atunci l-ai schimbat pe el. Îl privi, pe jumătate serioasă, pe jumătate amuzată: Despre ce naiba vorbești?

– O să-ți silabisesc, să-nțelegi. Aveam o coadă după Hassop. O coadă este o umbră, o iscoadă, un agent secret care are misiunea de a urmări un suspect...

– M-am prins. Ce-i aia Hassop?

– Un bărbat care lucrează pentru Ben Reich. Șeful Codurilor Monarch.

– Și ce i-am făcut eu agentului vostru?

– Urmând instrucțiunile lui Reich, l-ai cunoscut, l-ai sedus, l-ai îndepărtat de la ocupația lui, ținându-l zi după zi la pian, și...

– Stai puțin! rosti tăios Duffy. Îl cunosc. Micuț și prostuț. Să lămurim lucrurile... Era copoi?

– Duffy, te rog...

– Am pus o întrebare.

– Da, era polițist.

– Și-l urmărea pe acest Hassop?

– Da.

– Hassop... Un tip oxigenat, cu ochi albaștri?

Powell încuviință.

– Cretinul, murmură Duffy. Cretinul naibii! Se întoarce furioasă către prefect: Crezi că-s din alea care fac lucruri murdare? De ce, măi... sondator?! Ascultă-mă, Powell. Reich m-a rugat să-i fac un serviciu. A spus că aici se află un tip care lucrează la un cod muzical interesant. Dorea să-l verific. De unde dracu' să știu că era omul vostru? De unde să știu că iscoada voastră făcea pe muzicianul?

– Vrei să spui că Reich te-a păcălit?

– Ce altceva? Dă-i drumul și citește-mă. Dacă Reich nu era în Rezervație, puteai sonda înșelătoria asta...

– Stai așa! o întrerupse brusc bărbatul.

Trecu de bariera ei conștientă și o citi atent și total vreme de zece secunde. Apoi se întoarce și-o rupse la fugă.

– Hei! țipă Duffy. Care-i verdictul?

– Medalia de Onoare, strigă Powell peste umăr. Ți-o aduc imediat ce găsesc pe cineva.

– Nu vreau pe cineva. Te vreau pe tine.

– Ăsta-i necazul tău, Duffy. Vrei pe oricine.

– Cu-u-u-um?

– Ori-ci-ne!

– VĂ RUGĂM... EVITAȚI CONVERSAȚIILE CU GLAS TARE ȘI RĂSETELE!

Powell îl găsi pe sergentul de poliție în teatrul Globe, unde o superbă actriță Esper vrăjea mii de spectatori cu interpretarea ei – interpretare datorată, în egală măsură, sensibilității sale telepatice și perfecte tehnici dramatice. Imun la frumusețea actriței, polițistul inspecta cu o privire sumbră auditoriul. Powell îl apucă de braț și-l scoase afară.

– Este în Rezervație, spuse el. Împreună cu Hassop și bagajele. Un alibi perfect. Era zguduit de accident și avea nevoie de odihnă. Bineînțeles, și de un tovarăș. Are un avans de opt ore.

– În Rezervație, zici? medita sergentul. Șase mii de kilometri pătrați și atâtea blestemate de animale, reliefuri și climate câte n-ai văzut în trei vieți.

– Care-s șansele ca Hassop să aibă un accident fatal, dacă n-a avut deja vreunul?

– Nu mă hazardez în presupuneri...

– Dacă vrem să-l găsim pe Hassop, ne trebuie un Helio și să ne-apucăm imediat de treabă.

– Nu merge. În Rezervație nu-s permise mijloacele mecanice de transport.

– Asta-i o urgență. Moș Moise are nevoie de Hassop!

– Lasă-l să se certe cu Consiliul Spaceland. În trei, patru săptămâni obține aprobarea.

– Adică după ce Hassop e mort și-ngropat. Dar radarul și sonarul? Le putem programa cu structura lui Hassop și...

– Nțț! În Rezervație nu se permite niciun fel de mijloc mecanic sau electronic, cu excepția aparatelor de fotografiat.

– Ce dracu-i cu Rezervația asta?

– Natură, puritate sută la sută, garantată pentru aventurieri. Intri acolo pe propriul tău risc. Elementele de pericol constituie condimentul excursiei. Te-ai prins?

Lupți cu elementele naturii, cu animalele sălbatice. Te simți primitiv și reînviat. Așa spun reclamele...

– Și ce faci acolo? Freci două bețe între ele?

– Bineînțeles. Te descurci pe cont propriu. Îți cari alimente și un ecran de protecție, să nu te mănânce urșii. Dacă vrei foc, ți-l faci singur. Dacă vrei să vânez animale, îți faci arme. Vrei să pescuiești, la fel. Tu – contra naturii. Însă mai-nainte, semnezi un act, în cazul în care natura învinge.

– Atunci, cum o să-l găsim pe Hassop?

– Semnăm actele și intrăm după el.

– Noi doi? Să acoperim șase mii de kilometri pătrați de geografie? De câți polițiști poți face rost?

– Maxim zece.

– Deci, șase sute de kilometri pătrați pe cap de om? Imposibil!

– Poate reușești să convingi Consiliul... Nu! Chiar dac-ai reuși, durează o săptămână până se întrunește. Stai puțin! Nu-i poți găsi, transmițându-le mesaje urgente? Cum faceți voi, sondatorii?...

– Nu pot decât să-i receptez. Pot transmite doar unui alt sondator, așa că... Hei! Ia stai! E o idee!

– Ce anume?

– Omul este un mijloc mecanic sau electronic?

– Nici una, nici alta.

– E o invenție a civilizației?

– Nu prea.

– Atunci o să fac niște recrutări rapide, și o să-mi iau „radarul” personal în Rezervație.

Așa s-a declanșat o bruscă patimă pentru natură, încercată de un renumit avocat, în toiul unor delicate negocieri contractuale într-una dintre luxoasele săli de conferință ale Spaceland-ului. Aceeași patimă o simțiră secretarul unui scriitor faimos, un judecător de pace, un analist care examina clienții hotelului United, un designer

industrial, un inginer, președintele Comitetului pentru Sesizări și Reclamații, superintendentul cibernetician al Titanului, un secretar al Psihologiei Politice, doi membri ai Cabinetului, cinci lideri parlamentari și nenumărați alți Esperi, aflați în Spaceland la odihnă sau cu treburi.

Asaltară intrarea Rezervației într-o manieră uniformă, de vacanță, cu echipament asortat. Cei înștiințați suficient de devreme purtau ținută de campanie. Ceilalți nu, iar paznicii, uluiți, scotocind după obiecte interzise, avură ocazia să vadă un nebun în costum impecabil, cu floare la rever, purtând un rucsac în spate. Însă toți acești iubitori ai naturii dețineau hărți detaliate ale Rezervației, carioate cu extremă precizie.

Deplasându-se cu rapiditate, se răspândiră și împânziră minicontinentul Rezervației. Banda TP era supraaglomerată de comentariile și informațiile schimbate în sus și-n jos, de-a lungul radarului viu, în care Powell ocupa poziția centrală.

- Hei! Nu-i cinstit; am de urcat un munte.
- Aici ninge. E v-v-viscol.
- Mlaștini și (brr!) țânțari în sectorul meu.
- Stați așa! Un grup în față, Linc. Sectorul 21.
- Transmite imaginea.
- Uite...
- Îmi pare rău. Nu-s ei.
- Un grup, Linc. Sectorul 9.
- Să-i vedem.
- Aștia-s...
- Nu. Nu sunt ei.
- Un grup, Linc! Sectorul 17.
- Arată-i.
- Hei! Un blestemat de urs!
- Nu fugi! Tratează cu el.
- Un grup, Linc. Sectorul 12.
- Arată-i.

- Uite...
- Nu.
- HAAAAAA-pciu !
- Țsta-i viscolul ?
- Nu, un nor de praf.
- Un grup, Linc ! Sectorul 41.
- Arată-i.
- Țștia.
- Nu-s ei.
- Cum cobori dintr-un palmier ?
- Cum ați ajuns acolo, domnule judecător ?
- Habar n-am. M-a ajutat un elan.
- Un grup, Linc ! Sectorul 37.
- Trimite imaginea.
- Uite-o.
- Nu.
- Un grup, Linc ! Sectorul 60.
- Dă-i drumu'.
- Uite poza.
- Treci mai departe.
- Cam cât mai avem de mers ?
- Au cel puțin opt ore avans.
- Nu. Corecție, sondatori. Au pornit acum opt ore, dar avantajul lor s-a redus.
- Vrei să explici chestia asta, Linc ?
- S-ar fi putut ca Reich să nu fi mers în linie dreaptă. Se poate să fi dat ocoluri unui loc preferat, suficient de aproape de intrare.
- Preferat pentru ce ?
- Pentru crimă.
- Scuzați-mă ! Cum îl poți convinge pe un tigru să nu te mănânce ?
- E o chestiune de psihologia politicii.
- Folosiți ecranul de protecție, domnule senator.
- Un grup, Linc ! Sectorul 1.

- Trimiteți o imagine, domnule superintendent.
 - Aceștia sunt.
 - Treceți de ei, domnule. Sunt Reich și Hassop.
 - CE?!
 - Nu vă trădați cu nimic. Nu trebuie să treziți bănuieli. Depășiți-i. Când ați ieșit din raza lor vizuală, porniți spre sectorul 2. Cu toții vă îndreptați către ieșire și părăsiți Rezervația. Vă mulțumesc mult. De-aici încolo, mă descurc pe cont propriu.
 - Lasă-ne și pe noi, Linc.
 - Nu. Este nevoie de șiretenie. Reich nu trebuie să știe că-l răpesc pe Hassop. Totul trebuie să pară logic, natural și necondamnabil. E, de fapt, un furt.
 - Și tu ești hoțul.
 - Apropo, Powell, cine-a furat timpul probabil?
- Sondatorii care se îndepărtau simțiră un val de roșeață.

*

Cei doi kilometri pătrați de Rezervație erau acoperiți de o junglă umedă, mlăștinoasă, luxuriantă. Odată cu lăsarea întunericului, Powell se îndreptă încetîșor spre focul aprins de Reich într-o poiană, pe malul unui lac micuț. Apa era plină de hipopotami, crocodili și alte animale. Arborii și terenul clocoteau de viață. Întreaga junglă era un omagiu adus inteligenței ecologilor Rezervației, care putuseră asambla și echilibra natura pe un vârf de ac. Iar ca tribut plătit acestei naturi, ecranul de protecție al lui Reich era pus în funcțiune.

Powell putea auzi țânțarii văitându-se, pe măsură ce se izbeau de suprafața exterioară a barierei, precum și răpăitul, ca de grindină, al insectelor mai mari lovindu-se de zidul invizibil. El nu putea risca să-și pună în funcțiune propriul ecran: câmpurile de forță bâzâiau încet, iar Reich avea auzul ager. Se întinse înainte și sondă.

Hassop era destins, relaxat, încântat de ideea intimității cu atotputernicul său șef, puțin alarmat la gândul că rola lui de film conținea soarta lui Ben Reich. Lucrând febril la un puternic arc primitiv, Reich plănuia accidentul ce urma să-l elimine pe Hassop. Arcul și tolba cu săgeți cu vârfurile arse în foc răpiseră cele opt ore de avans inițial. Nu poți ucide un om într-un accident de vânătoare, dacă nu vânezi.

Powell se lasă în genunchi și se târî înainte, cu simțurile concentrate asupra percepțiilor lui Reich. Încremeni din nou, citind ALARMĂ în mintea acestuia. Magnatul se ridică în picioare, cu arcul pregătit și o săgeată înstrunită, scrutând atent întunericul.

– Ce-i, Ben? murmură Hassop.

– Nu știu. Ceva...

– La naiba! N-avem bariera?

– Uit mereu de ea.

Reich se așază la loc și atâță focul, însă nu uitase bariera. Instinctul viclean al asasinului îl avertiza vag, persistent... Iar Powell nu putea decât să se minuneze de complicatul mecanism de supraviețuire al minții omenești. Îl citi din nou pe Reich. Bărbatul recursese în mod mecanic la blocajul muzical pe care-l asocia momentelor de criză. **Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.** Înapoia refrenului era un haos; dorința de a ucide repede... sălbatic... de a ucide acum și a falsifica mai târziu adevărul...

Când Reich se întinse după arc, ferindu-și prudent ochii de Hassop, dar cu mintea concentrată asupra inimii pulsânde care-i era ținta, prefectul se precipită înainte. Nu apucă să parcurgă trei metri și cuvântul ALARMĂ invadă iarăși mintea lui Reich; acesta sări în picioare. Smulse din foc un vreasc arzând și-l azvârli în beznă, către locul unde se afla Powell. Ideea și execuția fură atât de rapide, încât Powell nu anticipă acțiunea. Ar fi fost

dezvăluit de lumină, dacă Reich n-ar fi uitat bariera. Zidul invizibil opri torța în mijlocul zborului, făcând-o să cadă pe sol.

– Hristoase! strigă Reich și se răsuci brusc spre Hassop.

– Ce-i, Ben?

În loc de răspuns, Reich încordă arcul și-l îndreptă către șeful Codurilor. Acesta sări în picioare.

– Ben, fii atent! Tragi în mine!

Pe neașteptate, Hassop se aruncă într-o parte, evitând săgeata.

– Ben! Pentru numele...

Brusc, Hassop înțelese totul. Se răsuci cu un strigăt înăbușit și fugi de lângă foc, în vreme ce Reich încordă altă săgeată. Alergând cu disperare, se izbi de barieră și ricoșă din zidul invizibil. O săgeată îi șuieră pe lângă umăr.

– Ben! răcni el.

– Nenorocitul, mârâi Reich, potrivind o nouă săgeată.

Powell sări înainte și ajunse la marginea barierei. N-o putea depăși. Înăuntru, Hassop alerga urlând, urmărit de Reich, cu arcul pe jumătate încordat, pregătind lovitura decisivă. Hassop se izbi din nou de barieră, căzu, se târî și reveni în picioare, reluând alergarea precum un șobolan hăituit.

– Isuse, murmură Powell.

Păși îndărăt în beznă, gândindu-se cu înfrigurare la o soluție.

Urletele lui Hassop treziseră jungla și urechile îi răsunau de ecourile răgetelor. Trecu pe banda TP, pipăind, atingând, simțind. Nu exista nimic altceva decât frică oarbă, furie oarbă, instinct orb. Hipopotamii vâscoși și plescăind... crocodilii surzi, furioși, flămânzi... swambats, furioși ca rinocerii cei de două ori mai mici decât ei. La un sfert de kilometru depărtare, recepta slab elefanți, cerbi ucigași, feline gigantice...

– Merită să-ncerc, își spuse. Bariera trebuie străpunsă. E unica șansă.

Își ecrană nivelurile superioare, mascând totul cu excepția canalelor emotive, și transmise: frică, frică, spaimă, frică..., coborând până la nivelul cel mai primitiv al sentimentelor. **Frică. Frică, Spaimă. Frică. FRICĂ–FUGI–SPAIMĂ–FRICĂ–FUGI–SPAIMĂ–FUGI!**

Fiecare pasăre, din fiecare cuib, se trezi țipând. Maimuțele răspunseră zbierând și zguduiră mii de ramuri în fuga lor dezordonată. O canonadă de explozii acvaticе răsună dinspre lac, în timp ce turma de hipopotami părăsea mlaștinile, urmată de o teroare oarbă. Jungla era cutremurată de trâmbițările asurzitoare ale elefanților și de bubuitul ritmic al înaintării lor. Reich auzi totul și încremeni, ignorându-l pe Hassop, care continua să alerge, gâfâind și urlând, de la un perete la celălalt al barierei.

Hipopotamii izbiră primii bariera, într-un val orb. Erau urmați de swambats și crocodili. Apoi veniră elefanții. După aceea, cerbii, zebrele, antilopele... turme uriașe și masive. Nici când în istoria Rezervației nu mai existase o asemenea panică. Nici proiectanții ecranului defensiv nu anticipaseră un astfel de atac în masă. Bariera lui Reich se prăbuși cu zgomot de sticlă spartă.

Hipopotamii ajunseră la foc, îl călcară și-l stinseră. Powell țâșni prin întuneric, apucă brațul lui Hassop și târî bărbatul terorizat de-a curmezișul poienii, către bagaje. O copită îl izbi violent, aruncându-l în lateral, dar nu-i dădu drumul lui Hassop și dibui prețioasa rolă de film. În beznă deplină, Powell putea distinge animalele după emisiile frenetice pe banda TP. Trăgându-l după sine pe șeful Codurilor, evită torentul central de animale și, împreună, se adăpostiră înapoia unui trunchi gros de guaiac. Acolo își trase răsufarea și băgă rola în buzunar. Hassop plângea. Powell îl simțea pe Reich, la treizeci de metri depărtare, cu spatele rezemat de un accacia,

cu mâinile încleștate pe arc și săgeată. Era derutat, furios, îngrozit... dar teafăr încă. Mai presus de orice, prefectul îl dorea teafăr pentru Demolare.

Powell scoase propria lui barieră defensivă și-o azvârli în poiană, către resturile focului, unde Reich avea s-o găsească cu ușurință. Apoi se întoarse și-l împinse pe șeful Codurilor către ieșirea din Rezervație.

Cazul Reich era gata pentru prezentarea finală înaintea procurorului districtual. Powell spera să fie gata și pentru acel monstru cinic al faptelor și al dovezilor, Moș Moise.

Prefectul și echipa lui se reuniră în încăperea lui Moise. În mijloc se afla o masă rotundă, pe care se construise o machetă transparentă a odăilor-cheie din casa Beaumont, populate de androizi miniaturali, reprezentând **dramatis personae**. Specialiștii în reproduceri ai laboratorului făcuseră o treabă extraordinară, reușind până și caracterizarea personajelor. Minusculii Reich, Tate, Beaumont și ceilalți se deplasau cu mișcările caracteristice originalelor. Lângă masă era stocată documentația pregătită de echipă.

Moș Moise ocupa întregul perete circular al sălii. Multiplii săi ochi clipeau cu răceală. Multiplele sale memorii zbârnâiau și bâzâiau. Gura, conul unui difuzor, atârna căscată de uimire dinaintea prostiei umane. Degetele, tastele unei mașini de imprimat multiflex pe bandă, erau gata să tipărească verdictul logic. Moise era Computerul–Acuzator–Mozaic–Multiplex al procurorului districtual, ale cărui decizii încununau pregătirea, prezentarea și verdictul fiecărui caz juridic.

– N-o să-l deranjăm de la început pe Moise, se adresă Powell procurorului. Mai întâi, o să studiem reconstituirea și-o să verificăm graficul orar al crimei. Există un dosar temporal. Îl puteți consulta, în timp ce se desfășoară acțiunea. Dacă descoperiți ceva în neregulă, vă notați și analizăm.

Încuviință către De Santis, hărțuitul șef al Laboratorului, care întrebă încet:

– Unu la unu?

– E nițel prea repede. Fă-o unu la doi. Mișcări încetinite la jumătate.

– În ritmul ăsta, androizii vor părea ireali, pufni De Santis. Păcat... Ne-am chinuit două săptămâni, și-acum...

– Nu-i nimic. O să-i admirăm mai târziu.

De Santis fu gata să se răzvrătească, apoi atinse un buton. Imediat, macheta se iluminează și păpușile înviiară. Inginerii de sunet creaseră și un fundal. Se auzeau râsete, conversații și muzică. În holul principal al Casei Beaumont, modelul pneumatic al Mariei urcă pe un podium, ținând în mâini o carte minuscule.

– Este ora 23.09, vorbe Powell către asistenții procurorului. Deasupra machetei există un ceas, sincronizat cu mișcarea încetinită.

Oamenii procurorului studiară în tăcere modelul miniatural, făcând însemnări pe măsură ce androizii reproduceau acțiunile din timpul petrecerii fatale. O dată în plus, Maria Beaumont citi regulile Sardeluței. Luminile pâliră și se stinseră. Ben Reich se îndreaptă încetitor către sala de muzică, coti la dreapta, urcă scările în galeria de tablouri, trecu prin ușile de bronz ce duceau în apartamentul-orhidee, orbi și paraliză paznicii lui D'Courtney, apoi intră în apartament.

Și iarăși, Reich se trezi față în față cu D'Courtney, se apropie de el, scoase din buzunar un ucigaș pistol-stilet și deschise cu forța maxilarele lui D'Courtney, în vreme

ce bătrânul se zbătea neputincios. Și din nou, o ușă a apartamentului-orhidee se deschise brusc, lăsând-o să intre pe Barbara D'Courtney într-o cămașă de noapte din mătase albă. Și ea cu Reich se luptară, până când bărbatul explodează ceafa rivalului său cu o împușcătură prin gură.

– Amănuntele le am de la fiica victimei, murmură Powell. Prin sondare. Sunt autentice.

Barbara D'Courtney se târî spre trupul tatălui ei, apucă arma și fugi din apartament, urmărită de Reich. Acesta întârzie, orbecăind prin casa întunecată, și fata ieși pe ușa din față. După aceea, Reich se întâlnește cu Tate și amândoi o porniră spre camera de protecție, prefăcându-se că joacă Sardeluța. Drama se termină cu oaspeții năvălind în apartamentul-orhidee, unde se înghesuie în jurul cadavrului. Apoi, păpușile încremenesc într-un tablou grotesc.

Urmă o tăcere prelungită.

– Bun, rosti Powell. Asta a fost acțiunea. Acum să-i dăm datele lui Moise, pentru o primă estimare. Mai întâi ocazia. Nu se poate nega că Sardeluța i-a oferit lui Reich prilejul cel mai bun.

– De unde știa Reich că urma să se joace Sardeluța? întrebă procurorul.

– El a cumpărat cartea și i-a trimis-o Mariei Beaumont. În felul acesta, și-a asigurat circumstanțele.

– De unde era convins că avea să se joace tocmai jocul acela?

– Știa că Mariei îi plac astfel de jocuri, iar Sardeluța era singurul descifrabil din carte.

– Nu știu..., se scărpină în cap procurorul. Lui Moise îi trebuie mult până să se convingă. Introdu totuși datele. Rău nu poate să-i facă.

Ușa camerei zbură în lături și comisarul Crabbe pătrunse în încăpere, parcă dirijând o paradă.

– Domnule prefect Powell! rosti el, cu un ton oficial.

– Domnule comisar ?

– Mi s-a adus la cunoștință că pervertiți acest creier mecanic în scopul de a-l implica pe bunul meu prieten, Ben Reich, în oribilul și condamabilul asasinat al lui Craye D’Courtney. Domnule Powell, un asemenea scop este grotesc. Ben Reich este un onorabil cetățean de frunte al țării noastre. În plus, domnule, n-am fost niciodată de acord cu serviciile creierului electronic. Electoratul v-a ales în scopul de a vă exercita puterile intelectuale, și nu de a vă înclina supus în fața...

Powell îi făcu un semn lui Beck, care începu să introducă datele în „urechea” lui Moise.

– Aveți perfectă dreptate, ca metodă. Prima întrebare: Cum i-a paralizat Reich pe paznici ? De Santis ?

– Și-n plus, domnilor..., continuă Crabbe.

– Un ionizator de rodopsină, îi întrerupse șeful laboratorului. Ridică o sferă de plastic și i-o înmână lui Powell, care-o arată celor din jur. Un cercetător, pe nume Jordan, a descoperit acest produs, utilizat de gărzile personale ale lui Reich. Avem formula empirică a produsului, precum și o mostră. Dorește cineva s-o-ncerce ?

– N-are niciun rost, răspunse procurorul. Moise poate hotărî și singur.

– Deci, domnilor..., reluă Crabbe.

– Oh, nu se poate, făcu – nefericit – De Santis. N-o să credeți până n-o să vedeți în realitate. Nu rănește. Vă face *non compos* șase sau șapte...

Sfera din plastic se sparse în pumnul lui Powell. O lumină albastră, strălucitoare, izbucni sub nasul lui Crabbe. Surprins în mijlocul discursului, comisarul se prăvăli ca un buștean. Powell privi îngrozit de jur împrejur.

– Dumnezeu! exclamă el. Ce-am făcut ? Pur și simplu, mi-a cedat între degete... Privi către De Santis și rosti cu severitate: Ai realizat un înveliș prea fragil, De Santis. Uite ce-ai făcut cu comisarul Crabbe!

– Eu am făcut?!

– Introduceți datele în memoria lui Moise, interveni procurorul. Asta știu că-i o dovadă!

În așezară pe comisar cât mai confortabil, într-un fotoliu adânc.

– Acum, arma crimei, continuă prefectul. Vă rog să priviți, domnilor. Mâna este mai iute decât ochiul! Arată tuturor un revolver luat din muzeul poliției. Scoase din încărcător cartușele, iar dintr-un cartuș extrase glonțul: Asta a făcut Reich cu arma primită de la Jerry Church, pretinzând că este nevătămătoare. Un alibi fals.

– Fals, pe naiba! Arma nu poate face niciun rău. Astea sunt mărturisirile lui Church?

– Da. Există copii în dosar.

– Atunci nu mai are rost să-l deranjezi pe Moise. Procurorul zvârli dezgustat dosarul: Cazul se clasează.

– Ba nu!

– Cum poate o armă să ucidă fără glonț? În dosar nu se spune nimic despre faptul că Reich ar fi reîncărcat arma.

– Asta a și făcut.

– Nu-i adevărat, interveni De Santis. În cameră sau în rană nu exista nici urmă de proiectil.

– Ba există. Credeam că-i ușor, odată ce-am spus în ce constă șmecheria.

– Atunci, nu există nicio șmecherie! strigă De Santis.

– Cum așa? Tu ai găsit-o, De Santis. Bucățica de gel de bomboană din gura lui D’Courtney. Îți amintești? Iar în stomac, nici urmă de bomboană.

Șeful laboratorului se luminează la față. Powell zâmbi. Luă o pipetă și umplu cu apă o capsulă de gel. O îndesă în capătul deschis al cartușului, deasupra încărcăturii, și introduse cartușul în pistol. Ridică arma, ținti un cubuleț de lemn, de lângă macheta casei Beaumont și apăsă pe trăgaci. Răsună o explozie înăbușită și cubul se fărâmă.

– Pentru numele... Ce șmecherie mai e și asta? făcu procurorul. A mai existat ceva în cartușul ăla, pe lângă apă! Examină fragmentele de lemn.

– N-a mai fost absolut nimic. Cu ajutorul unei încărcături de pulbere poți azvârli cam treizeci de grame de apă. Forța de impact este suficient de mare pentru a sparge calota craniană, dacă tragi prin bolta moale a gurii. Din acest motiv, Reich a fost nevoit să introducă arma în gura lui D’Courtney. Din această cauză, De Santis a găsit bucățica de gel. De-asta n-a găsit nimic altceva. Proiectilul dispăruse.

– Bagă datele în memoria lui Moise, rosti încet procurorul. La naiba, Powell, încep să cred că putem vorbi despre un caz.

– În regulă. Acum, motivul. Am pus mâna pe registrele lui Reich și contabilitatea le-a verificat. D’Courtney îl adusesese pe Reich cu spatele la perete. Reich mai avea o singură variantă: „Dacă nu-i poți înfrânge, fii prieten cu ei.” A încercat să coopereze cu D’Courtney. A dat greș și atunci l-a ucis. Merge?

– Pentru mine, da. Să-l vedem pe Moș Moise.

Introduseră ultimele date și apăsară pe „RULARE”. Ochii lui Moise clipeau meditativ, memoriile începură să-i șuiere și să țacăne. Powell și toți ceilalți așteptau încordați. Brusc, Moise începu să sughițe. Un clopoțel se porni să sune: ping-ping-ping-ping-ping... și tastele se mișcară.

– DACĂ JURIUL ESTE SATISFĂCUT, spuse Moise, DE MODESTA PLEDOARIE NON VULTUR; SEMNĂTURILE LEGALE. SS. VEZI CAZUL HAY CONTRA COHOES ȘI REGULILE DIN CAZUL SHELLEY. HIC.

– Ce dra..., privi Powell către Beck.

– Se protestește, explică locotenentul.

– Tocmai acum!

– Se mai întâmplă. Să încercăm încă o dată.

Reintroduseră datele. Din nou, ledurile clipiră, circuitele de memorie şuierară, iar Powell cu oamenii săi așteptară nerăbdători. Munca lor de-o lună atârna de această decizie. Clapele porniră să țacăne.

– CAZUL 921 088. SECȚIUNEA C-1. MOTIVUL, spuse Moise, MOTIVUL PASIONAL AL CRIMEI ESTE INSUFICIENT SUSȚINUT. CONFORM STATUL CONTRA HANRAHAN 1202 TRIB. SUPR. 19, ȘI CAZURILE DIN ACEEAȘI CATEGORIE.

– Motiv pasional? murmură Powell. A-nnebunit Moise? Motivul este profitual... Verifică C-1, Beck.

Beck verifică.

– E-n regulă.

– Mai încercăm o dată.

Introduseră pentru a treia oară datele în calculator. De data aceasta, citiră:

– CAZUL 921 088. SECȚIUNEA C-1. MOTIVUL PROFITUAL AL CRIMEI INSUFICIENT SUSȚINUT. CONFORM STATUL CONTRA ROYAL, 1197 TRIB. SUPR. 388.

– Ai tastat corect pe C-1? întrebă Powell.

– Am tastat tot ce-am avut, replică locotenentul.

– Scuzați-mă, se adresă prefectul către ceilalți. Trebuie să discut cu Beck. Sper că nu vă deranjează. Se întoarse către Beck: Deschide-te, Jackson. În ultimele tale cuvinte, am mirosit o ezitare. Lasă-mă să văd despre ce-i vorba...

– Zău, Linc, nu-mi dau seama de nicio...

– Dacă ți-ai da seama, n-ar fi o ezitare, ci o minciună sfruntată. Acum, să vedem... Ah! Desigur! Ce prostie! Nu trebuie să-ți fie rușine că-ntârzie Codurile... Powell relua cu glas tare: Lui Beck îi mai lipsește o informație. Codurile încă lucrează cu Hassop, încercând să spargă cifrul lui Reich. Tot ce știm deocamdată este că

Reich a propus fuziunea și a fost refuzat. Nu deținem încă oferta exactă și răspunsul. Asta dorește Moise.

– Dacă n-ați spart cifrul, de unde știți că oferta i-a fost respinsă? Întrebă procurorul.

– De la Reich însuși, prin intermediul lui Gus Tate. A fost unul dintre ultimele lucruri comunicate de Tate înainte de a fi ucis. Să-ți spun ceva, Beck. Cere o clauză prezumtivă. Presupunând că evidența respingerii ofertei este inatacabilă, ce crede atunci Moise despre caz?

Beck introduse noile date în calculator. Peste treizeci de secunde, Moise Multiplex răspunse:

– CAZUL 921 088. ACCEPTÂND IPOTEZA, PROBABILITATEA SUCCESULUI ESTE DE 97,0099%.

Oamenii lui Powell zâmbiră și se relaxară. Prefectul rupse hârtia și o înmână procurorului, cu o reverență.

– Acesta vă este cazul, domnule procuror distric-tual... Gata împachetat!

– Dumnezeu! exclamă procurorul. Nouăzeci și șapte la sută! Isuse, n-am avut nouăzeci de procente de când lucrez aici. Mă credeam norocos când atin-geam șaptezeci. Nouăzeci și șapte la sută... Și împotriva lui Ben Reich! Își privi oamenii încântat. O să intrăm în istorie!

Ușa încăperii se deschise și apărură doi bărbați transpirați, fluturând o hârtie.

– Au venit cei de la Coduri, zise Powell. Ei, le-ați spart?

– Le-am spart, răspunse unul dintre ei, dar te-am spart și pe tine, Powell. De fapt, tot cazul e închis.

– Ce... Ce dracu' vorbiți?

– Reich l-a ucis pe D'Courtney, pentru că D'Courtney nu voia să fuzioneze, așa-i? Avea un motiv impor-tant să-l omoare, nu? Avea pe dracu'!

– Dumnezeu! gemu Beck.

– Reich i-a trimis lui D'Courtney: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Asta înseamnă: SUGEREZ

FUZIUNEA SOCIETĂȚILOR NOASTRE CU INTERESE EGALE.

– Păi asta spuneam și eu pân-acum. Iar D’Courtney a răspuns WWHG. Asta era refuzul. Reich i-a spus lui Tate, iar Tate mie.

– D’Courtney a răspuns WWHG. Asta înseamnă: OFERTA ACCEPTATĂ.

– Nu se poate!

– Ba bine că nu! WWHG. OFERTA ACCEPTATĂ. Asta era răspunsul pe care-l dorea Reich. Era răspunsul care însemna că Reich avea tot interesul să-l țină viu pe D’Courtney. N-o să convingi niciun tribunal din tot sistemul solar c-ar fi avut vreun motiv să-l omoare pe D’Courtney. Asta înseamnă că tot cazul tău e la pământ.

Timp de-o jumătate de minut, Powell rămase încremenit, cu pumnii strânși. Brusc, se răsuci către macheta casei Beaumont, scoase androidul care-l reprezenta pe Reich și-i smulse capul. Se îndreptă spre Moise, rupse cartelele și benzile imprimate, le mototoli și le azvârli pe jos. Îl văzu pe Crabbe și lansă un șut în spătarul fotoliului. În timp ce tehnicienii priveau în tăcere, fotoliul și comisarul se răsturnară pe podea.

– Lua-te-ar naiba! Rămâi în scaunul ăla blestemat! răcni Powell și părăsi încăperea.

Explozie! Șoc! Ușile temniței sar în lături. Iar afară, sub haina întunericului, așteaptă libertatea și goana spre necunoscut...

Ce-i asta? Cine-i în afara temniței? Dumnezeu! Isuse! Omul Fără Chip! Privind... Așteptând... Tăcut... Fugi! Evadează! Fugi! Fugi!

Zbor prin spațiu. Racheta argintie inspiră siguranță în adâncimile necunoscutului... Chepengul se deschide. Nu se poate! În rachetă nu mai este nimeni. Chepengul se deschide încet, încet... Dumnezeu! Omul Fără Chip! Privind... Așteptând... Tăcut...

Dar sunt nevinovat, Înălțimea-voastră! Nevinovat! Nu-mi veți putea dovedi vina niciodată, iar eu îmi voi apăra cauza, deși mă asurziți izbind cu ciocănelul și... Hristoase! În robă și cu perucă este Omul Fără Chip. Privind... Tăcând... Chintesența răzbunării...

Izbiturile ciocănelului se transformară în lovituri la ușa cabinei. Glasul stewardului anunță:

– Suntem deasupra New York-ului, domnule Reich! O oră până la debarcare. Suntem, deasupra New York-ului, domnule Reich! Ciocăniturile continuă.

Reich izbucni să-și regăscască vocea.

– Bine, croncăni el. Te-am auzit.

Stewardul plecă. Bărbatul coborî din patul hidraulic și simți cum îi cedează genunchii. Se agăță de perete, blestemând. Încă înspăimântat de coșmar, intră în camera de baie, se depilă, făcu duș, aburi calzi și reci, vreme de zece minute. Continua să tremure. Intră în nișa de masaj și apăsă pe „Săruri”. Un kilogram de săruri amestecate cu mirodenii i se pulverizară pe piele. În clipa când tampoanele de masaj erau gata să-și înceapă mișcările, Reich hotărî că simțea nevoia unei cafele. Ieși din nișă, să sune serviciile.

Se auzi o bubuitură surdă și Reich fu azvârlit înainte de forța exploziei din nișă. Spatele îi era crestat de particulele zburătoare. Se năpusti în dormitor, înșfăcă o valijoară, o deschise și căută minigrenadele pe care le purta în permanență asupra lui. Valiza era goală.

Treptat își reveni. Era conștient de arsura sărurilor în tăieturile de pe spate și de sângele care șiroia. Era conștient de faptul că nu mai tremura. Se înapoie în baie, opri tampoanele de masaj și cercetă nișa. În timpul nopții, cineva scosese grenadele din valiză și plasase încărcătura în fiecare dintre tampoane. Doar o întâmplare îi salvase viața... Dar cine fusese atentatorul?

Inspectă ușa cabinei. Evident, încuietoarea fusese deschisă de un expert, deoarece nu dovedea nici urmă de forțare. Dar cine? De ce?

– Blestematul! mormăi Reich. Intră iarăși în baie, se spală de sânge și săruri și pulveriză un hemostatic coagulant peste răni. Se îmbracă, își bău cafeaua și coborî spre tunelul de debarcare, unde, după o ceartă sălbatică cu sondatorul-vameș (**Neliniști, tensiuni și disensiuni au început!**), se imbarcă în naveta Monarch, care aștepta să-l ducă în oraș.

Din navetă, sună Turnul Monarch. Pe ecran apărură chipul secretarei.

– Știi ceva despre Hassop? întrebă Reich.

– Nu, domnule. Nimic nou, de când ne-ați anunțat venirea din Spaceland.

– Dă-mi Agreementul.

Ecranul se întunecă, apoi se luminează în încăperea cromată. West, bărbos și sobru, își aranja niște fișe. Zâmbește spre camera TV.

– Bună, Ben!

– Nu mai fi așa de vesel, Ellery, mârâi Reich. Unde dracu-i Hassop? Credeam c-o să-l...

– Nu. Nu mai e treaba mea, Ben.

– Ce tot spui?

West arată fișele.

– Îmi fac lichidarea. Ai aici istoria carierei mele la Monarch Utilities & Resources, pentru dosarele tale. Cariera mea s-a terminat în dimineața asta, la ora nouă.

– Poftim?!

– Mda. Te-am prevenit, Ben. Ghilda mă retrage de la Monarch. Spionajul companiei contravine eticii.

– Ascultă, Ellery, nu poți pleca acum. Sunt atacat și am neapărată nevoie de tine. Azi dimineață, în rachetă, cineva a încercat să m-arunce în aer. Am scăpat ca prin urechile acului. Trebuie să aflu cine este. Am nevoie de un sondator.

– Îmi pare rău, Ben.

– Nu trebuie să fii angajatul lui Monarch. O să-ți fac un contract nominal, pentru servicii particulare. La fel ca lui Breen...

– Breen? Un E 2? Analist?

– Da. Psihologul meu.

– Nu cred că mai este...

– Ce?!

West încuviință.

– Legea s-a votat azi. Nu mai există servicii particulare. Rămâneau prea puțini sondatori. Trebuie să deservim un număr cât mai mare de oameni. L-ai pierdut și pe Breen.

– Țsta-i Powell! răcni Reich. Folosește orice blestemat de truc inventat de sondatori ca să m-omoare. Vrea să mă răstignească pe crucea lui D'Courtney, nenorocitul! Are...

– Termină, Ben! Powell n-are nicio legătură cu asta. Să ne despărțim ca prieteni, ce zici? Întotdeauna ne-am înțeles. Așa să fie și la despărțire. Ce zici?

– Du-te dracului! urlă Reich și întrerupse legătura. Du-mă acasă! se adresă, pe același ton, pilotului navei.

Ajuns acasă, se năpusti în locuință, îngrozindu-și servitorii. Azvârli valiza în brațele unui valet și merse imediat spre camerele lui Breen. Erau pustii. Pe birou, o notiță seacă repeta informația primită de la West. Reich se retrase în odăile lui, apucă telefonul și formă numărul lui Gus Tate. Ecranul clipi și apăru un anunț:

SERVICIUL DESFIINȚAT PERMANENT.

Privi, întrerupse legătura și-i telefonă lui Jerry Chruch. Ecranul clipi și apăru un anunț:

SERVICIUL DESFIINȚAT PERMANENT.

Întrerupse brusc legătura, străbătu nesigur dormitorul și se îndreptă spre luminița clipitoare ce indica locul seifului. Îl repuse în faza temporală și, după apariția raftului secret, întinse mâna către plicul roșu. Când îl atinse, auzi un clinchet slab. Se răsuci fulgerător, cu fața îngropată în mâini.

Urmă o lumină orbitoare și o explozie. Ceva îl lovi brutal în partea stângă, îl prăvăli peste birou și-l izbi de perete. După aceea, o ploaie de sfărâmaturi îl acoperi. Se chinui să se ridice în picioare, uluit și furios, și-și rupse hainele ferfenițe, pentru a se examina. Era tăiat adânc, și o durere groaznică anunța ruperea cel puțin a unei coaste.

Își auzi servitorii alergând pe coridor, și răcni:

– Cărați-vă! M-auziți? Cărați-vă de-aici!

Scotoci printre resturi, sortând rămășițele seifului. Găsi pistolul neuronal luat de la femeia cu ochi roșii din

casa Chookei Froot. Găsi floarea de oțel a răului: pistolul-stilet ce-l ucisese pe D'Courtney. Mai conținea patru cartușe, umplute cu apă și gel; strecură ambele arme în buzunarul unui sacou, luă din birou un set de grenade și părăsi camera, ignorând servitorii care-l priveau uluiți.

Blestemă tot timpul coborârii până în garajul subteran, unde introduse cheia Jumperului personal în fanta de recepție. Când mașina ieși din garaj, întoarse cheia și smuci portiera, pentru a sări înăuntru. Se auzi un „r-r-r-i-p” și Reich se azvârli la pământ. Rezervorul Jumperului explodează. Întâmplător, nu izbucni în flăcări. Erupse doar un gheizer de combustibil și bucăți de metal. Reich se târî până la rampa de ieșire și fugi afară.

Pe stradă, cu hainele sfârtecate, sângerând, plin de combustibil creozot, caută cu disperare un Jumper public. N-avea nicio monedă de apel. Reuși să oprească o mașină cu șofer.

– Unde doriți să mergeți? întrebă acesta.

Reich privi stupefiat sângele și uleiul ce i se scurgeau pe trup.

– Chooka Froot! croncăni el, în pragul isteriei.

Taxiul îl lăsa la Bastion West, numărul 99.

Trecu de portarul care protesta, de funcționarul de la recepție și de bine-plătitul **chargé d'affair**, și intră în biroul particular al Chookei Froot: o încăpere în stil victorian, mobilată cu canapele enorme, lampadare cu vitralii și un birou masiv. La birou stătea Chooka, într-un capot ponosit și c-o expresie plictisită pe chip, expresie ce făcu loc panicii, când Reich scoase pistolul neuronc.

– Pentru Dumnezeu, Reich! exclamă ea.

– Am sosit, Chooka, rosti bărbatul. Mai întâi, judecata, apoi execuția. Am mai folosit neuroncul ăsta. Mă văd silit să recurg iarăși la el. Tu m-ai silit, Chooka!

– Magda! strigă femeia, sărind de la birou.

Reich o prinse de-o mână și-o împinse de-a curmezișul încăperii. Femeia se împiedică de canapea și căzu. Ușa se deschise și gardiana cu ochii roșii pătrunse în cameră. Reich era pregătit. O izbi în ceafă și, când ea se prăbuși, îi înfipse călcâiul în spate, țintuind-o la podea. Individida se răsuci, încercând să-l apuce de picior. Ignorând-o, Reich șuieră spre Chooka:

– Să terminăm odată! De ce-ai pus bombele?

– Ce tot vorbești? smiorcăi Chooka.

– Despre ce dracu' crezi că vorbesc? Uită-te la sânge, madam! Până acum am scăpat de trei ori. Cât crezi că mă poate ține norocul?

– Nu mai vorbi în dodii, Reich! Nu...

– Vorbesc despre marea M, Chooka. M de la Moarte. Am venit aici după fata lui D'Courtney. Am stâlcit-o în bătai pe prietena ta și-apoi te-am bătut și pe tine. Te-ai înfuriat și-ai pus bombele. Așa-i?

Chooka scutură uluită din cap.

– Până acum au fost trei. În racheta din Spaceland... În biroul meu... În Jumper. Câte mai urmează, Chooka?

– N-am fost eu, Reich. Așa să mi-ajute...

– Tu trebuie să fi fost, Chooka. Ești singura care te tânguiești și angajezi ucigași. Asta-i tot, așa că să terminăm. Trase siguranța neuronului: N-am timp de pălăvrăgeală cu prietenii groparilor...

– Pentru Dumnezeu! urlă femeia. Ce dracu' să am eu cu tine? Ai dat casa peste cap. Ai bătut-o pe Magda. N-ai fost primul și n-o să fii nici ultimul. Gândește-te bine!

– M-am gândit. Dacă nu ești tu, cine-ar putea fi?

– Keno Quizzard. Și el angajează ucigași. Am auzit că voi...

– Cu Quizzard s-a terminat. Quizzard e mort. Altul?

– Church...

– N-are curajul ăsta. Dac-ar fi încercat, ar fi făcut-o acum zece ani. Altul?

– De unde să știu? Te urăsc sute de oameni.

– Mai degrabă mii, dar cine avea acces la seiful meu?

Cine poate sparge un cifru fazorial și...

– Poate că nu ți-a spart seiful. Poate că ți-a intrat doar în minte și a citit combinația. Poate...

– Sondatori?

– Da. Sondatori. Poate că l-ai judecat greșit pe Church...
Sau un alt sondator care vrea să te vadă în coșciug.

– Dumnezeu! șopti Reich. Doamne Dumnezeu... Da...

– Church?

– Nu. Powell.

– Copoiul?

– Copoiul... Powell. Da. Sfântul Lincoln Powell. Da!
Cuvintele începură să se reverse din Reich: Da, Powell!
Ticălosul luptă murdar, pentru că l-am înfrânt. N-a putut să
m-acuze. Nu i-a mai rămas decât să mă-njunghie pe la spate.

– Ești nebun, Reich.

– Oare? De ce crezi că i-a luat de la mine pe Ellery
West și pe Breen? Știa că, în fața unei bombe, singura
mea apărare ar fi un sondator. Powell este!

– Un copoi, Reich? Un polițist?

– Bineînțeles că un polițist, zbieră Reich. De ce nu?
E sigur de el. Cine l-ar bănuie? Acum o să-i pun eu niște
te bombițe...

O împinse pe femeia cu ochi roșii și o ridică pe
Chooka de pe canapea.

– Sună-l pe Powell.

– Ce?!

– Sună-l pe Powell, răcni el. Lincoln Powell! Dă-i te-
lefon acasă. Spune-i să vină imediat aici.

– Nu, Reich...

– Ascultă-mă, tâmpito! o zgâlțâi el. Bastion West este
proprietatea cartelului D'Courtney. Acum, că moșu-i
mort, eu sunt proprietarul cartelului, deci și-al lui Bastion

West. O să fiu proprietarul casei ăsteia și patronul tău, Chooka. Vrei să mai facem afaceri împreună? Telefonează-i lui Powell!

Femeia îi privi chipul palid și-l citi ușurel; își dădu seama că nu mințea.

– Dar n-am niciun motiv...

– Stai așa! Se gândi, apoi scoase stiletul-pistol din buzunar: Arată-i ăsta. Spune-i că l-a lăsat fata lui D’Courtney.

– Ce-i asta?

– Arma cu care a fost ucis moșul.

– Reich! Pentru numele lui...

– N-o să-l ajute cu nimic, rânji bărbatul. Până să pună mâna pe ea, are să sară-n aer. Telefonează-i. Arată-i arma. Fă-l să vină-ncoace. O împinse spre telefon și rămase în afara razei vizuale a ecranului. Înălță țeava neuronicalui.

Chooka formă numărul prefectului. Pe ecran apăru Mary Noyes, care-o ascultă, apoi îl chemă pe Powell. Bărbatul era tras la față și ochii îi erau încercănați.

– Am... am ceva care v-ar putea fi de folos, domnule Powell, se bâlbâi Chooka. Acum am găsit-o. De la fata pe care mi-ați luat-o. A uitat-o aici.

– Ce-a uitat, Chooka?

– Arma cu care-a fost ucis tatăl ei.

– Nu se poate! Chipul lui se animă brusc. Ia s-o văd! Chooka ridică stiletul-pistol.

– La naiba, asta e! exclamă Powell. Poate că am totuși un dram de noroc. Rămâi pe loc, Chooka! Vin cu primul Jumper!

Ecranul se întunecă. Reich își descleștă dinții și simți gustul sângelui. Se întoarse, părăsi Casa Curcubeului și zări un Jumper liber. Introduse o jumătate de credit în fanta încuietorii, deschise portiera și sări înăuntru. Când decolă, cu un vuiet puternic, atinse o cornișă de la etajul treizeci, hârșâind Jumperul. Amețit, își dădu seama că nu mai era în stare să piloteze un Jumper sau să instaleze o bombă.

– Nu plănuiești, se gândi el. Nu încerca să plănuiești. Lasă-te în seama instinctelor. Ești un ucigaș. Un ucigaș înăscut. Așteaptă, apoi lovește!

Până la Hudson Ramp, Reich se luptă cu el însuși și cu Jumperul, printre rafalele sălbatice de vânt, de deasupra râului. Instinctul îi spunea să aterizeze forțat în grădina din spatele casei lui Powell. Nu știa de ce. Ieșind din cabina turtită, auzi o înregistrare:

– Atenție, vă rog! Sunteți răspunzător pentru orice deteriorare a vehiculului. Vă rugăm, lăsați-vă numele și adresa! Dacă vom fi obligați să vă urmărim, veți suporta cheltuielile. Mulțumim!

– O să am de suportat și alte cheltuieli, mormăi el. N-ai decât!...

Se ascunse sub un tufiș de forsiță și așteptă cu neuronicul pregătit. Atunci pricepu de ce aterizase forțat. Fata care răspunsese la telefon ieși din casă și traversă în fugă grădina, îndreptându-se către Jumper. Reich așteptă. Din casă nu mai ieși nimeni. Fata era singură. Reich părăsi tufișul, dar ea se întoarse înainte de a-l auzi. Un sondator. Reich apăsă trăgaciul pe prima poziție. Fata încremeni și începu să tremure... neajutorată.

În clipa în care se pregăti să pună trăgaciul pentru marea M, instinctul îl opri din nou. Brusc, îi veni ideea capcanei pentru Powell. Avea să-l ucidă în casă. Să-i ascundă, printre haine, grenade... Transpirația inundă chipul fetei. Mușchii maxilarelor îi tresăreau. Reich o apucă de braț și-o duse în casă, în timp ce ea se mișca țeapăn, precum o sperietoare.

Înăuntru, Reich traversă bucătăria, trecând în sufragerie. Văzu o canapea, lungă și elegantă, și-o trânti pe fată acolo. Cu tot efectul neuronului, ea căută să i se împotrivească. Reich rânji sălbatic, se aplecă și-o sărută pe buze.

– Trimite-i dragostea mea lui Powell, șopti și se retrase un pas, înălțând pistolul.

Apoi îl coborî.

Cineva îl urmărea.

Se răsuci brusc, privind în jurul lui. Nu era nimeni. Se întoarse către fată și întrebă:

– Tu faci asta, sondator?

Ridică iarăși arma și-o coborî imediat.

Cineva îl urmărea.

De data aceasta, inspectă încăperea, căutând prin dulapuri și înapoia mobilelor. Nu era nimeni. Verifică bucătăria și baia. Nimeni. Reveni în salon, la Mary Noyes. Atunci își aduse aminte de etaj. Se îndreptă spre scări, începu să le urce, și se opri ca fulgerat.

Cineva îl urmărea.

Stătea în capul scărilor, îngenuncheată și privind printre barele balustradei, aidoma unui țânc. Era îmbrăcată în haine de fetiță, cu pantalonași scurți, iar părul îl avea strâns într-o coadă de cal. Îl privea cu expresia nostimă și zburdalnică a copiilor. Barbara D’Courtney.

– Bună, rosti ea.

Reich începu să tremure.

– Eu sunt Baba, continuă fata.

Reich dădu moale din cap.

Ea se ridică și coborî scările, ținându-se atentă de balustradă.

– N-am voie să fac asta, îi explică ea. Ești prieten cu tata?

– Eu... eu..., hârâi Reich.

– Tata a trebuit să plece. Dar se-ntoarce. Așa mi-a spus. Dacă sunt fetiță cuminte, o să-mi aducă un cadou. Eu încerc, dar e foarte greu. Tu ești cuminte?

– Tatăl tău? S-se întoarce? Tatăl tău?

Ea încuviință.

– Te jucai cu mătușa Mary? Ai sărutat-o. Am văzut. Tăticul mă sărută. Îmi place. Mătușii Mary îi place? Îl luă de mână, confidențial: Când o să mă fac mare, o să fiu nevasta lui tăticu’ și-o să fiu mereu cu el. Tu ai vreo fetiță?

Reich o zgâlțâi, privind-o în ochi.

– Faci bancuri cu mine? întrebă el, răgușit. Crezi că-s prost? Ce i-ai spus lui Powell?

– Ăsta-i tăticu', încuviință fata. Când îl întreb de ce n-are numele ca al meu, mă privește ciudat. Pe tine cum te cheamă?

– Te-am întrebat ceva! urlă bărbatul. Ce i-ai spus? Termină cu prostiile astea și răspunde-mi!

Ea îl privi neîncrezătoare, apoi începu să plângă și-l împinse. Reich o ținu strâns.

– Lasă-mă! suspină Barbara. Vreau să plec!

– Răspunde-mi!

– Lasă-mă!

O târî de la scări până la canapeaua unde stătea paralizată Mary Noyes. O aruncă alături de aceasta și înălță neuronul. Deodată, fata se ridică cu o expresie de atenție pe chip. Fața ei își pierduse copilăria, devenind gravă și concentrată. Sări de pe canapea, fugi, se opri și făcu gestul deschiderii unei uși. Alergă înainte, cu părul lung și blond fluturându-i, cu ochii întunecați... o străfulgerare de frumusețe sălbatică.

– Tată! țipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Reich îngheță. Fata alergă spre el. Păși înainte, s-o prindă. Ea se opri, se retrase, apoi se năpusti prin stânga lui, țipând, cu ochii holbați:

– Nu! Nu! Isuse Hristoase! Tată!

Bărbatul se răsuci și izbuti s-o prindă pe Barbara, care se zbătea și țipa. Reich urla și el. Fata înțepeni brusc și-și astupă urechile. Reich era înapoi în apartamentul-orhidee. Auzi explozia și văzu sângele și creierii țâșnind din ceafa lui D'Courtney. Tremura spasmodic și-i dădu drumul fetei. Ea căzu în genunchi și se târî pe podea. O zări parcă aplecându-se deasupra corpului...

Când își recăpătă răsufarea, Reich încleștă pumnii până la durere, căutând să-și revină. După ce-i încetară

vâjâiturile din urechi, se repezi spre Barbara, încercând să-și schimbe planurile inițiale. Nu contase niciun moment pe un martor. Să-l ia dracu' pe Powell! Trebuia să ucidă fata. Putea aranja o crimă dublă în... Nu! Nu o crimă. O explozie! Naiba să-l ia pe Gus Tate. Stai! Nu se găsea în Casa Beaumont. Era... În...

– Hudson Ramp, treizeci și trei, vorbi Powell din ușă.

Reich se răsuci, se ghemui și ridică neuronul sub cotul stâng, așa cum îl învățaseră ucigașii lui Quizzard.

– Nu-ncerca, rosti cu asprime Powell, pășind în lateral.

– Ticălosule! urlă Reich. Căută să-l prindă pe prefect în linia de tragere. Sondator blestemat! Ucigaș împutit...

Powell fentă în stânga, reveni în poziția inițială, ajunse lângă magnat și-l izbi în centrul nervos ulnar. Arma căzu pe jos. Reich se agăță de el, izbind, zgâriind, mușcând, înjurând isteric. Powell îl lovi fulgerător de trei ori: în ceafă, plex și vintre. Efectul fu asemănător unui blocaj spinal total. Reich se prăbuși pe podea, vomând, cu sângele podidindu-i pe nas.

– Mai învață să te bați, băiete, mormăi prefectul.

Se duse către Barbara D'Courtney, care continua să stea îngenuncheată pe podea, și o ridică.

– Ai pățit ceva, Barbara?

– Bună, tăticule. Am visat urât.

– Știu, fetiță. Eu sunt de vină.

– Dă-mi un pupic.

O sărută pe frunte.

– Crești repede, îi zâmbi. Ieri de-abia știai să vorbești.

– Cresc pentru că mi-ai promis că m-aștepti.

– Așa-i, Barbara. Poți merge singură sus sau vrei să te duc în brațe... ca ieri?

– Pot și singură.

– Bine, fetiță. Du-te în camera ta.

Fata se îndreptă spre scări, se apucă de balustradă și urcă. În vârf, se întoarse și scoase limba către Reich, apoi

fugi. Powell se apropie de Mary Noyes și-i verifică pulsul, după aceea o instalează confortabil pe canapea.

– Prima poziție, eh? se adresează el lui Reich. Dureros, dar o să-și revină într-o oră. Privi spre celălalt: Ar trebui să ți-o plătesc pentru Mary; dar ce rost are? Nu te-ar învăța nimic. Ești un biet nemernic, cu nimic bun în tine!

– Ucide-mă! horcăi Reich. Ucide-mă sau lasă-mă și atunci, pe Dumnezeuul meu, te ucid eu!

Powell culese neuronul și-l privi pe Reich cu un singur ochi.

– Încearcă să-ți flexezi un pic mușchii. Blocajele n-ar trebui să dureze mai mult de câteva secunde... Se așează, cu neuronul în poală: Ai fost îndrăzneț. La cinci minute după ce-am ieșit din casă, mi-am dat seama că povestea Chookei e o minciună. Bineînțeles că tu ai pus-o să mă cheme.

– Ești un mincinos! zbieră Reich. Tu și principiile tale etice! Tu și blestemele tale...

– Spunea că era pistolul cu care a fost ucis D'Courtney, continuă imperturbabil Powell. Așa este, dar nimeni nu știa ce anume l-a ucis pe D'Courtney... cu excepția noastră. De aceea m-am întors. Mi-a luat cam mult drumul, încă puțin și ajungeam prea târziu. Încearcă să te scoli. Nu-ți poate fi chiar atât de rău!

Reich se strădui să se ridice, icnind. Brusc, băgă mâna în buzunar și scoase o mini-grenadă. Powell se lăsă în jos pe scaun și-l izbi fulgerător cu călcâiul în piept. Grenada zbură în lateral, iar Reich ateriză pe canapea.

– Când o să vă-nvățați minte că un sondator nu poate fi surprins? Prefectul se ridică și luă de jos grenada. Ești înarmat până-n dinți astăzi, așa e? Te porți de parc-ai fi hăituit, nu ca un om liber. Am spus liber. Nu nevinovat.

– Liber pentru cât timp? scrâșni Reich, printre dinți. Nici eu nu vorbesc de nevinovăție. Dar liber pentru cât timp?

– Pentru totdeauna. Am avut un dosar perfect împotriva ta. Fiecare amănunt era corect. Te-am citit acum, când te luptai cu Barbara și totul era exact cum prevăzusem. Cunoșteam fiecare detaliu, cu excepția unuia, și tocmai ăla a distrus totul. Ești liber, Reich. Cazul tău a fost clasat.

– Clasat? se holbă Reich.

– Da. Nu există nicio soluție. M-ai învins. Poți renunța la arme. Întoarce-te la afaceri. N-o să te mai deranjeze nimeni.

– Minți! Asta-i un truc al sondatorilor... Ești...

– Nu! Lasă-mă să-ți explic. Știu totul despre tine. Cu cât l-ai mituit pe Gus Tate... Ce i-ai promis lui Jerry Church... Unde-ai găsit jocul Sardeluța... Ce-ai făcut cu capsulele de rodopsină ale lui Wilson Jordan... Cum ai golit cartușele, ca să-ți asiguri un alibi, și cum, după aceea, le-ai umplut cu apă... Un lanț perfect de dovezi. Metoda și prilejul. Dar în privința motivului, am greșit. Tribunalul cere o dovadă în direcția motivului și eu n-o am. Asta te face liber.

– Mincinosule!

– Desigur, te-aș putea acuza de violare de domiciliu și intenție de omucidere, dar ar fi nesemnificativ. E ca și cum, după ce-ai dat greș cu tunul, ai trage cu un pistol cu apă. Probabil ai putea scăpa ușor de acuzație. Singurii mei martori ar fi un sondator și o fată bolnavă. Aș...

– Mincinosule! gemu Reich. Ipocritule! Sondator mincinos! Trebuie să-ți ascult minciunile? N-ai nimic, Powell. Nimic! Te-am înfrânt mereu. De asta ai atentat la viața mea. De asta... Se opri brusc și se izbi cu palma peste frunte: Iar asta-i probabil capcana cea mai mare. Iar eu am căzut în ea. Idiot ce sunt! Am...

– Termină, izbucni Powell. Când te pornești așa, nu te pot citi. Ce-i chestia asta cu atentatele? Gândește-te la ea.

– De parcă tu n-ai ști, râse răgușit Reich. Baia din rachetă... Seiful... Jumperul...

Timp de-aproape un minut, Powell se concentrează asupra lui Reich, citind, absorbind, digerând. Apoi pâli și începu să răsufle agitat.

– Dumnezeule! exclamă el. Doamne Dumnezeule! Sări în picioare și începu să se plimbe preocupat. Asta-i... Asta explică totul... Moș Moise avusese dreptate. Motiv pasional, iar noi credeam că bate câmpii. Și imaginea siameză a Barbarei... Și auto-vinovăția lui D'Courtney... Nu-i de mirare că nu ne-ai putut omorî la Chooka... Dar... acum crima nu mai contează. E ceva mult, mult mai profund și mai periculos decât mi-am închipuit vreodată.

Se opri, se întoarse și-l fulgeră cu privirea pe magnat.

– Dac-aș putea, te-aș omorî cu mâinile mele. Te-aș face bucățele, te-aș atârna de-o spânzurătoare în mijlocul galaxiei, și universul m-ar binecuvânta. Știi cât de primejdios ești? O molimă își cunoaște puterea? Moartea este conștientă de sine?

Reich îl privea stupefiat. Prefectul clătină din cap.

– De ce oare te-ntreb? murmură el. Habar n-ai despre ce vorbesc. N-o să știi niciodată.

Se îndreaptă spre un dulăpior, luă două fiole cu coniac și le îndesă în gura celui alt. Reich încercă să le scuipe, dar Powell îi ținu fălcile strânse.

– Înghite-le, rosti. Vreau să te fac să mă asculți și să înțelegi. Vrei butilenă? Acid tyric? Sau îți revii fără droguri?

Reich se înecă cu coniacul și tuși furios.

– Ascultă-mă atent, îl scutură Powell. O să-ți arăt jumătate din mozaic. Caută să-l înțelegi. Dosarul împotriva ta este clasat. E clasat din cauza atentatelor. Dac-aș fi știut despre ele, n-aș fi început niciodată cazul. Aș fi trecut peste Jurământ și te-aș fi omorât. Încearcă să pricepi...

Magnatul se opri din tuse.

– N-am putut găsi motivul crimei tale. Asta a dat totul peste cap. Când i-ai propus fuziunea lui D’Courtney, el a fost de acord. A răspuns: WWHG. Asta înseamnă acceptare. N-aveai niciun motiv să-l omori. Dimpotrivă, toate motivele te îndemneau să-l ții în viață.

Reich păli. Clătină furios din cap.

– Nu! Nu! WWHG e respingerea ofertei. Respingere! Respingere!

– Acceptare.

– Nu! Nenorocitul a refuzat. A...

– A acceptat. Când am aflat că D’Courtney a fost de acord cu propunerea ta, am fost terminat. Știam că nu pot aduce cazul în fața tribunalului. Dar n-am încercat să atentez la viața ta. Nu eu ți-am umplut odăile cu bombe. Nu eu sunt cel care vrea să te omoare. Cel care vrea să te ucidă o face pentru că știe că eu nu te pot atinge. Și mai știe că ai scăpat de Demolare. El a știut dintotdeauna ceea ce eu am aflat abia acum... că ești dușmanul de moarte al întregului nostru viitor.

Reich încercă să vorbească. Se ridică de jos, gesticulând. În cele din urmă, izbuti să șoptească:

– Cine-i? Cine? Cine?

– Vechiul tău dușman, Reich... Unul de care nu vei scăpa niciodată. Niciodată n-o să poți fugi de el... să te ascunzi de el... și mă rog Domnului să nu te poți salva din fața lui.

– Cine-i, Powell? CINE-I?

– Omul Fără Chip.

Reich scoase un strigăt gutural, de durere. Apoi se întoarse și părăsi casa.

Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.

Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.

Neliniști, tensiuni și disensiuni au început.

– Taci! răcni Reich.

Opt, sir;

Șapte, sir;

Șase, sir;

Cinci, sir;

– Taci, pentru Dumnezeu!

Patru, sir;

Trei, sir;

Doi, sir;

Unu!

– Trebuie să te gândești. De ce nu te gândești? Ce-i cu tine? De ce nu te gândești?

Neliniști, tensiuni și...

– Mințea. Știi că mințea. Prima dată ai avut dreptate. Era o capcană uriașă. WWHG. Refuz! Refuz! Dar la ce-l ajuta minciuna?

...disensiuni au început.

– Omul Fără Chip. Breen i-ar fi putut povesti despre el. Sau Gus Tate... Gândește-te!

Neliniști...

– Nu există Omul Fără Chip. E un vis. Un coșmar!

Tensiuni...

– Dar bombele? Ce-i cu bombele? M-a avut în mână, acolo, în casă. De ce n-a apăsat pe trăgaci? De ce mi-a spus că-s liber? Ce urmărește? Gândește-te!

Disensiuni...

Cineva îl bătu pe umăr.

– Domnule Reich...

– Ce-i?

– Domnule Reich!

– Ce-i? Cine-i?

Izbuti, în sfârșit, să privească în jur. Își dădu seama că ploua torențial. Zăcea pe-o parte, cu genunchii la piept, brațele strânse și obrații în noroi. Era ud și dârdâia de frig. Se găsea pe esplanada de la Bomb Inlet. În jurul său, copaci suspinând plouați. Deasupra lui, era aplecat un chip.

– Cine ești?

– Galen Chervil, domnule Reich.

– Cine?

– Galen Chervil, domnule. De la serata Mariei Beaumont... V-am promis o favoare. O pot face acum?

– Nu mă citi! zbieră Reich.

– Nu fac asta, domnule. De obicei, noi nu... Tânărul se opri brusc. Nu credeam că știți că sunt sondator. Să vă ajut să vă sculați?

Îl apucă pe Reich de braț și-l trase. Bărbatul gemu și-și eliberă mâna. Chervil îl prinse de subsuori și-l ridică, cercetându-l cu privirea.

– Ați fost bătut?

– Ce? Nu! Nu....

– Un accident?

– Nu. Nu am... La naiba, cară-te de-aici!

– Cum doriți, domnule. Am crezut că aveți nevoie de ajutor și vă datoram un serviciu, dar...

– Stai, îl întrerupse Reich. Ia vino-ncoa'! Se agăță de trunchiul unui copac și se rezemă de el, gâfâind. În cele din urmă, izbuti să rămână drept și-l privi cu ochi injectați pe Chervil: Vorbești serios despre serviciul ăla?

– Da, domnule Reich.

– Nu pui nicio întrebare? Nu ești curios?

– Nu, domnule Reich.

– Problema mea, Chervil, e că doresc să știu cine încearcă să măucidă. Vrei să-mi faci un serviciu, și să citești pe cineva?

– Cred că poliția ar fi în stare să...

– Poliția? Reich izbucni într-un râs isteric, apoi se opri, gemând din cauza coastei rupte. Chervil, vreau să citești un polițist! Unu' mare: Comisarul polițiștilor... Înțelegi? Pășii către tânăr: Vreau să merg la prietenul meu, Comisarul, și să-i pun câteva întrebări. Vreau să fii și tu acolo, să-mi spui adevărul. Ești de acord să mergem în biroul lui Crabbe și să-l citești pentru mine? S-o faci, și dup-aceea să uiți totul? Ești de acord?

– Da, domnule Reich... sunt de acord.

– Ce spui?! Un sondator cinstit! Haidem!

Reich traversă esplanada, clătinându-se îngrozitor. Chervil îl urmă, copleșit de furia ce-l mâna pe bărbat, dincolo de răni, de febră, de agonie, către clădirea poliției. Acolo, Reich urlă și amenință funcționari și paznici, până când, acoperit cu noroi și sânge, intră în elegantul birou al lui Crabbe.

– Dumnezeuule, Reich! Crabbe era stupefiat. Tu ești? Ben Reich?

– Stai jos, Chervil, rosti magnatul. Se răsuci spre comisar: Da, eu sunt. Privește-mă bine. Sunt pe jumătate mort, Crabbe. Petele roșii sunt sânge. Restul e noroi. Am avut o zi glorioasă... o zi măreață... și vreau să știu unde dracu-a fost poliția? Unde-i atotputernicul prefect Powell? Unde-i...

– Pe jumătate mort? Ce vrei să spui, Ben?

– Îți spun că astăzi era să fiu ucis de trei ori. Băiatul ăsta..., arată spre Chervil, m-a găsit pe esplanada Inlet mai mult mort decât viu. Privește-mă!

– Ucis! Crabbe izbi cu palma în tăblia biroului. Bineînțeles! Powell e un incompetent. Nu trebuia să-l ascult. Asasinul lui D’Courtney încearcă să te omoare și pe tine.

Reich îi făcu semn lui Chervil.

– I-am spus lui Powell că ești nevinovat. N-a vrut să mă asculte, continuă comisarul. Nu voia s-asculte nici când numărătoarea aia electronică din biroul procurorului i-a spus că ești nevinovat.

– Calculatorul a spus că-s nevinovat?

– Bineînțeles. Nu există nicio acuzație împotriva ta. Conform Cartei Drepturilor, vei fi protejat împotriva ucigașului, precum orice alt cetățean onest. O să am eu grijă! Porni spre ușă: Și cred că asta a fost tot ce-mi mai trebuia ca să scap pentru totdeauna de Powell. Nu pleca, Ben! Vreau să discutăm despre ajutorul tău pentru campania senatorială...

Ușa se deschise, apoi se trânti în urma lui Crabbe. Reich se strădui să se concentreze. Privi către tânărul Chervil din fața lui.

– Ei? șopti. Ei?

– A spus adevărul, domnule Reich.

– Despre mine? Despre Powell?

– Mă rog... Tânărul se opri, cântărindu-și cuvintele.

– Hai odată, mârâi Reich. Cât crezi că mă mai țin nervii?

– A spus adevărul despre dumneavoastră, continuă iute Chervil. Calculatorul Acuzator a refuzat să autorizeze orice acțiune împotriva dumneavoastră în legătură cu cazul D’Courtney. Domnul Powell a fost obligat să abandoneze cazul și... ei bine, cariera lui e pusă sub semnul întrebării.

– E-adevărat, deci? Reich se împletici spre tânăr și-l apucă de umeri. E-adevărat, Chervil? Sunt curat? Pot să-mi reiau afacerile? N-o să mai mă supere nimeni?

– Da, domnule. Vă puteți relua afacerile.

Reich izbucni într-o explozie triumfătoare de râs. Durerea trupului acoperit de răni îl făcea să geamă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Trecu pe lângă Chervil și ieși din biroul comisarului. Părea mai degrabă o relicvă neanderthaliană, așa cum se târa pe culoarele clădirii, acoperit de sânge și noroi, hohotind și gemând, purtându-se cu o aroganță schiopătândă. Mai lipsea cadavrul unui animal purtat în triumf pe umeri pentru a completa tabloul.

– O să-ncununez totul cu capul lui Powell, își spuse. Împăiat și ținut pe perete. Și cu cartelul D’Courtney în buzunarul meu. Dumnezeu, dă-mi timpul necesar și triumful va fi galaxia la picioarele mele!

Ieși pe ușile de oțel ale clădirii și rămase o clipă pe trepte, privind străzile spălate de ploaie... parcul de distracții de lângă piațetă, clădire cu clădire strălucind sub aceeași cupolă transparentă... magazinele înșiruite lângă liniile aeriene, strălucind odată cu căderea nopții... În spațiile lor, blocurile cu două sute de etaje ale administrației, întreșute laolaltă de poduri suspendate... luminițele mișcătoare ale Jumperilor, ridicându-se și coborând precum o invazie de lăcuste cu ochi roșii, strălucitori...

– Sunt ale mele! urlă el, înălțându-și brațele pentru a cuprinde universul. Toate sunt ale mele. Trupuri și suflete!

Atunci observă silueta înaltă și cunoscută, care traversa piațeta, privindu-l peste umăr. O siluetă din umbre întunecate, scânteind sub picăturile-nestemate de ploaie... privind, așteptând, tăcută, oribilă. Un Om Fără Chip.

Se auzi un țipăt sugrumat. Siguranțele se arseră. Ben Reich se prăbuși ca un copac trăsnit.

*

La ora nouă fără un minut, zece din cei cincisprezece membri ai Consiliului Ghildei Esper se reuniră în biroul președintelui T'sung. Trebuiau discutate probleme de maximă urgență. La ora nouă și un minut, ședința luă sfârșit, în cele o sută și douăzeci de secunde Esper, se petrecură următoarele

O lovitură de ciocănel
Cadranul unui ceas
Limba orelor la 9
Limba minutelor la 59
Limba secundelor la 60

ȘEDINȚA EXTRAORDINARĂ

Pentru examinarea unei solicitări pentru Cathexis Material, cu Lincoln Powell drept colector uman al energiei acumulate.

(Consternare.)

T'SUNG: Sper că nu vorbești serios, Powell. Ce te face să soliciți asta? Ce poate necesita o asemenea măsură extraordinară și primejdioasă?

POWELL: O descoperire de ultimă oră în cazul D'Courtney, pe care-aș dori s-o examinați cu toții. (Examinare.)

POWELL: Știți, bineînțeles, că Reich este dușmanul nostru cel mai periculos. El finanțează campania anti-Esper. Până nu va fi oprit, vom suferi obișnuita soartă a grupărilor minoritare.

@KINS: Adevărat.

POWELL: În același timp, finanțează și Liga Patrioților Esper. Dacă această organizație nu este desființată, putem fi împinși spre un război intern și pierduți pentru totdeauna în haosul rezultat.

FRANION: Și asta-i adevărat.

POWELL: Mai există însă o problemă ce trebuie examinată. Reich este pe cale de-a deveni un punct focal galactic. O legătură crucială între trecutul pozitiv și viitorul probabil. În momentul de față, el se găsește pe calea unei puternice reorganizări. Principalul factor este timpul. Dacă, înainte de a-l prinde eu, Reich se poate readapta și orienta, el va deveni imun la realitatea noastră, invulnerabil înaintea atacurilor și inamicul de moarte al vieții și rațiunii din galaxie.

(Rumoare.)

@KINS: Cu siguranță exagerezi, Powell.

POWELL: Da? Să privim împreună. Iată poziția lui Reich în timp și spațiu. Convingerile sale nu vor deveni ale întregii lumi? Realitatea lui nu va fi recunoscută ca atare? În această acumulare critică de putere, energie și intelect, nu reprezintă el un drum sigur către catastrofă?

(Convingere.)

T'SUNG: Este adevărat. Ezit totuși să aprob Cathexisul Material. Știi că, în încercările anterioare, TP-ul a distrus invariabil colectorul uman de energie... Ești prea important pentru noi ca să te pierdem, Powell.

POWELL: Trebuie să mi se permită să risc. Reich este unul dintre rarii Zguduitori-de-Universuri... Încă în faza copilăriei, dar pe cale să se maturizeze. Și întreaga realitate... Esperii, Normalii, Viața, Pământul, Sistemul Solar, Universul însuși, întreaga realitate atârnă în nesiguranța provocată de trezirea lui. Nu i se poate permite să inițieze altă realitate.

FRANION: Ne ceri să-ți votăm moartea.

POWELL: E-n joc, pe de o parte, moartea mea, pe de altă parte, moartea tuturor lucrurilor pe care le cunoaştem. Vreau un răspuns.

@KINS: Să-l lăsăm pe Reich să se trezească. Avem timp şi suntem preveniţi, aşa încât îl putem prinde la altă răscruce.

POWELL: Răspunsul! Vreau răspunsul!

(Cererea aprobată.)

Şedinţa încheiată

Cadranul ceasului

Limba orelor la 9

Limba minutelor la 01

Limba secundelor la Demolare.

O oră mai târziu, Powell sosi acasă. Îşi întocmise testamentul, îşi achitase datoriile, semnase câteva acte, aranjase totul. În Ghildă băntuia spaima. Şi-acasă avea să fie la fel: Mary Noyes află ce făcuse, din clipa în care intră pe uşă.

– Linc!

– Fără plânsete! Trebuia s-o facă cineva.

– Dar...

– Există o şansă de-a scăpa teafăr. Ah... Bine că mi-am amintit! Laboratorul doreşte autopsia creierului imediat după moartea mea... dacă voi muri. Am semnat toate hârtiile, dar aş dori să-i ajuţi. Ei doresc corpul înainte de *rigor mortis*. Dacă nu corpul, măcar capul. Te îngrijeşti tu de asta?

– Linc!

– Iartă-mă. Acum mai bine împachetează şi du fetiţa la Kingston. Aici n-o să fie în siguranţă.

– Nu mai e o fetiţă. E...

Mary se întoarce şi fugi pe scări în sus, emiţând familiarul impact senzorial: zăpadă/mentă/lalele/tafta... amestecat acum cu teamă şi lacrimi. Powell oftă, apoi

zâmbi când o adolescentă țănoșă apăru în capul scărilor și coborî cu o indiferență studiată. Purta o rochie tinerască și pe față avea o expresie de uimire, îndelung exercată. Se opri la jumătatea drumului, pentru a fi sigură că-i fuseseră remarcate îmbrăcămintea și stilul.

– Oh! Domnul Powell, dacă nu mă-nșel?!

– Exact. Bună dimineața, Barbara!

– Și ce anume vă aduce pe micul nostru domeniu în această dimineață?

Fata coborî restul treptelor, urmărind cu un deget balustrada și se împiedică la ultima treaptă.

– Ah, pip! chițai ea.

Powell o prinse în brațe.

– Pop!

– Bim!

– Bam!

Privi în sus, spre el.

– Stai aici. Mai cobor o dată și pariez c-o să fie perfect.

– Eu pariez că nu.

Fata se întoarse, urcă în fugă pe trepte și se opri în vârf.

– Dragă domnule Powell, ești nițel cam zăpăcit! Începu să coboare cu demnitate: Trebuie să-ți reevaluezi opinia asupra mea. Nu mai sunt copilul de ieri. Sunt mult, mult mai în vârstă. De-acum trebuie să mă tratezi ca pe un adult. Coborî ultima treaptă și-l fixă cu privirea: Reevaluezi! Ți-e clar?

– Cred că într-un singur cuvânt ar fi mai bine, scumpo!

– Mi se părea că sună mai frumos. Brusc, izbucni în râs, îl împinse într-un scaun și-i sări în brațe. Powell gemu.

– Ușurel, Barbara. Ești mult mai în vârstă... și mult mai grea.

– Ascultă, spuse ea. Ce m-a făcut să cred că erai... Ești?... Ești tatăl meu?

– Ce nu-ți place la mine, ca tată?

– Fii cinstit. Sincer.
 – Bineînțeles.
 – Te simți ca un tată față de mine? Eu nu mă simt ca o fiică față de tine.

– Așa... Dar ce simți?
 – Eu am întrebat prima.
 – Mă simt față de tine ca un fiu iubitor.
 – Nu... Fii serios!
 – M-am resemnat cu rolul de fiu iubitor față de toate femeile, până când Vulcan își va ocupa locul de drept în comunitatea planetară.

Ea se înroși furioasă și se ridică.

– Doream să fii serios, pentru că aveam nevoie de un sfat. Dar dacă....

– Iartă-mă, Barbara. Ce este?

Fata îngenunche lângă el și-l apucă de mână.

– Mă tulburi.

– Cum?

Îl privi în ochi cu franchețea dezarmantă a tinerilor.

– Știi cum...

– Da, știu, încuviință el, după o pauză.

– Și tu ești tulburat de prezența mea. Știu asta.

– Da, Barbara. E-adevărat.

– E rău?

Powell se ridică și măsoară nefericit încăperea.

– Nu, Barbara, nu-i rău. Este... nepotrivit.

– Vreau să-mi explici de ce anume.

– Să-ți explic?... Da, ar fi mai bine. Eu... uite, Barbara... Noi doi suntem patru oameni. Există doi de tu și doi de eu.

– De ce?

– Ai fost bolnavă, scumpo. De aceea, a trebuit să te preschimbăm într-un copilaș și să te lăsăm să crești încă o dată. De asta, tu ești două persoane. Barbara cea adultă pe dinăuntru și copilașul pe dinafară.

– Dar tu ?

– Eu reprezint două persoane adulte. Una dintre ele sunt eu... Powell... Cealaltă este un membru al consiliului de conducere al Ghildei Esper.

– Ce-i asta ?

– Nu-i nevoie să-ți explic. Cea tulburată este persoana care sunt eu... Dumnezeu știe... poate mă tulbură copilașul din tine. Habar n-am !

Fata medită puțin, apoi rosti:

– Când nu mă simt fiica ta... care dintre ego-uri simte asta ?

– Nu știu, Barbara.

– Ba știi ! De ce nu-mi spui ? Se apropie de el și-i în-lănțui gâtul cu mâinile... O femeie cu apucăturile unui copil. Dacă nu-i ceva rău, de ce nu spui ? Dacă te iubesc...

– Cine a spus ceva despre iubire ? !

– Despre asta vorbeam, nu ? Nu-i așa ? Eu te iubesc și tu mă iubești. Nu-i așa ?

– Asta-i, se gândi cu disperare Powell. Ce-o să faci ? O să accepți adevărul ?

– Da !

Mary cobora scările cu o valiză în mână.

– Acceptă-l.

– Dar ea nu este sondator.

– Lasă asta. E femeie și-i îndrăgostită de tine. Și tu ești îndrăgostit de ea. Te rog, Linc, acordă-ți o șansă.

– O șansă pentru ce ? O idilă, dacă scap viu din buclucul cu Reich. Asta-i tot. Știi că Ghilda nu acceptă căsătoriile cu Normalii.

– Îi ajunge și-atât. Îți va fi recunoscătoare. Întreabă-mă pe mine. Căci eu știu.

– Și dacă mor ? N-o să-i rămână nimic... Doar o jumătate de amintire, despre o jumătate de dragoste.

– Nu, Barbara, spuse el. Nu-i așa.

– Ba da, insistă fata. Ba da !

– Nu! Acum vorbește copilul din tine. Copilul crede că mă iubește. Femeia însă nu.

– O să crească și-o să ajungă femeie.

– Și-o să mă uite!

– O să-i amintești.

– De ce-aș face-o, Barbara?

– Pentru că și tu simți la fel despre mine. Știu!

– Fetiță, fetiță, izbucni în râs Powell. Ce te face să crezi că te iubesc? Nu te iubesc și nu te-am iubit niciodată.

– Ba da!

– Deschide ochii, Barbara! Uită-te la mine! Uită-te la Mary! Acum nu mai ești fetiță. Nu-nțelegi? Trebuie să-ți explic eu evidentul?

– Pentru Dumnezeu, Linc!

– Iartă-mă, Mary. A trebuit să mă folosesc de tine.

– Voiam să-mi iau rămas-bun... Poate pentru totdeauna... Trebuie să mai îndur și asta? Nu-mi ajunge?

– S-s-st! Fii calmă...

Barbara privi spre Mary, apoi spre Powell.

– Minți, clătină ea încet din cap.

– Oare? Uită-te la mine. Își puse mâinile pe umerii ei și-o privi în ochi. Potlogarul Abe îi veni în ajutor. Expresia lui era tolerantă, amuzantă, părintească: Uită-te la mine, Barbara.

– Nu! țipă ea. Chipul tău minte. E... E antipatic! Eu... Izbucni în lacrimi și suspină: Pleacă! De ce nu pleci odată?

– Noi plecăm, Barbara, interveni Mary. Apucă fata de braț și-o porni spre ușă.

– Vă așteaptă un Jumper, Mary.

– Eu aștept, Linc. Te aștept pe tine. Întotdeauna. Și Chervilii & @kinsii & Jordansii &&&...

– Știu. Știu. Vă iubesc pe toți. Sărutări, (sărutări)ⁿ și binecuvântează-mă.

*

Imagini de trifoii cu patru foi, lăbuțe de iepuri, potcoave...

Imaginea grotescă a lui Powell ieșind dintr-o hazna, acoperit cu diamante.

Un râs îndepărtat.

Rămas-bun.

Stătu în pragul ușii, fluierând fals o melodie și privind Jumperul dispărând în adâncul cerului albastru-oțelit, în direcția spitalului Kingston. Era epuizat. Prea puțin mândru de sacrificiul pe care-l făcea... Foarte rușinat de mândria respectivă. În mod clar, melancolic. Să ia o doză de niacat de potasiu și să se azvârle pe-o spirală dementă? Ce rost ar fi avut? Uită-te la orașul cu șaptesprezece milioane și jumătate de suflete... și niciunul pentru tine! Uită-te...

Simți primul impuls. O înțepătură ușoară de energie latentă. Își privi ceasul. Zece și douăzeci. Așa devreme? Așa repede? Bun! Atunci, să se pregătească.

Intră în casă și urcă scările spre dormitor. Impulsurile veneau rapid... precum picăturile de ploaie dinaintea unei furtuni. Psihicul său începu să tremure și să vibreze, pe măsură ce absorbea pârâiașele de energie. Își schimbă hainele și...

Și ce? Răpăiala deveni o burniță, curgând peste el, umplându-i conștientul de frisoane... de străfulgerări emoționale... de... Da, de capsule nutritive. Ține minte! Nutritive! Nutritive! Nutritive! Coborî în fugă scările până în bucătărie. Găsi recipientul de plastic, îl deschise și înghiți o duzină de capsule.

Acum energia sosea în șuvoaie. De la fiecare Esper din oraș, un pârâiaș de energie latentă, mărimdu-se într-un râu, un torent, un ocean de Cathexis Material dirijat către Powell. Reglat pentru Powell. Își înlătură toate blocajele

și-l absorbi. Sistemul lui nervos era superheterodinat și zbiera, iar în minte o turbină se rotea tot mai repede, țiuind asurzitor.

Ieși din casă, rătăcind pe străzi, orb, surd, lipsit de simțuri, afundat în masa clocotindă de energie latentă... precum o corabie prinsă de taifun, străduindu-se să găsească un vânt care s-o ducă la liman... La fel și Powell, se lupta să absoarbă torentul înspăimântător, să valorifice energia, s-o Cathexiseze și s-o dirijeze spre Demolarea lui Reich, până nu era prea târziu, prea târziu, prea târziu, prea târziu, prea...

DESFIINȚAREA LABIRINTULUI.

DISTRUGEREA MOZAICULUI.

ȘTERGEREA ENIGMEI.

$(x^2 \neq y^3 \text{ d!SPAȚIU/d!TIMP.})$

DIZOLVAREA.

(OPERAȚII, EXPRESII, FACTORI, FRAȚII, PUTERI, EXPONENTI, RADICALI, IDENTITĂȚI, ECUAȚII, PROGRESII, VARIAȚII, PERMUTĂRI, DETERMINANȚI ȘI SOLUȚII.)

NIMICIREA.

(ELECTRON, PROTON, NEUTRON, MEZON ȘI FOTON.)

SUPRIMAREA.

(CAYLEY, HENSON, LILLIENTHAL, CHANUTE, LANGLEY, WRIGHT, TURNBUL ȘI S&ERSON.)

DISPERSAREA.

(NEBULOASE, NORI, ROIURI, GIGANȚI, SECVENȚA PRINCIPALA ȘI PITICE ALBE.)

EXTIRPAREA.

(PEȘTI, AMFIBII, PASĂRI, MAMIFERE ȘI OM.)

DESFIINȚARE.

DISTRUGERE.

ȘTERGERE.

DIZOLVARE.

ANULAREA TUTUROR ECUAȚIILOR.

INFINIT EGAL ZERO.

NU EXISTĂ...

– ...ce nu există? strigă Reich. Ce nu există? Ce nu există? Se ridică în capul oaselor, luptându-se cu așternuturile și cu o pereche de mâini. Ce nu există?

– Gata cu coșmarurile, spuse Duffy Wyg&.

– Cine-i?

– Eu. Duffy.

Reich deschise ochii. Se găsea într-un dormitor rococo, într-un pat rococo, cu așternuturi de epocă. Duffy Wyg&, decisă și viguroasă, îl ținea de umeri, încercând să-l culce pe perne.

– Dorm, spuse Reich. Vreau să mă trezesc.

– Ai spus cel mai bun lucru. Întinde-te și visează mai departe.

Bărbatul căzu la loc pe pernă.

– Eram treaz, făcu el sumbru. Pentru prima dată în viață am fost atât de treaz. Am auzit... Nu știu ce-am auzit. Infinit și zero. Lucruri importante. Reale... După-aia am adormit și-am ajuns aici.

– Pardon, zâmbi Duffy. Pentru exactitate: ești treaz.

– Dorm! zbieră Reich. Se sculă în capul oaselor. N-ai vreun drog? Orice... opiu, marijuana, somnar, lethe... Trebuie să mă trezesc, Duffy! Trebuie să revin la realitate!

Duffy se aplecă peste el și-l sărută, apăsând, pe gură.

– Ce zici de asta? E reală?

– Nu-nțelegi. Sunt halucinații... închipuiri... totul e o himeră. Trebuie să mă adaptez, să mă reorientez, să reorganizez... Înainte de-a fi prea târziu, Duffy. Înainte de-a fi prea târziu, prea târziu, prea târziu...

Femeia ridică brațele, exasperată.

– Ce naiba s-a întâmplat cu medicina? exclamă ea. Întâi, nenorocitul ăla de doctor te-a speriat până la leșin. Apoi, a jurat că n-ai nimic... și-acum, uită-te la tine! Psihopat! Îngenunche la piciorul patului și-l apăsă cu degetul pe nas: Încă un cuvânt și chem Kingstonul.

– Ce? Cine?

– Kingstonul, spitalul... Unde-ajung cei ca tine...

– Nu... Ce-ai spus că m-a făcut să leșin?

– Un prieten, medic.

– În fața sediului poliției?

– X indică locul.

– Sigur?

– Eram împreună cu el, căutându-te. Valetul tău îmi spusese despre explozie și eram îngrijorată. Am ajuns la timp.

– L-ai văzut la chip?

– Dacă l-am văzut? L-am și sărutat.

– Cum arăta?

– Un chip obișnuit... Doi ochi. Două buze. Două urechi. Un nas. Trei bărbii. Ascultă, Ben, dacă-i vorba tot de cântecele treaz-adormit-realitate-infinit... pe mine nu mă mai prinzi.

– Și tu m-ai adus aici?

– Bineînțeles. Cum puteam scăpa ocazia? Era singurul mod prin care te puteam băga în patul meu.

Reich zâmbi. Se destinse și spuse:

– Duffy, acum mă poți săruta.

– Domnule Reich, ați fost deja sărutat. Sau asta se întâmpla când erați încă treaz?

– Lasă asta... Coșmaruri... Niște nenorocite de coșmaruri. Izbucni în râs: De ce naiba trebuie să-mi fie frică de coșmaruri? Restul lumii e-n mâinile mele. Și visele or să fie tot ale mele. N-ai vrut tu cândva să fii tăvălită prin noroi, Duffy?

– Era o copilărie. Credeam că astfel pot întâlni o clasă mai bună de oameni.

– Numește-i și-o să-i ai, Duffy. Aurari... Bijutieri... Vrei planeta Marte? O s-o ai. Vrei Sistemul? O s-o fac și pe-asta. Hristoase! Îți pot da întreaga galaxie, dac-o vrei. Se ciocăni cu vârful degetului în piept: Vrei să-l vezi pe Dumnezeu? Uite-l! Uită-te la mine!

– Vai, vai... Atât de modest, și-atât de amețit...

– Beat? Sigur, sunt beat. Își coborî picioarele din pat și se ridică, clătinându-se ușor. Duffy veni lângă el și Reich se agăță de ea. De ce n-aș fi beat? L-am învins pe D’Courtney. L-am învins pe Powell. Am patruzeci de ani. Mai am în față șaizeci de ani de condus lumea. Da, Duffy... **toată** lumea! Începu să se plimbe în jurul came-rei; încăperea era precum modelul minții pline de erotism a lui Duffy.

– Nu ți-ar plăcea să-ncepi o dinastie cu mine, Duffy?

– Nu știu cum încep dinastiile.

– Primul lucru e Ben Reich. Te măriți cu el. Dup-aia...

– Ajunge. Când încep?

– Dup-aia, ai copii. Băieți. Zeci de băieți...

– Fete. Și numai trei.

– Iar apoi vezi cum Ben Reich îl ia pe D’Courtney și-l lipește la Monarch. Vezi cum dușmanii cad... uite-așa!

Izbi piciorul unei măsuțe. Aceasta se răsturnă, spărgând câteva cristale.

– După ce Monarch și D’Courtney devin Reich Incorporated, o să-i mănânc pe ceilalți... cei mici... plevușca. Case și Umbrel pe Venus. Haliți! Reich izbi cu pumnul un panou, zdrobindu-l. United Transactions de pe Marte. Mestecați și înfulecați! Sfărâma un scaun fragil. Combinatul GCI de pe Ganymede, Calysto și Io... Chimicalele & Atomicele de pe Titan... Dup-aia, amărății: calomniatorii, detractorii, Ghilda sondatorilor, moralistii, patrioții...

Înghițiți! Înghițiți! Înghițiți! Lovi un nud de marmură, dărâmându-l de pe pedestal.

– Termină, prostule! Duffy i se atârână de gât. De ce-ți irosești bunătate de violență? Încearc-o pe mine!

O ridică în brațe și-o scutură, până când femeia țipă.

– O parte a lumii va fi dulce... ca tine, Duffy! Iar alte părți vor duhni... dar eu le voi înșfăca pe toate. Hohoti și-o strânse la piept: Habar n-am ce-i prin ceruri, dacă există vreun Dumnezeu, dar știu ce-mi place. Vom dărâma totul, Duffy, și-o să reconstruim ceva care să ni se potrivească nouă... Mie, ție și dinastiei!

O purtă în brațe până la fereastră, smulse draperiile și deschise violent fereastra, spărgând o parte dintre geamuri. Afară, orașul era înveșmântat în catifeaua nopții. Doar podurile aeriene și străzile scânteiau cu luminițe și, ocazional, cu ochii purpurii ai unui Jumper. Ploaia se oprise și o lună prelungă atârâna palidă pe cer. Briza serii risipea aromele rafinate din odaie.

– Voi, cei de-afară! răcni Reich. M-auziți? Voi, toți... care dormiți și visați! De-acum încolo, o să visați visele mele. O să...

Amuți brusc. O eliberă pe Duffy, care alunecă pe podea. Prinse cu mâinile pervazul și scoase capul pe geam, în noapte, răsucind gâtul și privind în sus. Când reveni în cameră, pe chip îi era întipărită o expresie de uluială.

– Stelele, bolborosi el. Unde-s stelele?

– Ce anume? vru să afle Duffy.

– Stelele, repetă Reich. Arată, timid, cerul: Stelele...

Au dispărut!

Duffy îl privi cu curiozitate.

– Ce-au dispărut?

– Stelele! zbieră bărbatul. Uită-te la cer! Nu mai există stele! Nu mai există constelații! Carul Mare... Carul Mic... Cassiopeea... Dragonul... Pegas... Toate-au dispărut! Nu mai există decât Luna! Uită-te!

– Așa a fost dintotdeauna, spuse Duffy.

– Nu-i adevărat! Unde-s stelele?

– Ce stele?

– Nu le știi numele... Polara și... Vega... și... De unde dracu' să le știi numele? Nu-s astronom. Ce s-a-ntâmplat cu noi? Ce s-a întâmplat cu stelele?

– Ce sunt stelele? întrebă femeia.

Reich o scutură cu sălbăticie.

– Sori... Fierbând și strălucind de lumină. Mii de sori... Miliarde... Strălucind noaptea. Ce-i cu tine? Nu-nțelegi? În spațiu are loc o catastrofă. Au dispărut stelele!

Duffy clătină din cap, privindu-l îngrozită.

– Nu știi despre ce vorbești, Ben. Habar n-am despre ce vorbești.

O împinse într-o parte, intră în baie și se încuie. Pe când se spăla și îmbrăca în grabă, Duffy bătea la ușă, implorându-l. În cele din urmă, renunță. O putu auzi telefonând la Kingston.

– Las-o să-ți explice ei ce-i cu stelele, murmură Reich, între furie și spaimă.

Ieși din baie. Femeia închise repede telefonul și se întoarse către el.

– Ben, începu ea.

– Așteaptă-mă aici. Mă duc să aflu.

– Ce să afli?

– Despre stele! explodă el. Despre stelele-alea care nu mai sunt!

Părăsi apartamentul și coborî în stradă. Ajuns pe caldarâmul pustiu, se opri și privi iarăși cerul. Acolo era luna. Un punct roșu strălucitor... Marte. Și un altul... Jupiter. Apoi, nimic. Beznă. Beznă. Beznă. Atârna deasupra capului său, enigmatică și înspăimântătoare. Printr-o iluzie optică, părea că se lasă în jos: încet, implacabil și ucigător.

Începu să alerge, continuând să privească în sus. Ocoli o clădire și se izbi de o femeie, trântind-o. O ajută să se scoale.

– Idiotule! zbieră ea, aranjându-și hainele. Dup-aceea continuă cu o voce mieroasă: Vrei să te distrezi, pilotule?

Reich o apucă de braț și arată în sus.

– Uită-te, nu mai sunt stele. Ai observat? Stelele au dispărut.

– Ce-au dispărut?

– Stelele... Nu vezi? Au dispărut.

– Nu știu despre ce vorbești, pilotule. Hai, mai bine, să bem ceva!

Se smulse, din ghearele ei și fugi. Întâlnește nișa unui v-telefon. Intră și sună informațiile. Ecranul se aprinse și se auzi vocea robotului.

– Întrebarea?

– Ce s-a întâmplat cu stelele? întrebă Reich. Când s-a întâmplat? Până acum trebuie să se fi observat. Care-i explicația?

Se auzi un clic, urmă o pauză, apoi alt clic.

– Vreți să repetați cuvântul, vă rog?

– Stele! urlă Reich. S-T-E-L-E! Stele!

Clic, pauză, clic.

– Substantiv sau verb?

– Lua-te-ar dracu'! Substantiv!

Clic, pauză, clic.

– Nu există nicio informație catalogată sub această denumire, anunță vocea metalică.

Reich înjură, apoi izbuti să se stăpânească.

– Care-i observatorul cel mai apropiat de oraș?

– Specificați orașul, vă rugăm.

– Orașul ăsta: New York.

Clic, pauză, clic.

– La patruzeci și opt de kilometri nord, în parcul Croton, se află observatorul lunar. Se poate ajunge la el pe ruta Jumper nordică, coordonata 227. Observatorul lunar a fost înființat în anul două mii...

Trânti receptorul.

– „Nu există nicio informație catalogată sub această denumire“ ! Dumnezeu ! Au înnebunit cu toții ?

Alergă pe străzi, căutând un Jumper public. Deasupra se ivi o mașină pilotată. Îi făcu semn.

– Coordonata nord 227, rosti intrând în cabină. Patruzeci și opt de kilometri. Observatorul special.

– E o rută cu tarif sporit, spuse șoferul.

– Plătesc. Dă-i drumul !

Taxiul porni. Reich se abținu cinci minute, apoi întreabă :

– Ai observat cerul ?

– De ce, domnule ?

– Au dispărut stelele.

Un râset lingușitor.

– N-a fost o glumă, continuă Reich. Stelele au dispărut.

– Dacă nu-i o glumă, trebuie o explicație, făcu șoferul. Ce naiba sunt stelele ?

Un răspuns exploziv tremură pe buzele lui Reich. Înainte de-a izbucni, taxiul ateriza lângă cupla observatorului.

– Așteaptă-mă ! strigă și traversă în fugă pajiștea, către intrarea din stâncă.

Ușa era întredeschisă. Intră în observator și auzi zumzetul slab al mecanismului cupolei și ticăitul orologiului. Sala era întunecată, cu excepția unei licăriri dinspre cadranul ceasului. Lentila de treizeci și doi de centimetri era în funcțiune. Îl putea zări pe astronom, o siluetă difuză, aplecată peste ocular.

Se îndreptă către el, pășind nervos, crispat, tresărind la zgomotul propriilor pași. Aerul era înghețat.

– Scuzați-mă, începu Reich încetișor, știu că vă deranjez, dar poate că ați observat. Sunteți astronom... Ați observat, nu-i așa ? Stelele au dispărut. Toate. Ce s-a întâmplat ? De ce nu se alarmează nimeni ? De ce se prefac cu toții ? Dumnezeu ! Stelele ! Până acum nici nu le

băgăm în seamă. Acum au dispărut. Ce se-ntâmplă? Unde-s stelele?

Silueta se îndreptă încet și se întoarce către Reich.

– Nu există stele, răspunse. Era Omul Fără Chip.

Reich scoase un urlet. Se răsuci și fugi. Ieși în goană pe ușă, coborî treptele și traversă pajiștea, spre taxi. Se lovi de cabina de cristal și căzu în genunchi.

Șoferul îl ridică în picioare.

– Ai pățit ceva, șefule?

– Nu știu, gemu Reich. Aș fi vrut...

– Nu-i treaba mea, reluă șoferul, dar cred c-ar trebui să te duci la un sondator. Vorbești aiurea.

– Despre stele?

– Mda...

Reich îl apucă de braț.

– Sunt Ben Reich, făcu el. Ben Reich de la Monarch.

– Da, șefule. Te-am recunoscut.

– Bun. Știi că pot face orice pentru tine, dacă-mi faci un serviciu? Bani... O slujbă nouă... Orice vrei...

– Nu poți face nimic pentru mine, șefule. Am fost deja readaptat la Kingston.

– Și mai bine... Un om cinstit! Pentru Dumnezeu, sau pentru cine vrei tu, vrei să-mi faci un serviciu?

– Sigur, șefule.

– Intră în clădirea aia și uită-te la individul de la telescop. Uită-te bine. Dup-aia, întoarce-te și descrie-mi-l!

Șoferul reveni după cinci minute.

– Ei?

– E-un tip obișnuit, șefule. La vreo șaizeci de ani. Riduri adânci. Urechi clăpăuge și o bărbie de om slab. Cunoști genul... Nu-l bagi în seamă.

– Nu-i adevărat... nu-i nimeni, murmură Reich.

– Ce?

– Stelele... N-ai auzit niciodată de ele? Nu le-ai văzut niciodată? Nu știi despre ce-ți vorbesc?

– N-ț-ț-ț..

– Doamne...., gemu Reich. Doamne, Doamne...

– Nu te agita, șefule. Șoferul îl bătu ușurel pe spate. Să-ți spun ceva. La Kingston m-au învățat multe ches-tii. Una dintre ele era... Ei bine, uneori îți vine câte-o idee ciudată. Ceva absolut nou, știi? Dar ție ți se pare c-așa a fost dintotdeauna. Că... ă-ă-ă... de pildă, că oa-menii au avut dintotdeauna un ochi, și-acum, brusc, au doi ochi.

Reich îl privi înlemnit.

– Așa că-ncepi să strigi: „Ce naiba, de unde-au toți doi ochi?” Și ți se răspunde: „Dintotdeauna au avut doi ochi.” Și tu spui: „Pe dracu’! Mi-aduc aminte precis că fiecare avea doar un ochi.” Și să mă ia naiba dacă n-o crezi. Și ei se chinuiesc ceva timp cu tine ca să-ți scoată ideea asta din cap. Îl bătu din nou pe spate: Șefule, mi se pare că tu ești din ăia c-un ochi.

– Un ochi, murmură Reich. Doi ochi... Neliniști, ten-siuni și disensiuni au început...

– Ce?

– Nu știu. Nu știu! Am avut multe greutăți luna asta. Poate... Poate că ai dreptate... Totuși...

– Vrei să te duc la Kingston?

– Nu!

– Vrei să stai aici și să te enervezi în continuare cu ste-lele alea?

Brusc, Reich urlă:

– Ce dracu-mi pasă mie de stele!?

Frica se transformase în furie. Adrenalina îi inunda corpul, aducând cu ea curajul și nepăsarea. Sări în taxi.

– Am toată lumea în buzunar. Ce-mi pasă de câteva închipuiri?

– Așa, șefule. Unde te duc?

– La palatul regal.

– Care?

– La Monarch, izbucni în râs Reich și hohoti tot restul drumului, până la turnul Monarch.

Era însă un râs isteric.

În birouri se lucra în trei schimburi, iar când apăru Reich tura de noapte era spre sfârșit. Deși nu-l văzuseră prea des în ultima lună, funcționarii erau obișnuiți cu vizitele neașteptate și intrară cu toții în viteză. Îndreptându-se spre cabinetul lui, Reich era urmat de secretare și subsecretare, enunțându-și problemele urgente ale zilei.

– Lăsați-le, porunci el. Chemați-i aici pe toți... Toți șefii de departamente și administratorii. Vreau să le fac un anunț!

Agitația din jur îi readuse încrederea. Era iarăși viu, iarăși real. Aceasta era unica realitate... agitația continuă, soneriile, comenzile, chipurile îngrijorate care-i umpleau biroul. Toate erau anticipări ale viitorului său, când soneriile urmau să sune pe planete și sateliți, iar administratorii cosmici să intre îngrijorați în cabinetul lui.

– După cum știți, începu el, plimbându-se încet și privind aspru în ochii celor care-l urmăreau, noi, cei de la Monarch, am fost angajați într-o încheștare pe viață și pe moarte cu cartelul D’Courtney. Acum câțva timp, Craye D’Courtney a fost ucis. Au urmat o serie de complicații, ce s-au rezolvat abia recent. Veți fi încântați să aflați că acum drumul ne este deschis. Putem începe aplicarea planului AA, de încorporare a cartelului D’Courtney.

Se opri, așteptând murmurul de ațâțare ce-ar fi trebuit să urmeze anunțului. Nu se auzi nimic.

– Poate că unii dintre voi, continuă el, nu-nțeleg dimensiunile și importanța funcției lor. Voi încerca să vi le explic... în niște termeni pe care să-i puteți înțelege. Aceia care sunt administratori de orașe vor deveni administratori continentali. Administratorii continentali vor fi șefii sateliților. Actualii șefi de sateliți vor deveni administratori planetari. De-acum încolo, Monarch va domina

sistemul solar. De acum încolo, toți trebuie să gândim în termenii sistemului solar. De acum...

Se opri, alarmat de privirile fixe din jurul lui. Se uită împrejur, apoi îi făcu semn secretarei-șefe.

– Ce dracu' s-a întâmplat? mormăi el. Există noutăți pe care nu le cunosc? Vești proaste?

– N-n-nu, domnule.

– Atunci ce-i cu voi? Este ceva pe care-l așteptam cu toții de-atâta vreme. Ce s-a întâmplat?

Secretara-șefă începu să se bâlbâie.

– Eu... Noi... I-i-iertați-mă, domnule. N-n-nu știu despre ce vorbiți...

– Despre cartelul D'Courtney.

– N-am... n-am auzit niciodată despre ei, domnule Reich. Noi... eu...

Secretara se întoarse, căutând sprijinul celorlalți. Sub ochii uluiți ai lui Reich, toți clătinară din cap.

– D'Courtney de pe Marte! tună Reich.

– De unde, domnule?

– Marte! Marte! M-A-R-T-E! Una dintre cele zece planete. A patra de la Soare! Cuprins de fiorul spaimii, Reich bolborosi incoerent: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn... Marte! Marte! Marte! Două sute douăzeci și șapte de milioane, opt sute de mii de kilometri de la Soare. Marte!!!

Din nou, funcționarii clătinară din capete. Urmă un freamăt și ei se retraseră ușor din fața patronului. Acesta se năpusti către secretare și le smulse dosarele și hârtiile.

– Aveți aici o sută de referate despre D'Courtney de pe Marte. Trebuie să le aveți. Dumnezeu, ne-am luptat cu D'Courtney vreme de zece ani. Ne-am....

Răscoli hârtiile, aruncându-le cu sălbăticie în toate direcțiile, umplând biroul cu o zăpadă foșnitoare. Niciuna nu se referea la D'Courtney sau la Marte. Nu exista nimic privind Venus, Jupiter, Luna sau ceilalți sateliți.

– Am dosare-n birou! urlă el. Sute de dosare. Minci-noși nenorociți! Uitați-vă...

Se năpusti spre birou și smulse sertarele. Se auzi o explozie asurzitoare. Biroul sări în aer. Fragmente de lemn îi împrășcară pe cei din cameră, iar Reich fu azvârlit pe fereastră, izbit de o mână gigantică.

– Omul Fără Chip! zbieră Reich. Isuse Atotputernic! Clătină febril din cap, agățându-se de obsesia sa: Unde-s dosarele? O să v-arăt... D’Courtney, Marte și toate celelalte. Și-o să-i arăt și lui! Omul Fără Chip... Veniți...

Ieși alergând din cameră și intră în arhivă. Smulse raft după raft, împrăștiind hârtii, cristale piezzo, înregistrări străvechi – pe benzi, microfilme, transcripții moleculare. Nu exista nimic referitor la D’Courtney sau la Marte. Niciun cuvânt despre Venus, Jupiter, Mercur, asteroizi sau sateliți.

Acum, într-adevăr, clădirea se umpluse de agitație, țâ-râit de sonerii și comenzi. Încăperea se animase și trei bărbați voinici de la „Agrement“ intrară, tropăind în arhivă, conduși de secretara care-i îmboldea:

– Trebuie! Trebuie! Îmi asum toată responsabilitatea!
 – Ușurel, ușurel, ușurel, domnule Reich, vorbiră ei, cu suieratul îmblânzitorilor de animale. Încet... Încet... Încet...

– Cărați-vă de-aici, dobitocilor!

– Ușurel, domnule! Ușurel! Luați-o încet!

Îl înconjură strategic, în timp ce agitația se întetă și voci îndepărtate strigau:

– Cine-i medicul lui? Trimiteți după medic...

– Telefonați la Kingston!

– Ați anunțat poliția?

– Nu, nu! N-avem nevoie de scandal...

– Anunță departamentul juridic!

– Infirmeria nu-i deschisă?

Reich găfâia neregulat. Răsturnă niște rafturi spre cei trei bărbați, băgă bărbia în piept și se năpusti printre ei.

Traversă încăperea, ieși în coridorul exterior și de acolo la Pneumatic. Ușa se deschise: apăsă pe Știință-57. Intră în cabină și, când pași afară, se afla pe tărâmul Științei.

Se găsea într-un laborator. Era întunecat. Probabil că următorii săi îl credeau coborât la nivelul stradal. Câștigase timp. Respirând cu greutate, trecu în bibliotecă, aprinse luminile și intră în secția de referință. În fața unui scaun, se afla o foaie verticală de cristal. Lângă ea, un tablou de comandă complicat.

Se așează și apăsă pe butonul START. Ecranul se luminează și, dintr-un difuzor, o voce metalică rosti:

– Subiectul ?

Reich tastă ȘTIINȚA.

– Secția ?

Reich tastă ASTRONOMIE.

– Problema ?

– Universul.

Clic – pauză – clic.

– Termenul de univers în sensul său fizic general se aplică întregii materii existente.

– Ce tipuri de materiale există ?

Clic – pauză – clic.

– Materia este concentrată în alcătuiuri, de la cel mai mic atom până la cele mai întinse aglomerări de materie cunoscute de astronomi.

– Care este cea mai întinsă aglomerare de materie cunoscută de astronomi ? întrebă Reich și tastă HARTA.

Clic – pauză – clic.

– Soarele.

Ecranul de cristal oferi o imagine orbitoare a astrului.

– Dar celelalte stele ?

Clic – pauză – clic.

– Nu există stele.

– Planetele ?

Clic – pauză – clic.

– Există planeta Pământ.

Apăru imaginea Pământului, rotindu-se în spațiu.

– Și celelalte planete? Marte? Jupiter? Saturn?...

Clic – pauză – **clic**.

– Nu există alte planete.

– Luna?

Clic – pauză – **clic**.

– Nu există lună.

Reich respiră încet și profund.

– Să-ncercăm încă o dată. Întoarce-te la Soare!

Pe ecran apăru iarăși soarele.

– Soarele este cea mai uriașă aglomerare de materie cunoscută de astronomi, începu vocea metalică.

Apoi se opri brusc.

Clic – pauză – **clic**.

– Nu există Soare, rosti vocea.

Astrul dispăru de pe ecran, lăsând în loc o altă imagine, privind spre Reich... așteptând, tăcut, oribil... Omul Fără Chip.

Reich urlă. Sări în picioare, răsturnând scaunul. Îl ridică și-l azvârli în imaginea înspăimântătoare. Se întoarse și alergă afară din bibliotecă, trecu în laborator, apoi ieși pe coridor. Se opri la Pneumatic, apăsând pe tasta STRADA. Ușa se deschise, pași înăuntru și fu coborât 57 de etaje până în holul central al orașului științific Monarch.

Holul era ticsit de funcționari grăbindu-se spre serviciu. În timp ce-și făcea loc printre ei, Reich îi zări privindu-i uimiți tăieturile și sângele de pe față. Apoi observă vreo duzină de paznici Monarch îndreptându-se către el. Traversă în goană holul, păcălindu-i. Trecu prin ușile rotitoare și coborî treptele. Ajuns în stradă, tresări de parcă atinsese un fier încins. Nu exista soare.

Străzile erau iluminate artificial; podurile aeriene străluceau; ochii Jumperilor clipeau de colo până colo;

vitrinele sclipeau... Iar deasupra nu exista nimic... nimic, cu excepția unui infinit adânc, negru, fără sfârșit.

– Soarele! răcni Reich. Soarele!

Arată în sus. Funcționarii îl priviră bănuitori și trecură mai departe. Niciunul nu privi în direcția indicată.

– Soarele! Unde-i soarele? Nu-nțelegeți, dobitocilor? Soarele!

Se agăță de trecători, amenințând cerul cu pumnul. Apoi, primul dintre paznici ieși pe ușă și alergă spre el.

Începu să fugă, dădu colțul la dreapta și sprintă pe sub arcadele unor vitrine scânteietoare. În spatele lor, era intrarea în Pneumaticul Vertical pentru podul aerian. Sări înăuntru. Pe când ușa se închidea dinapoia lui, își zări urmăritorii aflați la mai puțin de douăzeci de metri. După aceea, fu ridicat șaptezeci de etaje și ieși pe un pod aerian.

Aici se găsea o parcare modestă, cu o pistă pe fațada și terasa turnului Monarch. Azvârli câteva credite spre paznicul parcării și luă un vehicul. Apăsă pe START. Mașina porni. La capătul rampei, apăsă STÂNGA. Mașina coti la stânga, continuându-și drumul. Acestea erau singurele comenzi manuale: stânga, dreapta; stop, start. Restul era automatizat. De altfel, vehiculele erau strict limitate la podurile aeriene. Putea să meargă așa ore întregi, învârtindu-se precum o veveriță într-o colivie rotitoare.

Mașina nu necesita atenția șoferului. Reich privea alternativ peste umăr și în sus, către cer. Soarele nu exista... și toți își vedeau de treabă de parcă nu existase niciodată. Se înfioră. Să fi avut dreptate șoferul de taxi? Brusc, mașina încetini și se opri; se afla undeva, la mijlocul podului aerian, între turnul Monarch și clădirea Visiphon & Visigraph.

Reich izbi puținele comenzi, fără niciun rezultat. Sări afară și basculă capota, pentru a vedea ce s-a-ntâmplat. Apoi zări în depărtare, pe pod, paznicii alergând înspre el, și înțelese. Vehiculele erau acționate prin receptoare

energetice. Următorii întrerupseseră emițătorul parcării. Abandonă mașina și începu să alerge către clădirea V & V.

Podul aerian pătrundea în clădire, mărginit de magazine, restaurante, un teatru și... o agenție de voiaj! O posibilitate de evadare! Putea să cumpere un bilet pentru o capsulă de o persoană și să dispară. Avea nevoie de-un răstimp, să se reorienteze... să se reorganizeze... Avea o ascunzătoare la Paris. Acolo... Sări printre mașini și se năpusti în agenție.

Semăna cu oficiul unei bănci. Un ghișeu cu o tejghea mică. O fereastră zăbreliță și un geam de plastic, antifurt. Reich se îndreptă spre ghișeu, scoțând banii din buzunar. Trânti creditele pe tejghea și le împinse sub grilaj.

– Un bilet pentru Paris, rosti el. Păstrează restul... Pe unde-i drumul la capsule? Repede, omule! Repede!

– Paris? veni replica. Nu există Paris.

Reich privi prin plasticul difuz și zări... privind, așteptând tăcut... Omul Fără Chip. Se răsuci, cu capul bubind, cu inima bătându-i rar și puternic, văzu ușa și fugi afară. Alergă orbește pe podul aerian. Se feri instinctiv de o mașină și fu izbit de întunericul infinit...

*

DESFIINȚAREA.

DISTRUGEREA.

ȘTERGEREA.

DIZOLVAREA.

(MINERALOGIE, PETROLOGIE, GEOLOGIE, FIZIOGRAFIE) ANULAREA.

(METEOROLOGIE, HIDROLOGIE, SEISMOLOGIE.)

DIZOLVARE.

($X^2 \oslash Y^3$ d: SPAȚIU/d: TIMP.)

NIMICIREA.

SUBIECTUL VA FI...

*

– ... ce va fi?

SUBIECTUL VA FI...

– ... ce va fi? Ce? CE?

Gura îi fu astupată de a mână. Deschise ochii. Se afla într-o cămăruță ca pereții acoperiți cu faianță: o secție de poliție. Stătea întins pe o masă albă. În jurul său, erau adunați paznicii, trei polițiști în uniformă și alte persoane necunoscute. Toți scriau cu atenție în carnetele de rapoarte, murmurând și mișcându-se întruna.

Necunoscutul luă mâna de pe gura lui Reich și se-aflecă deasupra lui.

– Gata, rosti el blând. E-n regulă. Eu sunt medic...

– Sondator?

– Ce?

– Ești sondator? Am nevoie de un sondator. Am nevoie de cineva să-mi între în minte și să-mi dovedească că am dreptate. Dumnezeu! Trebuie să mi se spună dacă am dreptate sau nu. Nu mă uit la bani. Am...

– Ce vrea? întrebă un polițist.

– Nu știu. A spus: un sondator. Medicul reveni spre Reich: Ce vrei să spui cu asta? Ce-i acela sondator?

– Un Esper! Un cititor de minți. Un...

– Glumește, zâmbi medicul. Ne arată că-i calm. Mulți pacienți procedează așa. După accident, simulează nepăsarea. Noi îi spunem Umorul Spânzurătorii...

– Ascultați-mă, rosti disperat Reich. Ridicați-mă! Vreau să vă spun ceva...

Îl sculară în capul oaselor.

– Mă cheamă Ben Reich, se adresă el polițiștilor. Ben Reich de la Monarch. Ați auzit de mine... Vreau să mărturisesc totul lui Lincoln Powell, prefectul poliției. Duceți-mă la Powell!

– Cine-i Powell?

– Și ce vrei să mărturisești?

– Asasinarea lui D’Courtney. Eu l-am ucis, luna trecută, pe Craye D’Courtney. În casa Mariei Beaumont... Spuneți-i lui Powell... **Eu l-am ucis pe D’Courtney!**

Polițiștii se priviră reciproc, nedumeriți. Unul dintre ei se îndreptă spre un colț unde se afla un străvechi telefon manual.

– Căpitane? Avem aici un tip... Își zice Ben Reich de Monarch. Vrea să se spovedească unui prefect pe nume Powell. Pretinde că l-a ucis pe unul, Craye D’Courtney, luna trecută.

După o pauză, polițistul i se adresează lui Reich:

– Cum se scrie numele?

– D’Courtney! D mare, apostrof, C mare, O–U–R–T–N–E–Y.

Polițistul transmise mai departe și așteaptă. După o altă pauză, mormăi și închise telefonul.

– Un nebun, spuse el și băgă carnetul în buzunar.

– Ascultă..., începu Reich.

– E sănătos? îl întrebă polițistul pe medic, fără să-l privească pe Reich.

– Puțin șocat. În rest, e sănătos.

– Ascultă! răcni Reich.

Polițistul îl ridică în picioare și-l împinse către ușa secției.

– Gata, băiatu’. Șterge-o!

– Trebuie să m-ascuți! Am...

– Tu să m-ascuți pe mine, băiatu’! Noi n-avem niciun Lincoln Powell. Nu s-a raportat nici uciderea vreunui D’Courtney. Și nu ne place să-și bată cineva joc de noi. Acum... șterge-o!

Îl împinse în stradă.

În mod straniu, trotuarul era denivelat. Reich se clătină, apoi își regăsi echilibrul și se opri nemișcat, paralizat, pierdut. Era și mai întuneric... un întuneric etern.

Ardeau numai câteva lumini. Podurile aeriene erau stinse. Jumperurile dispăruseră.

– Sunt bolnav, gemu Reich. Sunt bolnav. Am nevoie de ajutor.

Începu să se împleticească pe străzile desfundate, strângându-și bravele la piept.

– Jumper! strigă el. Jumper! Nu mai există nimic în orașul ăsta uitat de Dumnezeu? Unde-s toate? Jumper!

Nimic.....

– Sunt bolnav... bolnav. Trebuie s-ajung acasă. Sunt bolnav... Apoi zbieră din nou: Nu m-aude nimeni? Sunt bolnav. Am nevoie de ajutor... Ajutor!... Ajutor!

Nimic.

Gemu. Apoi fluieră... slab, fără putere. Începu să cânte cu voce dogită:

– Opt, sir... Cinci, sir... Unu, sir... Mai tare, zise Tensor... Nelinișt... ensiuni... sensiuni au început.

Porni să se tânguie:

– Unde sunteți? Maria! Luminile! Ma-ri-a-aa! Oprește jocul ăsta idiot!

Se poticni.

– Vino-napoi! strigă Reich. Pentru Dumnezeu, vino-napoi! Sunt singur...

Niciun răspuns.

Căuta Park South, numărul 9, casa Beaumont, locul morții lui D'Courtney... și Maria Beaumont, vulgară, decadentă, un punct de sprijin.

Nimic.

Un câmp negru. Un cer negru. O paragină nefamiliară.

Nimic.

Reich zbieră... un urlet nearticulat, de spaimă și mânie.

Niciun răspuns. Nici măcar un ecou.

– Pentru Dumnezeu! răcni el. Unde-s toate? Aduceți-le înapoi! Nu mai există decât spațiul...

De undeva, din neantul înconjurător, apăru și se formă o siluetă familiară, gigantică... O figură din umbre negre, privind, așteptând, tăcută... Omul Fără Chip. Reich îl privi paralizat, transfigurat.

Apoi figura rosti:

– Nu există spațiu. Nu există nimic.

Iar în urechile lui Reich răsună un urlet, care era propriul său glas – șerpuitor, fără viață, fără spațiu, fugind înainte de-a fi prea târziu, prea târziu, prea târziu... fugind cât mai era încă timp, timp, timp...

Se izbi de o siluetă din umbre negre. O siluetă fără chip. O siluetă care rosti:

– Nu există timp. Nu există nimic.

Reich se dădu înapoi. Se întoarse. Căzu. Se târî febril printr-un neant veșnic, gemând:

– Powell! Duffy! Quizzard! Tate! Isuse! Unde-s cu toții? Unde-s toate? Pentru numele lui Dumnezeu...

Și era față-n față cu Omul Fără Chip, care rosti:

– Nu există Dumnezeu. Nu există nimic.

Iar de-aici nu mai avea scăpare... Exista doar un infinit negativ, Reich și Omul Fără Chip. Și, încremenit, înghețat, neajutorat în această matrice, Reich înălță în cele din urmă ochii și privi chipul dușmanului său de moarte... omul de care nu putea scăpa... teroarea coșmarurilor sale... distrugătorul existenței sale...

Era...

El însuși.

D'Courtney.

Amândoi.

Două chipuri contopindu-se într-unul, Ben D'Courtney, Craye Reich. Reich-D'Courtney. D'R.

Nu putu emite niciun sunet. Nu putu face nicio mișcare. Nu mai existau timpul, spațiul sau materia. Nu mai exista nimic, decât gândul morții.

– Tată?

- Fiule?
- Tu ești eu?
- Noi suntem noi.
- Tată și fiu?
- Da.
- Nu pot înțelege... Ce se-ntâmplă?
- Ai pierdut jocul, Ben.
- Sardeluța?
- Jocul Cosmic.
- Am câștigat! Am câștigat. Fiecare petic e-al meu...
- Și-apoi ai pierdut. Amândoi am pierdut.
- Ce-am pierdut?
- Supraviețuirea.
- Nu-nțeleg. Nu pot înțelege.
- Partea mea din noi înțelege, Ben. Ai fi înțeles și tu, dacă nu m-ai fi îndepărtat de tine.
- Cum te-am îndepărtat de mine?
- Cu fiecare corupție și mârșăvie de-a ta.
- Tu spui asta? Tu... care-ai încercat să mă ucizi?
- Am făcut-o fără plăcere, Ben. Încercam să te distrug înainte să ne distrugi tu pe noi. Asta era supraviețuirea. Voiam să te ajut să pierzi lumea, dar să câștigi jocul, Ben.
- Care joc? Care Joc Cosmic?
- Mozaicul... labirintul... întregul univers ca o enigmă pe care trebuie s-o rezolvăm. Galaxiile, stelele, soarele, planetele... lumea așa cum o cunoaștem. Noi reprezentăm singura realitate. Restul erau fantome, marionete, păpuși, decoruri... pretinse pasiuni. Era o realitate înscenată și dată nouă spre rezolvare.
- Am cucerit-o. E a mea!
- Dar n-ai izbutit s-o rezolvi. N-o să-i aflăm nicio dată soluția; ea nu este furtul, teroarea, ura, violul, crima... N-ai reușit, și-atunci totul e desființat, nimic...
- Și cu noi ce se va-ntâmpla?

– Și noi suntem desființați. Am încercat să te previn. Am încercat să te opresc. Dar amândoi am ratat testul.

– Dar de ce? CINE suntem noi? CE suntem noi?

– Cine știe? Sămânța știe CE sau CINE era atunci când n-a reușit să găsească un sol prielnic pentru încolțit? CINE sau CE suntem noi? Am eșuat. Testul s-a terminat. Noi suntem terminați.

– Nu!

– Poate că, dac-am fi reușit, totul ar fi rămas real. Dar s-a terminat. Realitatea s-a preschimbat în ceea-ce-ar-fi-putut-să-fie și tu te-ai trezit, în cele din urmă... în fața neantului.

– Să ne-ntoarcem! Să-ncercăm iarăși!

– Nu mai există întoarcere. S-a terminat.

– O să găsim un drum. Trebuie să fie un drum...

– Nu este niciunul. S-a terminat.

Se terminase.

Acum... Demolarea.

Pe cei doi bărbați îi găsiră a doua zi dimineața, departe, pe insulă, în parcul de deasupra vechiului Haarlem. Amândoi rătăciseră întreaga noapte, pe străzi și pe poduri aeriene, fără să-și dea seama de împrejurimi, fiind totuși atrași unul spre altul, precum două ace magnetice pe un iaz acoperit cu buruieni.

Powell stătea pe gazonul ud, cu picioarele încrucișate, cu fața crispată și încremenită, aproape fără să respire și cu pulsul extrem de slab. Îl ținea pe Reich într-o strânsoare de fier. Reich era chircit în poziție fetală.

Îl transportară pe Powell la el acasă, în Hudson Ramp, unde toți membrii laboratorului Ghildei asudară succesiv deasupra lui și sfârșiră prin a se felicita pentru prima reușită a unui Cathexis Material din istoria Ghildei Esper. În privința lui Reich nu era nicio grabă. Conform procedurii, trupul său inert fusese dus la spitalul Kingston, pentru Demolare.

Apoi totul se liniști pentru șapte zile.

În cea de-a opta zi, Powell se sculă, se îmbăie, se îmbracă, își învinse infirmierele în luptă corp la corp și părăsi casa. Se opri la Sucre et Comp., ieși de-acolo cu un pachet mare și misterios, apoi se îndreptă spre sediu,

pentru a-și prezenta raportul comisarului Crabbe. În drum, vârî capul în biroul lui Beck.

– Bună, Jax.

– Feli(și blesteme)citări, Linc.

– Blesteme?

– Am pariat pe cincizeci c-o să te țină în pat până miercurea viitoare.

– Ai pierdut. Moise ne susține în cazul D’Courtney?

– Aflat, aprobat & dat verdictul. Procesul a ținut o oră. Reich intră chiar acum în Demolare.

– Bun. Atunci mă duc să-i si-la-bi-sesc și lui Crabbe asta.

– Ce-ai acolo?

– Un cadou.

– Pentru mine?

– Altă dată.

Powell urcă spre cabinetul din argint și abanos al lui Crabbe, bătut la ușă, auzi energicul „Intră!” și se conformă. Crabbe încerca să pară binevoitor, dar nu reușea decât să fie rigid. Cazul D’Courtney nu îmbunătățise relațiile lui cu Powell, iar deznodământul constituise o lovitură suplimentară.

– A fost un caz extrem de complex, domnule, începu plin de tact prefectul. Niciunul dintre noi nu l-a putut înțelege pe deplin, de-aceea nimeni nu poate fi învinuit. Vedeti, nici chiar Reich nu era conștient de ce anume l-a ucis pe D’Courtney. Singurul care-a priceput cazul a fost Calculatorul Acuzator, dar noi credeam că se dereglase.

– Mașina? L-a priceput?

– Da, domnule. Când i-am introdus datele pentru prima dată, Calculatorul ne-a spus că „motivul pasional” era insuficient susținut. Noi toți ne gândeam la motivul profitual. La fel și Reich. Evident, am crezut că e dereglat calculatorul și-am insistat asupra datelor referitoare, la motivul profitual. Am greșit însă...

– Mașina aia infernală avea dreptate ?

– Da, comisare. Avea ! Reich își repeta întruna că-l ucide pe D'Courtney din motive financiare. Țsta era camuflajul, acoperirea lui psihologică pentru adevăratul motiv pasional. Și n-a rezistat. I-a propus fuziunea lui D'Courtney, iar acesta a acceptat. Reich era însă dirijat la nivel subconștient să înțeleagă greșit răspunsul. Trebuia neapărat să creadă că ucide pentru bani...

– De ce ?

– Pentru că nu putea face față adevăratului motiv !

– Și anume ?...

– D'Courtney era **tatăl** lui.

– Cum ?? se holbă Crabbe. **Tatăl** lui ? Același sânge ?

– Da, comisare. Totul era acolo, în fața noastră, dar noi nu puteam vedea... pentru că Reich nu putea vedea ! De exemplu, proprietatea de pe Callysto... Cea folosită de Reich pentru a-l îndepărta pe doctorul Jordan. Reich o moștenise de la maică-sa, care o primise de la D'Courtney. Cu toții am presupus că tatăl lui Reich o smulsese de la D'Courtney și o trecuse pe numele soției sale. N-aveam însă dreptate. D'Courtney o dăruise mamei lui Reich pentru că o iubea. Era darul lui pentru mama fiului său. Reich s-a născut acolo. Odată ce-am avut firul conducător, Jackson Beck a descoperit toate amănuntele astea.

Crabbe deschise gura, apoi o închise, fără să spună nimic.

– Și-au mai fost și multe alte indicii. Tendința sinucigașă a lui D'Courtney, provocată de sentimentele lui intense de vinovăție pentru abandon. Își **abandonase** fiul ! Asta-l distrugea... Apoi, imaginea ascunsă adânc în Barbara D'Courtney, imagine în care se întrepătrundeau ea și Ben Reich ; într-un fel sau altul, ea știa că erau frate și soră. De asemenea, imposibilitatea lui Reich de-a o omorî pe Barbara la Chooka Froot. Adânc, în subconștient, știa și el că erau frați. Dorea să-și distrugă tatăl care-l respinsese, dar nu-și putea ucide sora.

– Când ai dezgropat toate astea ?
– După clasarea cazului, comisare. Atunci când Reich m-a atacat, crezând că eu i-am pus bombe.
– Da... pretindea așa ceva. Totuși, cine le-a pus ?
– Însuși Reich, domnule comisar.
– Reich ?!
– Da, comisare. Își ucisese tatăl. Își descărcase furia. Însă super-egoul lui... conștiința lui nu-i putea permite să scape nepedepsit după o asemenea crimă oribilă. Deoarece se părea că poliția nu reușea să-l depisteze, conștiința sa a trecut la acțiune. Acesta era înțelesul imaginii din coșmarurile lui Reich... Omul Fără Chip.

– Omul Fără Chip ?
– Da, comisare. Era simbolul adevăratelor relații dintre Reich și D'Courtney. Nu avea chip, deoarece Reich nu putea accepta adevărul... de a-l recunoaște în D'Courtney pe tatăl său. Personajul a apărut mai întâi în visele în care se hotăra să-și ucidă tatăl. Apoi nu l-a mai părăsit. La început, reprezenta amenințarea pentru planurile sale. După aceea, a devenit pedeapsa crimei.

– Atentatele cu bombe ?
– Exact. Conștiința trebuia să-l pedepsească. Însă Reich nu recunoștea niciodată faptul că ucisese pentru că-l ura pe D'Courtney, fiind tatăl ce-l respinsese și-l abandonase. De aceea, pedeapsa trebuia să se petreacă la nivel subconștient. Reich instala singur bombe, fără să-și dea seama... În somn, ca un somnambul, sau în timpul zilei, în scurtele perioade de absență din realitatea conștientă. Șiretlicurile mecanismelor minții sunt uluitoare.

– Dar dacă Reich însuși nu știa nimic de toate astea... tu cum ai ajuns la ele, Powell ?

– Ei bine, comisare, asta a fost principala problemă. Citindu-l, nu puteam afla nimic. Era ostil și pentru a obține un asemenea material trebuie să ai completa cooperare a subiectului. Oricum, ar fi durat luni de zile. De

asemenea, dacă Reich își revenea din suita de șocuri, ar fi fost în stare să se readapteze și să se reorienteze, devenind imun în fața noastră. Lucru periculos, deoarece el se găsea în posesia unei puteri capabile să zdruncine întregul sistem solar. Era unul dintre acei rari Zguduitori-de-Lumi, ale cărui constrângeri ne-ar fi putut distruge societatea, aducându-ne, inevitabil, la structura lui psihică.

Crabbe încuviință.

– Aproape că reușise... Asemenea indivizi apar uneori, creând legături între trecut și viitor. Dacă li se permite să se maturizeze... Dacă legătura se încheagă... lumea se trezește înlănțuită de un viitor teribil.

– Ce-ați făcut atunci?

– Am utilizat Cathexisul Material, comisare. E dificil de explicat, dar mă voi strădui. Fiecare ființă umană are un psihic compus din energie latentă și energie valorificată. Energia latentă este rezerva noastră... formează resursele naturale neatinse ale minții. Energia valorificată reprezintă o parte a celei latente, partea pe care-o trezim și-o punem la treabă. Cei mai mulți dintre noi folosesc doar o mică parte a acestei energii.

– Înțeleg...

– Când Ghilda Esper folosește Cathexisul Material, fiecare Esper își deschide psihicul, ca să zic așa, trimițându-și energia latentă către un colector. Acest colector este un individ care încearcă s-o valorifice. Poate realiza lucruri uimitoare... dacă reușește s-o controleze. Operațiunea este dificilă și periculoasă. Ceva similar cu a zbura înspre Lună cu un cartuș de dinamită băgat în... ă-ă-ă... călare pe un cartuș de dinamită.

Brusc, Crabbe zâmbi:

– Aș vrea să fi fost sondator, spuse el. Mi-ar fi plăcut să văd în mintea ta adevărata imagine!

Powell surâse la rândul lui. Pentru prima dată, între ei se stabilise un contact.

– Era necesar, continuă prefectul, să-l confruntăm pe Reich cu Omul Fără Chip. Trebuia să-l facem să vadă adevărul, înainte de-a ajunge la el. Folosind energia latentă colectată, am constituit pentru Reich un concept neurotic obișnuit... iluzia că el este singura realitate din această lume.

– Adică... Asta e ceva obișnuit?

– Da, comisare. Este o structură evazionistă clasică. În momentul când viața se înăsprește, ai tendința de a-ți găsi refugiul în ideea că totul este o înscenare... o uriașă farsă. Deja Reich purta în el germenii acestei slăbiciuni. Pur și simplu l-am forțat, lăsându-l pe Reich să se învingă singur. Existența devenea tot mai dură pentru el. L-am convins atunci că universul era o farsă... un joc din cuburi, pe care l-am desfăcut bucată cu bucată. L-am făcut să creadă că experiența a luat sfârșit și că jocul a fost distrus. L-am lăsat singur cu Omul Fără Chip. El l-a privit, s-a văzut pe sine și pe tatăl său... și-atunci totul s-a terminat.

Powell își luă pachetul și se ridică. Crabbe sări în picioare și-l conduse până la ușă, ținându-l prietenos pe după umeri.

– Ai făcut un lucru extraordinar, Powell! Absolut extraordinar! Nici nu-ți pot spune... Trebuie să fie minunat să fii Esper!

– Minunat și... îngrozitor, totodată, comisare!

– Pesemne că toți sunteți fericiți...

– Fericiți? Powell se opri în ușă și privi spre Crabbe. Ai fi fericit să trăiești într-un spital, comisare?

– Spital?...

– Acolo trăim. Cu toții... În secția de psihiatrie. Fără șansă de scăpare... fără refugiu. Să fii recunoscător că nu ești sondator, comisare! Fii fericit că poți vedea omul doar pe dinafară! Fii fericit că nu-i poți vedea pasiunea, ura, gelozia, răutatea, bolnăviciunea... Fii fericit că zărești atât de rar adevărul înspăimântător din oameni! Lumea

va fi un loc minunat când toți vor fi sondatori și toți vor fi adaptați... Dar, până atunci, fii fericit că ești orb!

Părăsi sediul, chemă un Jumper și porni spre nord, în direcția spitalului Kingston. Stătea în cabină, cu pachetul pe genunchi, privea cursul Hudsonului și fluiera fals. La un moment dat, zâmbi și murmură:

– Brrr! Ce chestii i-am zis lui Crabbe... Dar trebuia să cimentez relațiile. Acum o să simtă milă față de sondatori... dar și prietenie.

Dedesubt apăru spitalul Kingston... zeci și zeci de hectare de peisaje minunate. Solarii, piscine, pajiști, terenuri de sport, dormitoare, clinici... totul construit în rafinata arhitectură neoclasică. Pe măsură ce Jumperul cobora, putu distinge figurile pacienților și ale infirmierilor... cu toții bronzăți, surâzători, activi. Se gândi la măsurile extreme la care recursese Consiliul Guvernamental pentru ca spitalul să nu devină un alt Spaceland. Deja, prea mulți așa-ziși bolnavi încercau să obțină aprobări...

Powell se anunță la Biroul Vizitatorilor, află unde se găsea Barbara D'Courtney și porni într-acolo. Era slăbit, dar îi venea să alerge, să sară garduri, să spargă porți.

După o săptămână de totală relaxare, se trezise cu o întrebare – o întrebare pe care dorea să i-o pună Barbarei. Era extrem de bine dispus.

Se zăriră în aceeași clipă. Peste o fâșie largă de pajiște, flancată cu terase de stâncă și grădini superbe... Fata alergă spre el, fluturând brațele și Powell îi ieși în întâmpinare. Apoi, pe măsură ce se apropiară, amândoi deveniră sfioși. Se opriră la un metru unul de celălalt fără să îndrăznească să se privească.

– Bună...

– Bună, Barbara.

– Eu... Vrei să mergem la umbră?

Porniră către peretele stâncos. Bărbatul o privea cu coada ochiului. Era din nou vie... vie, așa cum n-o văzuse până

atunci. Expresia ei ştrengărească – expresie pe care şi-o imaginase ca fiind o fază a experimentului Déjà Epruvé – era aceeaşi. Părea uluitor de zburdalnică, sclipitoare, fascinantă. Dar acum era un adult. N-o mai recunoştea.

– Diseară mă externează, rosti Barbara.

– Ştiu.

– Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru tot ce-ai...

– Te rog, termină cu vorbele astea!

– Pentru tot ce-ai făcut, continuă ferm Barbara. Se aşezară pe o banchetă din piatră. Fata îl privi cu gravitate. Vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare sunt...

– Te rog, Barbara. Mă-nspăimânţi...

– Oare?

– Te-am cunoscut atât de bine ca... în fine, ca fetiţă.

Acum...

– Acum m-am maturizat iarăşi.

– Da.

– Trebuie să mă cunoşti mai bine! Zâmbi cu drăgălăşenie: Să zicem... Măine la ora cinci, la ceai?

– La cinci...

– Neprotocolar. Nu te-mbrăca la costum.

– Ascultă, rosti Powell disperat. Te-am ajutat să te îmbraci, şi nu o dată. Şi să te piepteni. Şi să te speli pe dinţi. Ea flutură din mână cu indiferenţă.

– Manierele tale la masă erau teribile. Îţi plăcea peştele, dar detestai mielul. M-ai lovit în ochi cu un cotlet.

– A fost cu foarte mult timp în urmă, domnule Powell.

– A fost acum două săptămâni, domnişoară D’Courtney. Fata se sculă, cu o ținută regală.

– Domnule Powell, realmente cred că ar fi mai bine să oprim această întrevvedere. Dacă te simţi silit să evoci diferenduri cronografice...

Se opri şi îl privi. Expresia ştrengărească îi reapăruse pe chip.

– Cronografice? întrebă ea.

El lăsa pachetul și o cuprinse în brațe.

– Domnule Powell, domnule Powell..., murmură ea.
Salut, domnule Powell.

– Dumnezeu, Barbara... Baba, scumpo! Pentru o clipă am crezut că vorbești serios.

– Ți-o plăteam pentru cum am fost crescută.

– Întotdeauna ai fost un copil răzbunător.

– Întotdeauna ai fost un tătic afurisit. Se retrase puțin și-l privi. De fapt, cum ești tu? Cum suntem noi doi? O să avem timp să aflăm?

– Timp?

– Înainte... Sondează-mă. N-o pot spune.

– Nu, scumpo. Trebuie s-o spui.

– Mary Noyes mi-a povestit. Totul.

– Ah, da?

Barbara încuviință.

– Dar mie nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Ea a avut dreptate. M-aș mulțumi cu orice. Chiar dacă nu te poți însura cu mine...

Powell izbucni în râs. Clocotea de fericire.

– Nu trebuie să te mulțumești cu orice, spuse el. Stai jos. Vreau să te-ntreb un singur lucru.

Ea se așază. În brațele lui.

– Trebuie să revenim la acea noapte, continuă bărbatul.

– În casa Beaumont?

– Da.

– Nu-mi place să vorbesc despre ce-a fost atunci.

– N-o să dureze niciun minut. Deci... Stăteai în pat, adormită. Deodată te-ai trezit și-ai fugit în camera-orhidee. Restul ți-l amintești...

– Da.

– Întrebarea mea e următoarea: Cum era strigătul care te-a trezit?

– Știi doar...

– Știu, dar vreau să mi-o spui tu. S-o spui cu glas tare.

– Crezi... c-o să cad iarăși în transă ?

– Nu. Pur și simplu, vreau s-aud.

După o pauză lungă, ea rosti încetișor :

– Ajutor, Barbara.

Bărbatul încuviință :

– Cine-a strigat cuvintele astea ?

– Păi, era... Se opri brusc.

– Nu putea fi Ben Reich. N-ar fi strigat după ajutor.

N-avea nevoie de ajutor. Cine-a strigat ?

– Ta... Tatăl meu.

– Dar el nu putea vorbi, Barbara. Avea gâtlejul distrus... Cancer. Nu putea rosti un singur cuvânt.

– Totuși l-am auzit.

– L-ai citit !

Ea îl privi, apoi clătină din cap.

– Nu; l-am...

– L-ai citit, repetă cu blândețe Powell. Ești o Esper latentă. Tatăl tău te-a strigat la nivel telepatic. Dacă n-aș fi fost atât de prost și de concentrat asupra lui Reich, mi-aș fi dat seama de mult. Cât timp ai stat în casă la mine, ne citeai, inconștient, pe Mary și pe mine.

Fata clătină din cap.

– Mă iubești ? strigă Powell.

– Te iubesc, bineînțeles, murmură ea, dar cred că inventezi motive ca să...

– Cine te-a întrebat ?

– Ce să mă-ntrebe ?

– Dacă mă iubești.

– Păi, n-ai fost... Se opri și reluă : Tu ai spus... T-tu.

– N-am spus nimic. Acum înțelegi ? Rămânem împreună pentru totdeauna !

Peste câteva clipe, cum li se păru lor, deși în realitate trecuse o jumătate de oră, o bubuitură violentă, venind de pe o terasă stâncoasă de deasupra, îi făcu să privească surprinși în sus.

Pe peretele stâncos, bolborosind zbierând, și zvârcolindu-se, apăruse o ființă dezbrăcată. Aceasta escaladă muchia stâncii și se prăbuși printre flori, rostogolindu-se pe pajiște, plângând și zbatându-se, de parcă toți nervii i-ar fi fost excitați de un curent electric. Era Ben Reich, aproape de nerecunoscut, parțial în Demolare.

Powell o răsuci pe Barbara cu spatele spre Reich. O apucă de bărbie și întrebă:

– Ești încă fetița mea?

Ea încuviință.

– Nu vreau să vezi asta. Nu-i ceva periculos, dar poate să nu-ți facă bine. Vrei să te întorci la pavilionul tău și să mă aștepti acolo? Ca o fetiță cuminte? Bun... Acuma, fugi!

Ea îl prinse de mână, îl sărută și alergă peste pajiște, fără să se uite înapoi. Powell o urmări din ochi, apoi se întoarse și-l privi pe Reich.

Când un om este demolat la spitalul Kingston, i se distruge întregul psihic. Seria de injecții osmotice începe cu stratul superior de sinapse corticale și coboară încet-șor, închizând fiecare circuit, ștergând orice memorie, distrugând fiecare părticică a structurii clădită de la naștere. Și pe măsură ce structura este nimicită, fiecare particulă își eliberează partea ei de energie, transformând întregul corp într-un vârtej tremurător de disociații.

Dar nu aceasta este durerea; nu asta reprezintă spaima Demolării. Oroarea constă în faptul că nicio clipă conștiința nu se pierde; pe măsură ce psihicul este șters, mintea rămâne conștientă de lenta ei moarte prin regres, până când, în cele din urmă, dispare și așteaptă renașterea. Mintea își ia rămas-bun de un infinit de ori, jelind la o îngropăciune fără sfârșit. Iar în ochii clipind și zbatându-se ai lui Ben Reich, Powell văzu conștiința... durerea... disperarea tragică.

– Ei, cum naiba a căzut acolo? Trebuia să-l ținem legat? Peste marginea terasei apăru capul doctorului Jeems: Ah! Bună, Powell. Este un prieten de-al tău. Ți-l amintești?

– Perfect.

Jeems se adresează cuiva dinapoia lui:

– Duceți-vă pe pajiște și luați-l. Eu îl păzesc de-aici. Reveni spre Powell: E un puști viguros. Ne punem mari speranțe în el.

Reich zbieră și se zbatu.

– Cum merge tratamentul?

– Minunat! Are putere să reziste aproape la orice. Ne cam chinuim cu el! Peste vreun an o să fie gata pentru renaștere.

– O s-aștept. Avem nevoie de oameni ca Reich. Ar fi o rușine să-l pierdem.

– Să-l pierdem? Cum e posibil? Crezi că un fleac de căzătură ca asta ar putea...

– Nu. Mă refer la altceva. Acum trei, patru sute de ani, polițiștii obișnuiau să-i prindă pe cei precum Reich, doar ca să-i omoare. Îi spuneau „pedeapsă capitală“.

– Glumești?

– Pe cuvânt de onoare!

– Dar nu văd sensul... Dacă un om are capacitatea și curajul de-a înfrunta societatea, se găsește în mod evident peste media acesteia. Ai nevoie de unul ca el! Îi îndrepti și-l transformi într-o plus-valoare. De ce să-l omori? Dacă faci așa de prea multe ori, rămâi doar cu o turmă.

– Nu știu... Poate că pe-atunci, tot ce-și doreau ei era o turmă care să-i urmeze...

Infirmierii apărură și-l ridicară pe Reich. Bărbatul se luptă cu ei și răcni. Îl manevră cu îndemânare și blândețe, în timp ce-l examinau atenți, căutând urmele unor eventuale fracturi sau răni. După aceea, liniștiți, porniră cu el înapoi.

– O clipă! îi strigă Powell.

Se întoarse spre bancheta pe care stătuse, luă pachetul misterios și-l desfăcu. Conținea una dintre cele mai superbe cutii cu bomboane de la Sucre & Comp.

O întinse Omului Demolat.

– Un cadou pentru tine, Ben! Ia-o!

Ființa îl privi pe Powell, apoi cutia. În cele din urmă, întinse o mână ezitantă și luă obiectul.

– La dracu', am ajuns dacăca lui! mormăi Powell. În lumea asta nebună, toți suntem niște dădace. Merită, oare, efortul?

De undeva, din haosul lui Reich, explodă un fragment.

– **Powell-sondator-Powell-prieten-Powell-prieten...**

Era atât de brusc, atât de neașteptat, atât de recunoscător, încât prefectul fu copleșit de emoție și de lacrimi. Încercă să zâmbească, apoi se întoarse și porni de-a curmezișul pajiștei, către pavilionul Barbarei.

– **Ascultați! strigă el, exaltat. Ascultați, Normalilor! Trebuie să învățați CE este! Trebuie să învățați CUM este! Trebuie să doborâți barierele! Trebuie să smulgeți cortinele! Noi vedem adevărul pe care voi nu-l puteți vedea... În om nu există decât dragoste și încredere, curaj și blândețe, generozitate și sacrificiu. Tot restul nu este decât bariera orbirii voastre. Într-o bună zi, vom fi cu toții minte lângă minte și inimă lângă inimă...**

*

În universul nesfârșit n-a existat nimic nou, nimic original. Ceea ce pentru mintea mărginită a unui om păruse o excepție, reprezenta predestinare, înaintea infinitului Ochi al lui Dumnezeu. Această clipă stranie dintr-o viață, acest eveniment neobișnuit, remarcabilele coincidențe... toate au fost reproduse, iar și iar, pe planeta unui soare a cărui galaxie încheie o mișcare de revoluție în două sute de milioane de ani și care-a parcurs până acum nouă asemenea revoluții. A fost bucurie! Va fi, din nou, bucurie!

„Un thriller SF fascinant, considerat o carte de referință a genului.”

Fantasy & Science Fiction Magazine

„În ciuda anacronismelor, degajă atmosfera oricărui roman cyberpunk modern.”

Herald Tribune

Un film cu gangsteri din secolul XX transpus în secolul XXIV

„În anul 2301, crimele sunt practic imposibile, dar cineva va răsturna situația... O capodoperă a suspansului imaginativ, plasată într-o societate a viitorului în care totul s-a schimbat... cu excepția străvechilor instincte ucigașe.”

New York Times Book Review

colecția
nautilus
fantasy

ISBN 978-973-569-954-3

9 789735 699543

www.nemira.ro